

INDRA MOHANA.

(AN ORIGINAL TAMIL DRAMA)

BY

V. M. GODHA NAYAKI

(Mrs. V. M. PARTHASARATHY IYENGAR)

With an Introduction

BY

Mr. T. RAGHAVACHARIAR

EDITOR:—"DINAKARAN"

And Author of

"Sri Raja Rajeswari Malai", "Thirumal Venba",
"Vimalai Charitram", "Nigandu Rathnakaram",
"Pathartha Panchaguna Manjari".

PUBLISHED BY

THIRIPURASUNDARI & Co.,

TRIPPLICANE.

1925.

[Price As. 8

976
D-, 2MKM, I

1125

181826

ஸ்ரீராமஜயம்.

இந்திரமோஹனம்.

ஒரு கற்பனை நாடகம்.

இது

வை. மு. பார்த்தசாரதி ஐயங்கார்
பார்வையான

ஸ்ரீமதி கோதை நாயகியால்
எழுதப்பட்டு,

திருவல்லிக்கேணி

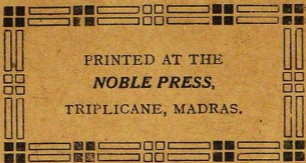
ஹிந்து ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும்
“ தினகரன் ” பத்திரிகாசிரியருமான
திரு. ராகவாசாரியரால்
இயற்றப்பட்ட முகவுரையுடன் கூடியது.

திரிபுரகந்தரி அண்டு கம்பெனியாரால்
பிரசுரிக்கப்பட்டது.

1925.

All Rights Reserved

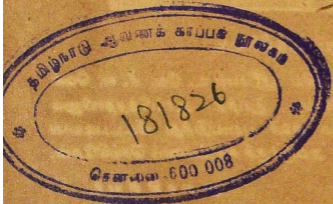
[விலை அண் 8.]

PRINTED AT THE
NOBLE PRESS,
TRIPPLICANE, MADRAS.

ALL RIGHTS RELATING TO
THIS BOOK WHOLLY BELONG
TO

V. M. Parthasarathy Iyengar,
26. Car Street, Triplicane.

கலைமகள் துதி.

சந்திரமுகத்து நங்காய்! தமிழன்சின் தொண்டன் செய்த
இந்திரமோகனாவென் றியம்புமிந் னூலைக் காக்க
வந்திருந் தெனதகத்தின் மருவியே யபய மின்று
தந்திட வருள்வாய் நாளும் சதுமுகன் நாவி னுள்ளோய்!

நாடக பாத்திரங்கள்.

பத்மநாபர்	பத்மபுரியின் மன்னன்
இந்திர வீர னென்று பெ யர் படைத்த அரவிந்தன்	பத்மநாபரின் புதல்வன் (கதாநாயகன்)
குணசேனன்	
கலிங்கன்	சந்திரபுரியின் மன்னன்
சரசன்	கலிங்கநாட்டின் மன்னன்
ஜயசீலன்	{ கலிங்கநாட்டின் பிரதானி பிறகு அதன் மன்னன்
சாணக்கியன்	
விநூஷகன்	பத்மபுரியின் பிரதானி
அமாவாசை டமாரசிங்கம்	சாளுவதேசத்து இளவரசன்
தேவகி	சந்திரபுரி அரண்மனை விகடன்
மோஹனா	கள்ளர்கள்
சாகரீகா	
சித்திராங்கி	பத்மநாபரின் மனைவி
தரங்கவதி	குணசேனனின் புதல்வி (கதாநாயகி)
நீலா	மோஹனாவின் உயிர்த்தோழி
விமலா	குணசேனனின் இளைய மனைவி
பிடாரி	சித்திராங்கியின் தோழி
	தேவகியின் தாதிகள்
	கள்ளன் மனைவி

பாம்புப் பிடாரன், போர்வீரர்கள், வேலையாட்கள், நித்யநந்த யோகிகள், ஜீவனன், வீடுபார்த்தான் முதலாயினோர்.

கதை நிகழ்மிடம்.

சந்திரபுரியிலும், பத்மபுரியிலும் கலிங்கநாட்டிலும்
அவற்றைச்சார்ந்த வனத்திலும்.

ஒரு விண்ணப்பம்.

தற்காலத்தில் தமிழுலகில் உலாவிவரும் சில நாடகங்களைக் கண்ணுற்றபோது ஒரு கற்பனைக்கதையை நாடகரூபமாகப் பாட்டுக்களுடன் எழுத வேண்டுமென்ற அவா எனக்குண்டாயது. “ஆசை வெட்க மறியாது” என்கிறபடி ஆசை என்னைத் தூண்டிற்றேயல்லாமல் நாடக லக்ஷணங்களைக் கசடறக்கற்று எழுதவில்லை. எட்டு மிரண்டுமறியாப் பேதை எழுதியிருப்பதில் அளவற்ற பிழைகளிருக்கு மென்பதில் சற்றேனும் ஐயமில்லை. தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் இயற்றியுள்ள நாடகங்களைப்படித்தவர்க்கு இது ஒரு பொருட்டாய்த்தோன்றாது, புவிமுன் பூனை தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவது போலவும், கரிமுன் நரி நிற்பது போலவுமிருக்கும். ஆயினும், பெற்றோர் தம் குழந்தையானது பலகையின் மேல் கோணலாகக் கிறுக்கினது ஓர் எழுத்துப்போல் தோன்றினால் அதை “ஆ! நம் குழந்தை எழுதுகிறானே” என்று சந்தோஷிப்பது போல நான் எத்தனை பிழைகளுடன் எழுதியிருந்தாலும், கரும்பின் ரசத்தை யுட்கொண்டு திப்பியை விலக்குவதுபோலவும், அன்னமானது பாவில் கலந்துள்ள நீரை விலக்கிவிட்டுப் பாலை மாத்திரம் பருகுவது போலவும், அப்பிழைகளை நீக்கிவிட்டுச் சிறு பான்மை நல்லதை எடுத்துக்கொண்டு, குழந்தைகட்கு மேன்மேலும் வித்தை கற்றுக்கொடுப்பதுபோல் இதுவுள்ள பிழைகளை எனக்கு எடுத்துரைத்து அடுத்த பதிப்பில் சரியா யெழுதுவதற் கனுசூலமாகும்படி செய்யவேண்டுமென்கிறேன்.

இதை ஒரு பொருட்டாக வெண்ணி ஆதியோடந்தமாய்ப் பார்வையிட்டு உதவிய பெரியோர்களுக்கு என்முழுமனதுடன் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

இதைப்பல வேலைகளுக்கு நடுவில் அச்சிட்டுப் பதிப் பித்துதவிய திரிபுாசந்தரி அண்டு கம்பெனியாருக்கு நன்றி பாராட்டக்கடவேன்.

வை. மு. கோதை நாயகி.

இந்நாடகத்தை நடிக்க விரும்புவோரும், இதனது சீர் திருத்த விஷயமான அபிப்பிராயங்களைத் தேரிவிக்க விரும்புவோரும் இதனது உரிமைகள் யாவற்றையும் பெற்ற ஸ்ரீ. உ. வே. வை. மு. பார்த்தசாரதி ஐயங்காரிடத்தில் (26. தேரடி தெரு, திருவல்லிக்கேணி) அறிவித்துக்கொள்ளவும்.

0-1211111111
 Any

மு க வு ரை .

“இந்திர மோஹன” என்னும் இந்நாடகநூல், பெரும்பாலும் தனக்குரிய அங்கங்களுள் குறைபாடின்றி விளங்கியுள்ளது. இதனுள் சோகரஸம் அங்கியாகவும் மற்றையரசங்கள் ஆங்காங்கு அங்கங்களாகவும் வந்துள்ளன. பிற நாடகங்களைப்போலச் சிருங்கார ரஸத்தை, ஆபாஸமாகக் காண்டியாது கம்பீரமாகக் காட்டுந் தன்மைவாய்ந்த இந்நூலில் பற்பல இடங்களில் இசைநூலுக் கேற்ப வர்ணதாள மெட்டுக்களடங்கிய பாடல்கள் படிப்பவர்க்கு மிக்க ஊக்கத்தை யுண்டாக்குந் திறமை பெற்றுத் திகழ்ந்துள்ளன.

இந்நாடகநூலிற் கூறப்படுங் கதையின் தேர்ந்தபொருள்:- சந்திரபுரி அரசனது மகளாகிய மோஹன வென்பாள் தனது சிற்றன்னையாலும், அவளது காதல் வலையிற் சிக்குண்டுமுன்ற தனது தந்தையாலும் பலவிதமாகப் பிடிக்கப்பட்டுப் பின்பு அவர்களால் தனக்குத்தகாத ஒருவனை மணக்க நேரிட்டபோது, அதனை வெறுத்துவிட்டு உயிர்விடக்கருதி வனம் சென்று அங்குத் தன்னால் முன்னமே காதலிக்கப் பெற்ற பத்மபுரி யரசகுமாரனைத் தற்செயலாகச் சந்தித்தாள். பின்னர் அவனும் இவனை யடைந்து தனது கஷ்டங்களையாவும் நீங்கப்பெற்று உயிரிழக்க நேர்ந்த தனது தாய்தந்தையரையும் காத்து ராஜ்யத்தை யடைந்து சுகமுற வாழ்ந்தானென்பது.

நாடக வியலுக்குத் தக்கபடி இந்நூல் பாத்திரங்கள் யாவும் தக்கவாறு அமையப்பெற்று மணிகளின் குணமறிந்த தொழிலாளியால் ஆக்கப்பட்டு விளங்கும் அணியைப்

போன்று விளங்கியுள்ளது. ஆனால், நாடக பீஜத்தைக் குறிக்கும் முதலங்கத்தில் நாயக நாயகியரின் ஒருவர்க்கொருவருள்ள அன்பு குறிக்கப்படாது நாயகியின் அன்பொன்றுமே குறிக்கப்பட்டிருப்பது, தமிழ் இலக்கணத்துக்கு மாறுபடினும், வடநூன் முறைப்படி அமைந்து கிடப்பது குற்றத்தின்பாற்படாது. பின்னும் வடநூலில் உஷாபரிணயத்தில் முதலில் அநிருத்தனிடத்துக் காதல் கொண்ட உஷையின் சரிதம் ஈண்டு நினைக்கற்பாலது.

இந்நூலில், சிற்றன்னை தன் சக்களத்திப் பெண்மீது காட்டிய கொடுமை, பெரும்பாலும் மாதர்கள் தமது கருத்திற்கிணங்க ஆடவரை வசப்படுத்துந் தன்மை, ஆடவர் அவர் வயப்பட்டு மயங்கியலைத் முதலியவை தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலாசிரியர், ஸௌ. கோதைநாயகி யென்பார், பெண்பாலாராதலின் பெண்களுக்குரியகுணம், செயல்முதலியவற்றைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறும் நுண்ணறிவு இவர்க்கு இயல்பாகவே யமைந்துள்ளது என்பது கூறாமலே விளங்கும். இவர் சங்கீத நூலில் தெளிவாகப் பயின்றுள்ளார் என்பது முன்னமே காட்டப்பட்டுள்ளது.

இது பண்டைக் காலத்து நாடகநூல்கள் போலாது தற்காலத்திற் கேற்ப நேரில்கண்டறிந்து களிப்படையும் வண்ணம் திருசியநூலாக இயற்றப் பட்டமையால் நாடக அரங்கில் ஏறும் சிறப்புடைத்தே.

பெண்கல்வி கூடாதென்பாரும், அதனினும் உயர்தரக்கல்வி தகாது என்பாரும் இந்தப் பெண்மணியின் நாடக நூலைப் படித்தறிந்தால் நெடுங்காலமாகத் தக்க சிகைஷவாய்ந்த ஆடவர் இயற்றும் நூல்களினும், சிறிது காலத்திலும் தக்க

கல்விப்பயிற்சி யில்லாத பெண்மணிகளியற்றும் நூல்களே
சிறப்புடையன என்பதைத் தாமே யுணர்ந்து கொள்வாராக.

மேற்கூறிய காரணங்களால் இத்தகைய நூலியற்றுந்
தொழிலில் பெண்மணிகள் ஊக்கத்தோடு புகுவது, நமது
நாடு முன்னேற்றத்தை யடைவதற்கு எதுவாம் என்பதில் ஐய
மில்லை.

ஆதலின், அருந் தமிழுணர்ந்த அறிவாளரும், மற்றுமுள்
ளோரும் இந்நூலாசிரியரை ஊக்கங்கொண்டு வேறு நூல்
களையும் இயற்றுமாறு உற்சாகப்படுத்துவார்களென்று நம்பு
கிறேன்.

இங்ஙனம்,

திரு. ராகவாசாரியர்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்,

ஹிந்து ஹை ஸ்கூல்,

“ தினகான் ” பத்திரிகாசிரியர்,

திருவல்விக்கேணி.

சீக்கிரத்தில் வெளிவரும் !

சீக்கிரத்தில் வெளிவரும் !!

இந்திர மோஹனாவின் நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட

வைதேஹி

அல்லது

வர்ம விலாசத்தின் மர்மம்.

ஒரு கற்பித அற்புத துப்பறியும் நாவல்.

இதைப்படிக்க ஆரம்பித்தவர் முடிக்கும்வரை

ஊணுறக்கத்தை விரும்பார்.

Select Opinions.

Mr .M. C. Satakopa Chariar, Retired Sanskrit Pandit,
West Chitra Street, Srirangam:—

Srimathi V. M. Godhanayaki has indeed done an inestimable and immense service to our Tamil-knowing populace by her recent publication of a remarkable dramatic booklet called "INDRAMOHANA" in Tamil. Its style and diction and choice of expressions are simple and attractive. The plot of the Drama bears close resemblance to those of our famous Sanskrit Dramas such as "Malatimadhava", "Mallikamaruta", "Mricchakatika", and some others, while to a certain extent it resembles also that of some of Shakespear's Dramas. There is a close resemblance between the hero and the heroine and other minor characters in this Drama and the heroes and heroines and other minor characters in many of our famous Sanskrit Dramas such as "Malatimadhava" "Mallikamaruta", "Mricchakatika" and others. Chanakya in this Drama bears a close resemblance to Sakara in "Mricchakatika" in as much as both of the above are represented as a strange mixture of pride, folly and vanity, and they both exhibit lightness of frivolity of spirit, vain glory, constant references to their high connections and in their voluptuous, incoherent, vulgar and nonsensical expressions of words and in cruelty even to destroy the heroines when they refuse to accept them as their husbands.

The chieftain of Robbers Damarasing in the work under review reminds our readers of the Robber chieftain Mayandi Thevan in the Tamil Novel "Kalingaroyankottai" in several respects such as in committing daring and atrocious crimes and in using slang and vulgar expressions yet very faithful to help even at the risk of life, those who make ample rewards for their pains.

One remarkable feature of this nice little Drama is that it abounds in various melodious songs of music full of rhyme in some places, and quite colloquial at other places, and full of humourous expressions some where and replete with praises of God that infuse piety and religious devotion and chastity and unswerving fidelity to husband. Such a beautiful and very useful work written in the most simple and elegant style especially when it comes forth from the pen of one of the delicate sex cannot fail to develop and uplift the good feelings of her sister-ladies in this Tamil-speaking part of our country. I wish all success to her.

Mr. T. K. Satakopacharya.

Manager, Office of the Registrar of Books, Madras.

I have read through this book, if not in full, halting upon all the interesting situations in it ; and I am satisfied that its plot and style are graceful. With my own pre-disposition to music—music, in particular of a self-poised mellifluous type as distinct from a host of several others brimming with pedantry—I warmly appreciate the skilfully

composed songs interspersed, set to popular tunes. The sentiment of pathos running through the whole of this drama strikes me as peculiarly happy in its choice; and no less striking it is to find love in all its debasing aspects carefully eliminated. I doubt not that staging plays like this will assuredly benefit our society which is saturated with many an exciting aimless pre-occupation. The publication well deserves to be encouraged as a commendable attempt at dramatisation reflecting credit upon its composer.

Mr. T. Rangacharya, Tamil Pandit,

Government Oriental Manuscripts Library, Madras.

சௌபாக்கியவதி வை. மு. கோதைநாயகி யென்னும் மாதரசியற்றிய இந்திரமோஹை வென்னும் நாடகநூலைக் கண்ணுற்றேன். இது சொல்லமும், பொருளமும் குன்றாது தெள்ளிய வினிய தமிழ்நடையினை யுடையதாய், கதாபாகம் வெகுநன்றாக வமையப்பெற்று, சோகரஸப் பிரதானமாகவுள்ளது. இது, இடையிடையே இசைநூன் முறைப்படி இன்றியமையாத பல இனிய பாடல்களும் பொருந்தப் பெற்றிருத்தலின் படிப்பவர் மனத்தைக் கவருந்தன்மைத் தென்பதீர் சிறிது மையமின்று. இதைப் படிப்போர்க்கு, இந்நூலாசிரியர்க்குள்ள இயற்கையறிவு, கல்வி, தெய்வபக்தி, ஊக்கம், ஒழுக்கம் முதலிய நற்குணங்கள் விளங்காமலிரா. இத்தகைய பெண்மணிகள் இங்ஙனம் நூல்களை யியற்றிப் பரவச் செய்யின் உலகு இன்புறுவது திண்ணமாதலின், ஏனையோர் உரியவாறு உதவி புரிவது நலம்.

கோ. சுதர்சனசாரியர், தமிழ்ப் பண்டிதர்,

டீசர்ஸ் காலேஜ், சைதாப்பேட்டை.

“இந்திரமோஹன” என்னும் இந்நூலை இயற்றியவர் கோதைநாயகி என்பவர். இந்நூல் சீரிய நீதிகளைக் கொண்டு தெள்ளிய நடையில் ஹாஸ்ய ரஸம், சோக ரஸம் முதலிய ரஸங்களுடன் நடிப்பதற்கு யோக்கியமாயும், ஆண் பெண் ஆகிய இருபாலாரும் எளிதிற் கற்றுணரலாம்படியும் நன்கு எழுதப்பட்டுள்ளது. இடையிடையே காணப்பட்டுள்ள செய்யுட்களும் கீர்த்தனங்களும் கண்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய், கேட்டார்தம் உள்ளம் உருக்குவனவாய் உள்ளன. இந்நாடகம் சிறுவர் சிறுமியர்கட்கு ஏற்ற நல்லொழுக்கத்தைப் போதித்து விழுமியோர்க்கும் விருப்பம் விளைவிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. மாதர்க்கும் மற்றையோர்க்கும் இன்றியமையாதனவாகிய சாமானிய நீதிகளின் ஏற்றத்தாலும் இதனுட் பொதிந்து கிடக்கும் பொருட் பொலிவின் உயர்வாலும் இலங்காநின்ற இந்நாடக நூலை இயற்றியவரை இந்நாடு முன்னேற்றமடையும் வண்ணம் மீண்டும் இத்தகைய முயற்சியில், ஊக்கத்தோடு உழைக்குமாறு உற்சாகப்படுத்துவதும் தவிர, இவரது நூலை வாங்கிப் படித்தும், நடித்தும் ஆனந்திப்பது ஒவ்வொரு தமிழ் மக்களுக்கும் உற்ற அரும்பெருங் கடமையாகும்.

பண்டிதை - விசாலாக்ஷி அம்மாள், மயிலாப்பூர்.

“இந்திரமோஹன” என்னும் தமிழ்ப் புத்தகம் வரப்பெற்றேன். படித்துப் பார்த்ததில் “நடை, சொல் நயம், அர்த்த புஷ்டி, சமயோசிதமானபாட்டு, மனோஹரமான சம்பாஷணை” ஆகிய இவைகள் ஒன்றோடொன்று உறவாடி உற்சாகத்தை

யும், ஊக்கத்தையும் விளைவித்தன. நவராஸம் நிறைந்துள்ள இந்த நவீன நாடகத்தை எழுதியவர் ஸ்ரீமதி கோதைநாயகி என்பவர். இராஜாங்கங்களை யமைத்து அரசர்களை ஏற்படுத்தி அவர்கள் மக்களுக்கு நிரம், கஷ்டம் முதலியவைகளில் அனுபவங்களை உண்டாக்கி ஹாஸ்ய விநோதங்களை ஆங்காங்கு விடாமல் சேர்த்து அழகிய புஸ்தகமாய் வெளியிட்டுள்ளார். இந்தக்கிரந்த கர்த்தர் மேன்மேலும் தமிழ் நாட்டாருக்கு புஸ்தகமெழுதி உபகரிக்கும்படி மனஸ் சந்துஷ்டியுடன் தெரிவிக்கிறேன்.

Sister. V. Balammal, Journalist & Authoress. Mylapore:—

“இந்திர மோஹன”.

இப்பெயர்சொண்ட தமிழ் நாடகம் மிக நன்றாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. நடிப்பதற்கும் மிகப்பொருந்தமா யமைந்திருப்பது சிலாகிக்கத்தக்கது. நமது சகோதரிகள் இலக்கியத்துறையில் இறங்கி உழைக்க முன்வந்திருப்பது பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது. இந்தியப் பெண்மணிகள் தக்க ஆதரவுகிடைக்கும் பக்கத்தில் எல்லாவழிகளிலும் விரைவில் முன்னேற்றமடைந்து விடுவார்கள் என்பதே எனதபிப்பிராயம். ஒழிந்த நேரங்களில் வீண்பொழுது போக்காமல் இவ்வாறு நற்பொழுது போக்க முன்வந்த ஆசிரியை, ஸ்ரீமதி கோதைநாயகியின் முயற்சியைக் கொண்டாடுகிறேன். நல்ல தமிழ் நடையில் நாடகத்திற்கு வேண்டிய பாக்கள், பாட்டுக்கள், ரஸங்கள் இவை சற்றும் குறைவின்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்நாடகம் எல்லோராலும் ஆதரிக்கப்படுமானால் ஆசிரியர் மேன்மேலும் இவ்வாறு பல கிரந்தங்கள் எழுதி வெளியிட உற்சாகம் கொள்வார் என்பது நிச்சயம்.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஸ்திரீ வித்தியாபிமானிகள் ஒவ்வொருவரும் ஆசிரியரின் ஊக்கத்தை அபிவிருத்தி செய்தல் கடமையாகும்.

சாற்றுக்கவி.

Mr. C. R. Namasivaya Mudaliar,
Tamil Pandit, Queen Mary's College, Madras.
and Chairman, Tamil Board of Examiners,
Madras University.

மாணிலத் தமரும் மாந்தர் தமக்குத்
தேனினு மினிக்குந் தென்றமிழ் தன்னின்
நாடக நூலே நலம்பயப் பதென
நீடிய அறிவின் நினைந்து நவரசப்
பாங்கு விளங்கவும் பண்பு நீடவும்
தேங்கிய இன்மொழித் தெளிவு காணவும்
படிக்குநர் உள்ளம் பரிந்து மகிழவும்
வடித்த நன்னெறி வகைநன் கோங்கவும்
தெள்ளிய நடையில் சிறந்து விளங்க
ஒள்ளிழை மகளிர் உவந்து மேற்கொள
இனையாள் வலையில் எய்திய மயக்கால்
தனையவி ழாத தந்தையை நீத்துக்
காட்டினிற் சென்றுதன் காதன யகனை
வேட்டு மணந்து விளங்குறு கற்பின்
நிலையை நாட்டிய நேரிழை யொருத்திதன்
விலையில் கதையின் விரிவைத் தெரிக்கும்
இந்திர மோஹன என்னும் நூலினைத்
தந்தனள் கல்வித் தகைமை வாய்ந்து
பெண்மைக் குணமெலாம் பிறங்கப் பெற்றே
எண்ணருஞ் செயலெலாம் இயல்பின் வாய்ந்த
கோதை நாயகி என்னும்
மாநூர்க் கரசி யாகுநன் மணியே.

பிழை திருத்தம்.

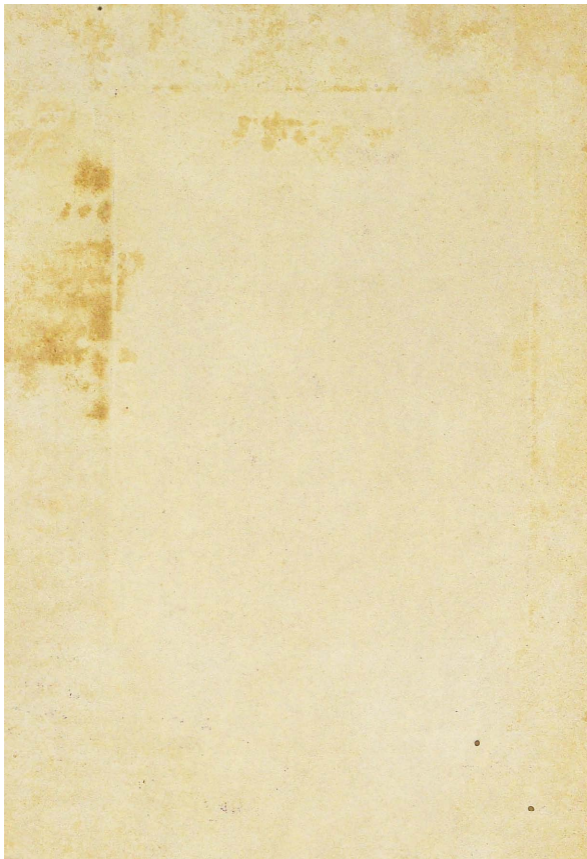
பக்கம். வரி.	பிழை	திருத்தம்.
1 1	செய்த	செய்யும்
3 13	யிர்த	இந்த
4 6	மகனைதன்	மகனைத்தன்
7 12	அதிசயப்படுகிறேன்	அதிசயப்படுகிறேன்
„ 16	நந்தவனத்தில்	நந்தவனம்
13 5	யேற்றமும்	ஏற்றமும்
19 9	பகல்	மாலை
22 8	கவுலை	கவலை
24 4	அழுகிறான்	அழுகிறான்
25 15	அப்படி	இப்படி
26 20	யில்லை	இல்லை
30 15	பெண்களுக்கு	பெண்கள்
34 5	பெண்தன்	என்தன்
34 8	யிருந்தது	இருந்தது
35 25	வைத்திருக்கிறது?	வைத்திருக்கின்றன?
51 6	திண்ணை	பாறை
„ 7	திண்ணை யருகில்	பாறை யருகில்
65 24	இருந்திட்டினு	இருந்திடினு
78 5	சாய்ந்த நட்ச	சாய்ந்த நடைச்
„ 14	தேவியர்க்குக்	தேவியர்க்குக்
84 21	விட்டார்கள்	விட்டார்கள்
92 16	கால	காலம்
103 6	செய்துகொள்கிறேன்	செய்துகொள்கிறேன்
104 6	உக்ரகத்தோடு	உக்ரத்தோடு
107 9	பாவியினுரை	பாவியினுயிரை
110 22	அகப்பட்டுச்சிக்க	அகப்பட்டுச்சிக்க
112 20	யிழுக்கிறாள்	இழுக்கிறாள்
137 2	“ ஹாக்ருஷ்ண த்வாரகாவாஸ ”	“ ஹாக்ருஷ்ண த்வாரகாவாஸ ”
139 19	கொடுக்கிறாள்	கொடுக்கிறான்.

சமர்ப்பணப் பத்திரிகை.

இந்நூல் எனது தகப்பனாகிய ஸ்ரீமான் உ. வே. நீ. ல. வெங்கடாசாரியருடைய விருப்பத்தின்படி இயற்ற ஆரம்பித்ததாயினும் இந்நூல் முடிவதற்கு முன்னமே அவர் பரமபதித்து விட்டபடியால் அவரது ரூபகார்த்தமாக இதை அவருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

நூலாசிரியர்.

இந்திர மோஹன

—(:)—

முதல் அங்கம். முதற்களம்

இடம்:—சந்திரபுரியில் நந்தவனம்.

காலம்:—மாலை.

(மோஹன பாடிக்கொண்டே ப்ரவேசம்.)

ராகம்-ஸஹானு : தாளம்-சாபு.

1. ஏனோ என்னைப்படைத்தாய் ஏ ஜகதீசனே
அவனிதனில் பாரமாய்
சிற்றன்னை மொழியாலே சிறுமைப்படவோ ஈசா!
சிறுமியான் ஜனித்தது நெஞ்ச முருகவோ! (ஏ)
2. கானாற்று வெள்ளம்போற் கண்ணீர் பெருக்கியே
கலங்க வைத்தாயோ ஈசா!
வானோர் புகழ்தக்க வலியோனைக் கண்டென்
உடல்பொருள் ஆவியை ஒப்புவிக்க வைத்தாயோ!
3. பெற்றதாயை யிழந்த பேதையாகிய யிந்த
அடியானைக் காத்தருள்வாய்
உரியோனிடந்தன்னில் பரிவுடன் சேர்ப்பிக்க
ஈசா! உன் அங்கிரியைப் பணிந்தேன் மோஹனாங்கி

ஆ! ஜகதீசா! என் தலைவிதியை என்னென்று சொல்
வது? ஆறாத்துயரத்தை இளவயசிலேயே நீ ஊட்டினாய்.
தாயை யிழந்த துக்கம் தணியாதிருக்க, இக்கொடிய மாற்றாந்

தாயின் சூழ்ச்சிகள் எனது துன்பத்தீயை மூட்டுகின்றன. அந்தோ! இப்பாவியின் வலையிற் சிக்கி என்னருமைத்தந்தை அல்லல்படுகிறார். அவள் தன்னுடைய அண்ணனான சாளுவ தேசத்தரசனுடைய புதல்வனான சாணக்கியனுக்கு என்னை மணம் புரிவிக்க நிச்சயித்திருக்கிறாள். அவ்வாறு செய்யின், அண்ணன்மகனை தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு, தான்ராஜ்யத்தில் அதிகாரஞ் செலுத்தலாமென்று எண்ணி யிருக்கின்றனள். நேற்றுக்காலை நான் ஏன் இந்த நந்தவனத்தில் வரவேண்டும்? அப்பாதை வழியே சென்ற அந்தச் சுந்தரபுருஷனை யாரென்றறிகின்றிலேன் அவரைக் கண்டதும் என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் அவர் வசமாகி விட்டன. அது முதல் என் மனம் தாமரையிலையில் நீர்த்துளிபோல் தத்தளிக்கின்றது. அப்போது அவர் ஆழ்ந்த சிந்தையி லிருந்தவர்போல் தோன்றினார். ஆ! அவர் அழகே அழகு!

திருக்கிளர் முகமும், கண்ணும்,
 சிறந்த செம்பவள வாயும்,
 மருக்கிளர் மாலை மார்பும்,
 மகர குண்டலமுங் காதும்,
 சுருக்கிய மருங்குங் கண்டாற்
 றுடியிடை மடவாராவி
 இருக்கினு மிருக்கு நில்லா
 திறக்கினு மிறக்குமன்றே!

அவரை நினைக்கும்போது எனதுதுக்கம்மறைந்திட்டது. என் தந்தை இளையாளின் சொல்லைக்கேட்டு என்னை அலகியஞ் செய்வதையும் நான் பொறுத்தேன். அச்சுந்தரனைக் கண்டது முதல் என் மனம் படும் பாட்டைப் பொறுக்க என்னால்

இயலவில்லை. அந்த உத்தம புருஷனைக் கண்ட கண்கள் மற்
றொன்றினைக் கண்டு களிக்குமோ? இச்சோலையின் அழகு
என் மனத்தைக் கவரவில்லை. என்னையும் அறியாமல்
நான் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்குகின்றேன். ஆ! ஜகதீசா!
என்னை இவ்வாறு பரீக்ஷிக்கலாமா? என் மனத்தை எவ்வளவு
கிடப்படுத்திக் கொண்டாலும், அது நிலைக்கவில்லை. ஆசையை
மனத்திலிருத்தினபின் ஆசைநாயகனை என் முன் நிறுத்தாதி
ருப்பது அழகாமோ? ஈசனே! இதுவும் உன் திருவிளையாட
லோ? ஆ! வீண் மனோ ராஜ்யத்தில் மூழ்கி நான் துன்பப்
படுகிறேன். அந்த மஹாவீரனை நான் அடைய விரும்புவது
முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படுவதுபோலும். அந்
தோ! இந்த விரகதாபத்தைப் பொறுக்க முடியவில்லையே.

(எந்தநேர்சி னு வென்ற மெட்டு.)

ராகம் - சாவேரி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

என்ன செய்குவேன்

ரகுநாயகனே!

எதற்கிரந்தமோஹம்

என்மனந்தனில் (எ)

அநுபல்லவி.

ஸந்ததமும் என் தன்

சிர்தையை விட்டு

அகலாத என் தன்

நாதனைக்காணாமல் (எ)

சரணம்.

இந்த நந்தவனந்தனில்

என் தன் கண்முன்

மந்தமாருதமாய் வந்த

அந்த மன்னன்

தந்திரமாய் என் தன்

அந்தரங்கந்தன்னைக்

கொள்ளை கொண்டு சென்ற கொற்றவனைக்காணாமல் (எ)

வசனம்.

அன்பினுருவே! என் ஆவியை இவ்வாறு தவிக்கச் செய்வது நன்றோ!

சீ! சீ! என்ன எண்ணம் எண்ணினேன்? அவர் என்னைக் கண்டாரோ, இல்லையோ. கண்டிருந்தால், காதல் கொண்டாரோ, இல்லையோ. அவரை இன்னாரென்று அறியாமலே இவ்விதம் நான் சஞ்சலமடையலாமா? பார்ப்பதற்குப் பரதேசிபோல உடை தரித்துக்கொண்டிருந்தாலும், அவர் முகத்தை உற்று நோக்கினபோது உயர்ந்த குலவீரரைப்போல் தோன்றினார். அவர் உடை தரித்திருந்தது போல் உண்மையாய் சந்திரசியா யிருந்தால், நான் எப்படி உயிர் தரிப்பது? சாதுவின்மேல் மோகங்கொண்டபிறகு அதை எப்படித் தணிப்பது? இந்த எண்ணத்தைக் கட்டோடு விட்டு விடவேண்டியதுதான். ஆ! இவ்விதம் நினைக்கும்போதே என் மனம் இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் தவிக்கிறது. நான் அவ்வுத்தமரை எவ்வாறு மறப்பேன்? அவரை மறுபடி எப்பொழுது காண்பேன்?

(பஜாயிமைதில்கேல - என்றமெட்டு.)

பல்லவி.

எப்பொழுது காண்பேன் என்தன் நாதனை-நான்
கண்டால் கவிதீரும் - வீரனை (எ)

அநுபல்லவி.

இந்திரனோ, சந்திரனோ, இணையற்றமன்மதனோ
அன்பனே! உம்மீது ஆசைமிகக் கொண்டேனே
எந்தவேளை எந்தனை நீர் ஆதரிக்க வருவீரோ! (எ)

நேற்றுக்காலே என் மாற்றாந்தாயின் கொடிய வார்த்தையைக்கேட்டு என் தந்தை என்னைச் சாளுவதேசத்தரசன் மகனை மணக்கும்படி கடிந்து பேசியதைக் குறித்து யான் துயருற்று இந்த நந்தவனத்துக்கு வந்தேன். அப்போது மன்மதனைப் பழிக்கும் அழகுடன்வந்த ஓர் உருவம் அலைகாற்றுப்போல் என் கவலையை யடித்துக்கொண்டு சென்றது. அவ்வாறே ஓர் பெருங்காற்று என்னை அவரிடம் தள்ளலாகாதா! அவ்வழகிய புருஷனைக்கண்டு களிக்கும்வரை, நான் அவர் பிரிவாற்றாமையை எப்படிப் பொறுப்பேன்! ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஓர் யுகமாய்த் தோன்றுகிறது. இந்தப் பதினாறு வயதுவரையிலும் ஒரு நாளாகிலும் நித்திரை செய்யாமலிருந்ததே யில்லை. நேற்றுமுதல் நித்திரை வராததைபற்றி நான் அதிசய படுகிறேன். இம்மரங்கள் இனிதாக அசைவதைப் பார்த்தால் தென்றல் வீசுகிறதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆயின், என் சரீரம்மாத்திரம் ஏன் இவ்வளவுஎரியவேண்டும்? நேற்றுவரையில் வெகு குளிர்ச்சியாயிருந்த இந்த நந்தவனத்தில் ஏன் இன்றைக்கு இவ்வளவு தாபமாயிருக்கவேண்டும்? இதோ சந்திரனும் தன் குளிர்ந்த கிரணங்களுடன் உதயமாகி விட்டான். ஆனால், என்மனமோ குளிரவில்லை. ஆ! இது என்னமன்மதன் கூத்தோ! இத்தனை நாளாய் என் தந்தைசாணக்கியனை மணக்கும்படி வற்புறுத்தின போதெல்லாம் இம்மாதிரியான உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்படவில்லை. விவாகமென்னும் எண்ணமே என் மனத்திலுண்டாகாமலிருக்கும்போது, பாட்டைசாரியாய்ச் சென்ற பரமபுருஷனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் என்மனம் ஏன் இப்படிச் சஞ்சலமடையவேண்டும்? அந்தோ! என் தாய் உயிரோடிருந்தால் என்மனத்திற்கு விரோதமாக விவாகஞ்செய்து கொள்ள இப்படி என்னை வற்புறுத்துவளா? என் மனச் சஞ்சலத்தை அரை நொடியில் ஒழித்து என் மனோபீஷ்டத்தை

நிறைவேற்றமளிப்பாரா? ஆ! நான் அவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருந்தால், எந்தாய் ஏன் இறந்திருப்பாள்? பெற்ற தாயை அம்மாவென்று அழைக்கும் பாக்கியம் நான் செய்யவில்லையே! அது நான் செய்த பாவம். கடந்ததைக் குறித்துக் கலங்குவதிற் பயனென்ன? பகவானே? நான் கண்ட வீரணையாவது மணந்து மனமகிழ நீ அருள் புரியாயோ?

(கருணாதே என்றமேட்டு)

ராகம் - காம்போதி: தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

கருணாதே! கமனீயகாத்ர! கரிசக்ஷகா!

என் கவிதீர்ப்பாயே!

(க)

அனுபல்லவி.

தருணமிதென்று ஸ்மரணசெய்து

அங்கிரிதனிற் பணிந்தேன் பேதையான்

(க)

சரணம்.

மன்மதனைக் கண்டு மங்கை மோஹங்கொண்டு

உருகித்தவிக்கும் மோஹந்தன்னை விண்டு

மதன சுந்தரன் மலரடிகளில்

அடியாளேச் சேர்த்து வைப்பதுன்தன்பாரம் (க)

சுசா! உன் அடியவளைக் கைவிடாமல் என் நேசனிடம் என்னைச் சேர்த்துவைப்பா யென்று நம்புகிறேன். (உற்றுக் கேட்டு) எதோ காலோசை கேட்கிறது. நம்மைத் தேடிக்கொண்டு சாகீகா வருகிறாளோ? (திரும்பிப் பார்த்து வெட்கித் தலைகுனிய விதூஷகன் பிரவேசித்தல்.)

விதூஷகன்—அம்மா ஏன் தலை குணிகிறீர்கள்? நான் தான்; சாணக்கியன் அல்ல; அல்ல. மறந்துவிட்டேன். நான்தான் தலையோடு பிறந்தவன்.

மோஹன—என்ன விதூஷகரே? தலையில்லாமல் கூட யாராவது பிறக்கிறார்களா?

விதூஷகன்—ஐயோ! இது உங்களுக்குத் தெரியாதோ? பூமியிலுள்ள யாவரையும் அங்கமில்லாதவன் ஒருவன் அலை காற்றி லகப்பட்ட பஞ்சபடுகிற பாடு படச் செய்கிறானே.

மோஹன—அப்படிப்பட்டவன் யார்? நான் இது வரையில் கேட்டதில்லையே.

விதூஷகன்—ஓஹோ! நீங்கள் கேள்விப்படாமல் தானே சற்று முன்னே—(மேலே சொல்லாமல் நிறுத்தி விடுகிறான்.)

மோஹன—என்ன நிறுத்திவிட்டீர். முழுமையும் சொல்லும்.

விதூஷகன்—இதோ சொல்லுகிறேன். (“ மன்மதனைக் கண்டு ” என்று மோஹன பாடிய சரணத்தைப் பாடுகிறான்.)

மோஹன—என்ன இது? சொல்லுகிறேனென்று பாட ஆரம்பித்துவிட்டீரே.

விதூஷகன்—நீங்களே அந்த மன்மதனைப்பற்றிப் பாடி விட்டு, என்னைக் கேட்கவேணுமோ? அவனுக்குத் தானே அநங்கன் என்று பெயர். அது கிடக்கட்டும். அம்மா! உங்களுக்கு முகூர்த்தங்கூட வைத்தாய் விட்டது. என்னைக் கொஞ்சம் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

மோஹன—(கிடுக்கிட்டு) ஹா! என்ன! முகூர்த்தமா? யாருக்கு? எப்போது? என்ன முகூர்த்தம்?

விதூஷகன்—யாருக்கா? யாருக்கென்று சொல்லும் இளவரசியம்மாளுக்கே.

பாட்டு.

கண்ணைத்திலே (நிறுத்திவிடல்)

மோஹன—என்ன இது? உமக்கு ஏதாவது பைத்தியமா என்ன? எனக்குக் கலியாணமாவது, எனக்குத் தெரியாமல் எப்படி நடக்கும். அதிருக்கட்டும். என்னை யாருக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருக்கிறார்கள்? உமக்குத் தெரியுமல்லவா, அதைச் சற்று சொல்லும்.

ஷை பாட்டு.

விதூஷகன்—

அந்தக் கட்டழகன் சாணக்கியனை
இந்த கட்டழகி கண்ணாலம் கட்டிகச்சலே
மறந்துடா தெங்கோ.
சொந்த கண்ணைத்திலே
ஜோசுசு கண்ணைத்திலே
என்னைக் கொஞ்சம் மறந்துடா தெங்கோ.

மோஹன—போதும், போதும். நிறுத்தும். அந்த முண்டத்தையா நான் மணப்பேன்!

விதூஷகன்—ஆம்மா! நீங்கள் என்னமோ பிகுவாயிருக்கிறீர்கள். விவாகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் ஆய்விட்டன. பந்துக்களும் எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள். ஆகையால் என்பங்கு ஆமவடை நினைவிருக்கட்டும்.

மோஹன—என்ன! யார் யார் வந்து விட்டார்கள்? நீர் சொல்வது எனக்கு விரந்தையா யிருக்கிறது.

விதூஷகன்—அம்மா! வந்தவர்கள் எல்லோரையும் நான் பார்க்கவில்லை. அரசியம்மா எல்லாரும் வந்து விட்டதாகத் தெரிவித்தார்கள். வெள்ளிக்கிழமை முகூர்த்தமென்று கேள்வி. அப்போது,

பாட்டு.

அப்பளம் கிப்பளம் லட்டு கிட்டு பூரி கீரி
அல்வா கில்வா துண்ணப்போற கண்ணுலத்திலே
என்னை கொஞ்சம் மறந்துடா தேங்கோ.

அம்மா! எனக்கு ஆமவடை ஆமவடை (குதிக்கிறான்)

(சாகரீகா பிரவேசிக்கிறான்)

சாகரீகா:—அம்மா! விதூஷகருக்குப்பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா என்ன? இப்படி குதிக்கிறாரே.

மோ:—சகி! உன் வரவைத் தான் வெகு நேரமாய் எதிர்பார்த்திருக்கிறேன்.

சா:—அம்மணி! உங்களை அரண்மனையில் பார்த்தேன், காணோம். ஒரு வேளை இங்கிருப்பீர்களென்று வந்தேன். நெடுநேரமாய்விட்டது, போகலாம் வாருங்கள்.

மோ:—ஆம் சகி, நான் வந்து சற்று நேரமாகிறது. புறப்படும்போது விதூஷகர் வந்து என்னமோ தாறுமாறாகச் சொல்லுகிறார். (விதூஷகனைப் பார்த்து) எதற்காக இப்படி குதிக்கிறீர்?

வி:—அம்மணி! நான் ஆமவடையை நினைத்தேன். அப்போது சாகரீகாவும் வரவே, எனக்குச் சந்தோஷம் அதிகமாய்விட்டது. நீங்கள் சாணக்கியனை மணக்கும்போது நான் சாகரீகாவைக் கல்யாணஞ்செய்து கொள்ளப்போகிறேன்.

அப்போது இரண்டு கல்யாணத்து ஆமவடையும் நிறையச் சாப்பிடலாமேயென்ற ஆசையால் குதித்தேன்.

சா:—வெகு நன்றாயிருக்கிறது. என்னையா கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப்போகிறீர்? பேஷ் உம் கல்யாணத்தழகும் ஆமவடையழகும். ஆமை வடையாம், ஊமை வடையாம்.

வி.—ஹும். அவ்வளவு இளக்கரமாகவா இருக்கிறது உனக்கு? அதன் அருமையை நான் சொல்லுகிறேன், கேள். அதன் பாகத்தை நன்றாகக் கவனி. அப்போது தெரியும் அதன் பெருமை.

பாட்டு.

(கம்பரிசி செம்பரிசி என்ற மெட்டு.) ஏகதாளம்.
 துவரம் பருப்பும் உளுத்தம் பருப்பும்
 குத்தி கொட்டிக் கிட்டு
 அதைப் புடைத்து கொட்டிக்கிட்டு
 அதை ஊற வைத்துக்கிட்டு
 அதை ருப்பி வைத்துக்கிட்டு
 அதை சுட்டுக்கிட்டு மோர்குழம்பில்
 ஊர வைச்சுக் கிட்டு
 மணைமேலே மணைபோட்டு
 உன்னையும் என்னையும் குந்தவைத்து
 தாம்புக் கயிற்றைக் கொண்டு
 தாலியுருவை கோத்துக்கிட்டு
 நுகத்தடியால் உன்னை யடித்துத்
 தாலியை யுன் கழுத்திற் கட்டி
 நீ முன்னே நான் முன்னே
 போட்டி மேலே போட்டி போட்டு

தட்டிலிருக்கும் ஆம வடையை
 தட்டி கொட்டித் தின்னலா மடி!
 பச்சை மிளகாய் பரிமளமும்
 கொத்தமல்லி வாசனையும்
 இஞ்சியுடைய யேற்றமும்
 தயிரினுடைப் புளிப்பும் பெண்ணே!
 என்ன ஜோர் பலே பலே
 என்ன ருசி பேஷ் பேஷ்—தில்லாலே.

இப்போது தெரிந்ததா ஆமவடையின் பெருமை? அப்பாடா
 அந்தப் பேரைச் சொல்லும் போதே என் வாயில் ஜலம் உறு
 கிறது.

சா:—பேஷ், உம்மைக் கலியாணம் பண்ணிக்காமல் நான்
 இருப்பேனா? நீர் சீக்கிரம் போய் தாம்புக்கயிறு திரிக்கச்
 சொல்லி, தட்டானுடன் தாவி பண்ணச் சொல்லும்.

வி:—அம்மாடி! என் வயிற்றில் பால்வார்த்தாயே. இதோ
 போகிறேன்.

(பாடுகிறான்).

தோடி ராகம் - ரூபக்தாளம்.

பப்பளிக்காய் பொருச்சக் குழம்பு
 பணத்துக் கொன்னு ரெண்டுமூணு
 நாலஞ்சா நேழெட் டொன்பது கரண்டி (ப)

அதிகருசி மிகுதிபசி நிறையபுசி மறையவசி
 புசித்தவர் களெல்லாம் பிறர்தனைக் கண்டால்
 தோம் தோம் ததிங்கண தோம் திம்திம் என்றாவர் (ப)

ஸாநிதபம	ப
ரிஸாநிதபம	ப
கமநிதபம	ப
தநிசநிதம	ப
கரிசநிதம	ப
நிஸாநிதநிஸநீதபம	ப
கமதநிஸரிஸநிதபாமப	

ஸரிகரிஸநிரிஸநிதபம பப்பளிக்காய் பொருச்சுசூழம்பு
(இப்படி பாடிக்கொண்டே நிஷ்கரமித்தல்.)

மோ:—சகி! மனதில் எவ்வளவு துயரமிருந்தாலும் விதா
ஷகருடைய பரிசாசச் சொல்லும் பாட்டும் நகைப்பை யுண்
டாக்குகிறது பார்.

சா:—அம்மணி! அதிருக்கட்டும். உங்கள் முகம் நேற்று
முதல் வாட்டமடைந்திருக்கிறதே, ஏன்?

மோ:—சகி! ஒன்றுமில்லை. என் தாய் இறந்ததைப்
பற்றி நினைத்தேன். அதனால் என் முகம் மாறியிருக்கலாம்.

சா:—அம்மணி! என்னிடம் ஏன் ஒளிக்கவேண்டும்.
நான் யாரிடம் சொல்லப்போகிறேன்? அகத்தினமுகு முகத்
தில் தெரியும் என்றபடி உங்கள் முகம் மாறியிருப்பது தாயைக்
குறித்து அல்ல. வேறு எதைப்பற்றியோ யிருக்கவேண்டு
மென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

மோ:—சகி! நான் உன்னிடம் ஏதாவது ஒளித்ததுண்டா
இதுவரையில்? எல்லாம் என் காலவித்தியாசமே.

சா:—அம்மா! நீங்கள் இது வரையில் ஒன்றும் ஒளித்த
தில்லை, வாஸ்தவந்தான். ஆனால் இன்று மாத்திரம் ஏன் ஒளிக்
கின்றீர்கள்? உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால் ஒருபுறம் துக்க

மும் மற்றொருபுறம் வெட்கமும் பாதிக்கிறதுபோல் தோன்றுகிறது. என்னிடம் சொல்ல உங்களுக்கு வெட்கமென்ன? சொல்லுங்கள்.

மோ:—சாகரீகா! நான் உன்னிடத்திலல்லாமல் வேறு யாரிடம் சொல்லுவேன்? நீ சொல்லுகிறபடி துக்கமும் வெட்கமும் என்னைப் பாதிக்கின்றன. ஆயினும் சொல்லுகிறேன்கேள்.

ஹரி காம்போதிராகம்.

பகருவேன் கேளாய்
சென்ற நாட்காலை
என்னை யென்தந்தை
பகர்ந்த மொழியாற்
கண்ணில் நீர்வடியக்
நந்தவனத்தினில்
என் மனந்தன்னில்
திரும்பிப் பார்க்கையில்
மதனனைப் பழிக்கும்
கால் நடையாகக்
செல்கையிற் கண்டு
அப்பொழுதென் தன்
ஒப்பிலா வீரன்
கைப்பற்றிக் கொண்டு
மங்கையானிங்கு
என்னுடைய தோழியென்
உன் தனக்கு ரைத்தேன்

பண்புள்ள தோழி!
சிற்றன்னை சொல்லால்
இகழ்ந்து கோபித்துப்
பாவிமனம் நொந்து
கலங்கியே யிந்த
நான் வந்தவுடனே
எண்ண மொன்றுதிக்கத்
திருவுருமேனி
மதிமுகத்தொருவர்
காஷாயந்தரித்துக்
சிந்தைமயல் கொண்டேன்
ஆவி முழுவதையும்
ஒரு நொடிதன்னில்
கணத்தில் மறைந்தனர்
மனந்தவிக்கின்றேன்
னிரகசியம் யாவும்
உணர்ந்துரைப்பாயே.

சகி! உன்னிடம் என் மனத்திலிருப்பதை யெல்லாம் சொல்லிவிட்டேன். இனி நீ ஆலோசித்து என்ன செய்வதென்று சொல். என்முகம் வாடினதற்குக் காரணம் நீ தெரிந்துகொண்டாய். அரண்மனையில் நடக்கும் செய்தியாவும் உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்.

சா:—ஆமாம் அம்மணி. நான் இன்று அரண்மனையில் அரசனும் அரசியும் பேசின இரண்டொரு வார்த்தைகளைக் கேட்டேன். அதாவது சாணக்கியனுக்குத் தங்களை நாளை வெள்ளியன்று பாணிக்கிரஹணம் செய்வதாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அந்த விவாகம் உங்கள் மனதுக்குச் சற்றும் சம்மதமாயிராது என்று எனக்கு தெரிந்திருப்பதால் அதைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் சஞ்சலமாயே யிருந்தது. மனதை தளர விடாதேயுங்கள். எல்லாம் ஈசன் செயல் கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார். ஆகையால் உங்கள் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான விவாகத்தை நடக்கும்படி கடவுள் செய்யமாட்டார். எதற்கும் பொறுமையாயிருங்கள். பொறுத்தார் பூமி யாள்வார் என்றபடி தங்கள் பொறுமைக்கு எப்போதும் குறைவு வராது.

மோ:—(வெகு விசனத்தோடு) சகி! சற்று முன் விதூஷகன் சொன்னபோதுதெல்லாம் வேடிக்கை பண்ணுவதாக நினைத்தேன். நீ அதெல்லாம் உண்மை யென்று சொல்லி விட்டாய். இனி நான் என் செய்வேன்?

(கண்ணீர் பெருகத் தோழியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு.)

(எந்தகுவாடலகிநாடோ என்ற ஜாவளி மெட்டு)

கமாஸ் ராகம் ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

என்னசெய்வேன் ஏது செய்வேன்
என்தனுடைய தோழி

(எ)

அநுபல்லவி.

மன்னன் மாயருபனைநான் எப்பொழுது காண்பேன் (எ)

சாணம்.

என்தனுடைய தந்தை யென்னை சாணக்கியனுக்கு
பாணிக்ரகணம் செய்துகொடுக்க நிச்சயித்தா ரொன்றாயே (எ)

சகி.! என்னைப் பொறுக்கும்படி சொல்லுகின்றாயே;
தலைமறையத் தண்ணிரில் முழுகிய பிறகு பொறுப்பது எங்ங
னம்? யாவும் தீர்ந்துவிட்டதே. இனி

ஓ பாட்டினர் சாணம்.

அண்ணனுடைய மகனுக்கென்னை கடிமணம் செய்து
என்தன் கண்ணில் மண்ணைத் தூவிஹிம்சை செய்வாளே (எ)

ஆ! சிற்றன்னையிடம் நான் இப்போது படித்துன்பம் போ
தாதென்று இன்னமும் செய்ய நினைத்தல்லவோ இவ்வித ஏற்
பாடுகள் செய்திருக்கிறாள். நான் இவ்விதம் சிறுமைப்படவோ
சிறுமியாய் பிறந்தேன். ஐயோ!

ஓ சாணம்.

உயிர்தரித்து வாழ்வதைவிட இறப்பதே நலம் நான்
என்னுடைய நாதனை நாண் மாலையிடுவேனே!

(எ)

சாகரீகா! நிலமகளிடம் சேருவதைத் தவிர இனிவேறு
வழியில்லை.

சா—அம்மணி! அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். இதைக்
கேட்கும்போது என்மனம் துடிக்கின்றது. எல்லா மறிந்த

கடவுள் யாவரையும் அவரவர் செய்கைக்கு ஏற்றவாறு சிஷிப்பார். நீங்கள் விசனப்படவேண்டாம். உங்கள் மனோபீஷ்டம் சிறைவேறுமென்று என்மனத்தில் திட்டமாய்த் தோன்றுகிறது. கேட்டியர்களா அதோ ஆந்தை கிளைகூட்டுகிறது. சந்தேகமேயில்லை. நீங்கள் தைரியமா யிருங்கள். கண்ணீர் விடாதேயுங்கள்.

மோ:—முற்றும் நனைந்தவர்க்கு ஈரமுண்டோ என்பது போல், மணவோலை யனுப்பியபிறகு சகுனமென்ன? சாஷியென்ன? நீ ஒன்றும் தெரியாத பேதை போல் பேசுகிறாயே.

சா:—அம்மணி! மனுஷ்ய யத்தனத்தில் காரியம் ஆரம்பித்திருந்தாலும் கூட அதுமுடிவதற்குத் தெய்வானுகூலம்வேண்டாமா? எதற்கும் இன்றுராத்ரி உங்கள் தந்தையும் சிற்றன்னையும் நேரில் உங்களைக் கண்டு பேசப்போவதாய்க் கேள்விப்பட்டேன். அப்போது நீங்கள் தந்தையிடம் எனக்கு விவாகம் இப்போது வேண்டாமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள், அதற்கு அவர் மனம் இளகினாலு மிளகலாம். பிறகு நடப்பதைப்பற்றி யோசிப்போம். வெகு நேரமாய்விட்டது. மணி ஏழு இருக்கலாம். எழுந்திருங்கள் போகலாம். விசனத்தை யொழித்துப் பகவானைத் தொழுங்கள்.

மோ:—சகி! எல்லாவற்றிற்கும் அநாதரக்ஷகன் பாதங்களை சரணமடைந்தேன். அவன் விட்ட வழி யாகட்டும். (ஆகாயத்தைப்பார்த்து) ஆபத்பாந்தவா! என் துயரத்தைத் தீர்ப்பது உன் பாரம். (என்று சொல்லிப் பாடுகிறாள்)

மோஹன ராகம் - ஆகிதாளம்.

பல்லவி.

கருணைகரா! கிரிராஜ போஷ!—ககவாஹன!

காத்தருள்வாயே

(க)

அனுபல்லவி.

பரமதயாளா பக்தவத்ஸலா

பாரில் உன்னை நம்பிப்பணிந்தேன் மோஹன (க)

(இருவரும் நிஷ்க்ரமித்தல்)

முதற்களம் முற்றிற்று.

முதல் அங்கம். இரண்டாவது களம்.

இடம்:—பத்மபுரியில் தேவகியின் அந்தப்புரத்தின் வெளிப் பக்கம்.

காலம்:—பகல்.

(விமலா நின்று கோண்டிருக்க ஜயசீலன் வேகு பரபரப்புடன் பிரவேசித்தல்.)

ஜயசீலன்:—விமலா ! ராணியார் எங்கே ? ராணியார் எங்கே ? சீக்கிரம் சொல்.

விமலா:—என்ன எஜமான் இவ்வளவு அவசரமாய்க் கேட்கிறீர்கள் ? ஏதாவது விசேஷமுண்டா ?

ஜய:—விமலா ! நீ இதையெல்லாம் இப்போது என்னைக் கேட்காதே. ராணியாரிருக்குமிடத்தைச் சீக்கிரம் சொல்.

விமலா:—தாங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் எனக்கு அதிக திகிலாயிருக்கிறது. என்ன சமாசாரம்? என்னிடம் சொல்லக்கூடாதா ?

ஜய:—நான் என்னவென்று சொல்லுவேன். நினைக்கும் போதே என்னுவி தவிக்கிறது, நாவெழுவில்லை. என் செய்வேன்? ஹா !

விமலா:—நீங்கள் தாமதிப்பதைப் பார்த்தால் யாருக்கோ ஏதோ பெருத்த ஆபத்து நேர்ந்திருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. என்ன செய்தி சீக்கிரம் சொல்லும்.

ஐய:—விமலா! நான் இன்று காலை யில் நகருக்கருகிலுள்ள மைதானமார்க்கமாய்ச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் இதர தேசத்துப் போர்வீரர்கள் நால்வர் நம் இளவரசரைத் தூத்திச் சென்றனர். அதைக் கண்டு நான் அதிவேகமாய் ஓடி அவர்களைப் பிடிக்கப் போனேன். அதற்குள் இருவர் என்னைத் தூக்கி ஒரு புதரில் எறிந்துவிட்டு இளவரசரை ஒரே வெட்டாக வெட்டிவிட்டார்கள். நான் மெதுவாய் எழுந்து புதரைத் தாண்டி வெளியில் வந்து பார்க்கையில் இளவரசருடைய சவம் சின்னபின்னமாய்த் துண்டஞ் செய்யப் பட்டிருந்தது. அக்காட்சியைக் கண்டதும் என்னுயிர் நிலையில் நிற்கவில்லை; தத்தளித்துக் கொண்டு ராணியாருக்குத் தெரிவிக்கலாமென்று ஓடி வந்தேன். நான் எப்படி இந்தத் துக்ககரமான செய்தியைத் தெரிவிப்பேன். ஐயோ! அந்தப் பாவிகள் என்னையும் கொன்றிருக்கலாகாதா? ஆ! இளவரசர் போய் நாம் எதற்குப் பூமிபிவிருப்பது?

விமலா:—ஐயோ! இதென்ன அநியாயம். எந்தக் கொலைப் பாதகர் இவ்விதம் செய்தது. இந்தச் சங்கடம் நமக்கே தாங்க முடியவில்லை. இதை ராணியாரிடம் எப்படிச் சொல்வது? அந்த அம்மையின் உயிர் இச்செய்தியைக் கேட்ட மாத்திரத்திற் போய்விடும். ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்.

ஐய:—விமலா! நாம் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தால் நாழி யாகிறது. நான் ராணியாரிடம் சீக்கிரம் தெரிவித்துவிட்டு அச்சண்டாளரைத் தேட வாரம்பிக்க வேண்டும். எங்கிருக்கிறார் அம்மா? சீக்கிரம் சொல்.

விமலா:—அந்தப்புரத்தில் தான் இருக்கிறார்கள். சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது இந்த துக்கமான செய்தியை எப்படித் தெரிவிப்பது? ஹா! ஜகதீசா!

ஜய:—ஐயோ! இனித் தாமதித்தால் காரியம் கெட்டுப் போம். அங்கு ஆட்களைக் காவல் வைத்துவிட்டு வந்தேன். நான் சீக்கிரம் போய் மீதி ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். வா, உள்ளே போகலாம், (விசனத்துடன் இருவரும் அந்தப் புரத்திற்குள் நுழைகிறார்கள்.)

இரண்டாவது களம் முற்றிற்று.

முதல் அங்கம். மூன்றாவது களம்.

இடம்:—தேவகியின் அந்தப்புரம்: காலம்:—மாலை.

தேவகியும் நீலாவும் வீற்றிருந்தபடி பிரவேசம்.

தேவகி:—நீலா! எத்தனை நாழிகை என் தலையை வாருவாய்? சீக்கிரம் பின்னல் போடு; நாழிகையாயிற்று. ஒரு ஆட்டம் சதுரங்கம் ஆடலாம் வா.

நீலா:—அம்மணி! இதோ ஜடை போட்டாயிற்று. உங்கள் இஷ்டப்படியே ஆடலாம், வாருங்கள்.

(காய்களை வைத்து) நீங்கள் முன்னால் ஆடுங்கள்.

(இருவரும் ஆடுகையில் விமலாவும் ஜயசீலனும் ஆத்திரத்தோடு பிரவேசித்தல்.)

தேவகி:—வாரும் ஜயசீலரே! ஏது திடீரென்று இங்கே வந்தது? என்ன சமாசாரம்? (ஜயசீலர் மெளனமாயிருந்ததைக்கண்டு) என்ன பதிலொன்றும் காணேன். விமலா! என்ன

செய்தி! நீயும் பேசாமவிருக்கறாய், வா. ஓர் ஆட்டம் ஆடலாம்.

விமலா:—ஐயோ! அம்மணி! ஆட்டங்கூட வேணுமா இப்போது? (விசனக்குறியாயிருத்தல்).

தேவகி:—என்ன இது; நீங்கள் இருப்பதையும் உங்கள் முகத்தையும் பார்த்தால் எனக்கு மிகவும் திகிலாயிருக்கிறது. என்ன செய்தி? உடனே சொல்லுங்கள். (ஆட்டத்தைவிட்டுக் கவலையுடன் எழுந்து, மறுபடியும் இருவரும் பேசாதிருக்க) என்ன ஜயசீலரே! வந்தகாரியம் என்ன? சீக்கிரம் சொல்லும்.

ஜய:—(ஆதங்கதமாய்) ஐயோ! யான் என் செய்வேன். எப்படிச்சொல்வேன்? ஜகதீசா! இப்படியும் அநியாயம் நடக்குமோ! ஐயையோ! அரசிக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்?

தேவகி:—என்ன ஜயசீலரே! ஏது நீர் மரியாதை தப்பி ஒருநாளும் நடக்காதவர் இன்று பதிலளிக்க மறுக்கின்றீர். என்ன நீரே பேசிக்கொள்கிறீர்! நீர் இருக்கும்மாதிரி எனக்கு ஒருவிதச் சந்தேகத்தை யுண்டாக்குகிறது. சீக்கிரம் சொல்லும். இல்லாவிடில் எனக்குக் கோபம் வரும்.

ஜய:—அம்மணி! நான் என்னவென்று சொல்லுவேன். என் நா வெழுவில்லையே.

தேவகி.—என்ன! உம்முடைய நாவெழுவில்லையா? என்ன இது! அப்படிப்பட்ட சேதி என்ன வந்துவிட்டது? யாருக்கு என்ன ஆபத்து? சீக்கிரம் சொல்லும்.

ஜய:—அம்மா! நான் எத்தனைதரம் வாயெடுத்தாலும் என்னைஞ்சு அடைத்துக்கொண்டு போகிறது. நான் என் செய்வேன்? ஐயோ!

தேவகி:—இது என்ன விபரீதம். நீர் சொல்வதைப் பார்த்தால் யாருக்கோ பெருத்த தீங்கு நேரிட்டதுபோல் காண்கிறது. என்னுயிர் தபிக்கிறது. என் சகோதரனிடமிருந்து யாராவது ஆள் வந்திருக்கிறானா? அங்கு யாருக்காவது உடம்பு சரியில்லையா என்ன?

ஐய:—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அம்மணி! இன்று காலையில்,

தேவகி:—என்ன இன்று காலையில்! சீக்கிரம் சொல்லும்.

ஐய:—அம்மணி!

(மெட்டு: எப்புடு க்ருபாகல்துனா)

ராகம் - முகாரி

தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

என்ன வென்றுரைப்பேன் நான்

என்னுடை அரசியே!

(எ)

அநுபல்லவி.

என்னரசியே நான் நகருக்கு அடுத்த மைதானத்தில்,

செல்கையில் காட்சி யொன்றைகண்டேன்

(எ)

தேவகி:—என்னதைக் கண்டீர். சீக்கிரம் சொல்லும்; என்மனம் பதைக்கிறது.

ஐய:—

சுணம்.

வேற்றார் படைவீரர் நால்வராகவந்து

என்னையும் புதரிலேதுக்கி யெறிந்துவிட்டு

இளவரசர் தம்மை எமனுலகனுப்பியே
எகினூர் சண்டாளரும் இந்த நகரைவிட்டு (எ)

தேவகி:—ஆ! ஐயோ! என்னப்பா! கண்மணி ஐயை
யோ! (கீழேவிழுந்து அழுகிறாள்) ஐயோ! புத்ரா புத்ரா!
நீயா விண்ணுலகம் புக்கனை?

நீலா:—தேவி! தேறுதலடையும் ஆறுதலடையும்.

(மற்றொருத்தி விசிறிகொண்டு வீசுகிறாள்.)

தேவகி:—பிரமை கொண்டவள்போல் எழுந்து:—

ஆ! புத்ரா! என் ரத்னமே! நீ இம்மாநில முழுதும்
ஆளுவாயென்று எண்ணி யிருந்தேன்! என் எண்ணத்தில்
மண்ணைப்போட்டு மடிந்தனையோ என் செல்வா! என்னை இந்
நிலையிற் காண்பதற்கோ ஈசன் பிறப்பித்தான்? மைந்தா!
உன்னை (பாடுதல்)

ராகம் - நீலாம்புரி.

பத்துமாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்த பாலகளை
பரலோக மனுப்பிவிட்டு பரிதவிக்கவியோ?

அப்பா! உன்னைப் பெற்ற காலத்தில் இவ்வயிறு எவ்
வளவு சந்தோஷமடைந் திருந்ததடா? இப்பொழுது இப்
பாவியின்

ஷை மெட்டு.

பெற்ற வயிறந்தோ பற்றி யெரிகின்றதே

உற்ற வார்த்தை சொல்லாமல் மாண்டாயோ மைந்தா!
கண்ணே! நீ சிறுவயதில் ஓடியாடி விளையாடியபொழுது உன்
பக்கத்தில் தாதிகள் பணிவிடைகள் செய்ய, இப்பாவி, உன்னை
மகிழ்வோடு எடுத்து,

ஷை மெட்டு.

தொட்டிலிலும் கட்டிலிலும் கண் வளரத் தாலாட்டி
வளர்த்தது காலனிடம் சேர்ப்பதற்கோ பாலா!

என்னப்பா! உன்னைவிட்டு எப்படியடா இருப்பேன்.
உன்பொருட்டு நான் செய்துவந்த நோன்பெல்லாம் விழலுக்
கிறைத்த நீராய்விட்டது. ஐயோ! எந்தச்சண்டாளன் உன்
னைக்கொன்றான்? என் செல்வா! சந்திரகுலதிலகா! என்னை
இவ்விதம் விட்டுச்செல்வது வீர குலத்திலுதித்த உன்போன்
றவனுக்கழகோ! நீ மாண்டாயென்ற செய்தியைக் கேட்டும்
இந்த உடல் பிளக்கவில்லையே! இதென்ன கல்லோ! வஜ்
ரமோ! தெரியவில்லை. (தலையிலடித்துக் கொண்டு), இப்புவிழில்

ஷை மெட்டு.

உன்னாலே யல்லவோ உலக வாழ்க்கையென்று
எண்ணியிருந்த என்னை நட்பாற்றில் விட்டாயே பாலா!

அப்படி யெண்ணியிருந்த என்னைக் கைவிட்டு நீ எப்படி
யடா சென்றாய்? ஐயோ! இனி யாரென்னை அம்மாவென்
றழைப்பார்கள்? என் மைந்தனை மணமாலை சூட்டிப்பார்க்க
வேண்டுமென்று வெகு ஆவலாய் நினைத்திருந்தேன். ஈசன்
என் மைந்தனைப் பிணமாலை சூட்டிப் பார்க்க விதித்தாரே.
ஐயையோ! நானென்ன செய்வேன்! இனி எதை வேண்டி
உயிர் வாழ்வேன். ஹா! குமாரா! உன் திருமுகத்தை எப்
பொழுது காண்பேன் யான்?

(கானடா ராகம்; ஆதிதாளம்)

என்னருள் சுதனை எங்கு நீ சென்றனை

பொன்னிற மேனியா எந்தனை விட்டு

முன்னம் துணிந்து நீ மடிந்தனையோ மகனே!

சாஸ்திர விதிப்படி செங்கோல் செலுத்தி வந்து
யாகமும் யோகமும் ஏற்றமுடனே செய்து
தான தருமங்களும் ஈந்ததன் பயனிதுவோ ?

தேஹி என்றவர்க்கு ஆசையுடன் ஓடி
அள்ளிக்கொடுத்தது துள்ளி நீ மாளவோ
பிள்ளையாய்ப் பிறந்தாய் பாவிவேன் குட்சியில்.

ஆ ! மைந்தா ! உன்னைவிட்டு எப்படிப் பிரிந்திருப்பேன் ?
என் கண்ணை ! அரவிந்தா ! இனி யாரை நான் ஆசையோடு
அழைப்பேன். ஐயோ ! உன்னைக்கொன்ற பாவிகள் என்
னையும் கொன்று விட்டிருக்கலாகாதா. உன் தந்தை ஊரி
விருந்து வந்தால் நான் என்ன சொல்வேனடா ?

தன்யாசி ராகம்.

மைந்தனை யில்லா விந்த மாளிகை தன்னில் வாழ்வு
சந்திர னில்லா வானம் தாமரை யில்லாப் பொய்கை
மந்திரி யில்லா வேந்தன் மதகரி யில்லாச் சேனை
தந்திகளில்லா வீணை தாயில்லாக் குழவி போலாம்.

ஐயோ ! சந்திரனற்ற வானம் போலாய் விட்டேனே.
வானத்திற்காகிலும் சில நாள் சந்திரனில்லாம விருந்தாலும்
மற்ற நாளில் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறான். எனக்கு அக்கதி
கூடயில்லை. என் கண்ணை ! இத்துயரத்தை யெப்படித்
தணிப்பேனடா. உன்னைப்போல் நானும் காலனுக்கு அடி
மையான லொழிய என் சோகாக்கினி அழியாது. நான்
என்ன செய்வேன் குமாரா !

ராகம் - முகாரி ;]

[தாளம் - ஆதி.

(நந்தனார் சரித்திர சிதம்பர தரிசனமாம் என்றமெட்டு.)

பல்லவி.

எமபுர தரிசனத்தை நீ எங்குத்

தேடிச் சென்றாயோ மைந்தரே

(எ)

அனுபல்லவி.

சமனிடம் சென்றுநீ செந்தழுவில் என்னை

விட்டுவிட்டு நீ செல்வது நியாயமோ

ஆகாதேயப்பா வேகாதே நெஞ்சம்

உன் கையால் கொள்ளி போடாமலே-நீ

(எ)

ஐயோ! மைந்தா! உன்னை ஐயிருதிங்களாய் அங்கமெ
லாம் நொந்து பெற்ற தாய் பாவிபாகிய எனக்கு நீ உன்
சிறு கையால் ஒருகை நெருப்புப்போட பஞ்சமாய் விட்டதோ
ஐயையோ! அதைத் திருப்பிச் சொல்லும்படியாய் நீ எனக்கு
கட்டளை யிட்டாயோ? எப்படியடா உன்னை நான் உயிரற்ற
உடலாய்க் காண்பது?

சரணம்.

செல்வனை உன்தனைச் செத்த பிணமாக

சண்டாளி யானுமே காணவும் விதியோ?

என் செய்வேனப்பா? எங்குய்வேன் செப்ப

வழி யறியாமலே வைத்து விட்டு நீ

(எ)

இந்தப்பதினெட்டு வருஷகாலமாய் அன்போடு வளர்த்த
உன்னை இன்றைக்கு நெருப்பில் வைக்கவோ நான் பிறந்தேன்.
வேட்டையாடி வருவதாய்ச் சொல்விச் சென்ற மகனைப் பிண
மாகக் கண்டு கலங்க வைத்தாயே ஈசா! என்னப்பா! கண்
மணி! ஏனக்கும் நீ போன இடத்தைத் தெரிவிக்கலாகாதா.
நான் உனக்கு அவ்வளவு உபகாரம் செய்திருக்கமாட்டேனா?
உன்னைச் சமந்து பெற்றதற்காகவாவது நீ எனக்கு இந்த
உத்வி செய்யலாகாதா? என் செல்வா! என்னால் சகிக்க முடி
யவில்லை! ஐயோ! அரவிந்தா! என் கண்ணை! நான் என்

னடா செய்வேன்! என் வயிறுபற்றி யெரிகிறது. நீ எங்கா
கிலும் சென்று வேட்டையாடிக் களை தெளிந்து, அம்மா நான்
இதோ வந்து விட்டேன்; விசனப்படாதே என்று உன்
வாயால் அழைக்கலாகாதா? பாவியாகிய நான் படுந் துய
ரத்தை நீ அறியாயோ ஐயோ! உலகில் ஒரு குழந்தையைப்
பெறுவதற்கு எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத் தவம் செய்கிறார்
கள்; மகளிர் குழந்தையைப் பெறுவதற்கு படும் கஷ்டத்தை
நினைத்தால் இப்பூமியே நடுங்கும்; ஹா மைந்தா! உன்
பொருட்டு நான் செய்த தவமும் பட்டதுன்பமும் என்ன
வென்று ரைப்பேனடா?

ராகம் - முகாரி.

மாநிலந்தன்னில்
மன்னனும் யானும்
செய்ததவத்தைச்
ஆயனார் கோயிலில்
மாத வனடியை
சீதேவி கழலைச்
செய்த பூஜைக்குச்
வரமது தந்தார்
உதரம் வந்தே
ஓராமாதம்
ஈராமாதம்
முன்றா மாதம்
பாமும் மசக்கை
பாவி யேனுடலில்
நான்காமாதம்

மகப்பேறு வாய்ச்சு
மகிழ்வுடன் ?சர்ந்து
செப்பவும் போமோ
அபிஷேகஞ் செய்து
மலரினர்ச்சித்து
சிறப்புடன் போற்றிச்
சித்தமிரங்கியே
வகையுடன் நீயும்
யுறுங் கருத்தங்கிய
உருவது தரித்து
இரு கண் சூழல
முகமெலாம் வெளுக்கப்
பாதித்து வருத்திப்
பசுநரம் படா
நகிலம் கறுக்க

ஐந்தாமாதம்
 ஆறா மாதம்
 ஏழாமாதம்
 எட்டா மாதம்
 சீர்கெட்ட வெனக்குச்
 ஒன்பதா மாதம்
 தூக்கமில்லாமல்
 பத்தா மாதம்
 பழுக்கக் தளர்ந்து
 நெற்றி யினீரும்
 மெத்த வேதனையால்
 பெற் றெடுத்தேனடா
 அரவிந்த னேரீ
 நல்லதினத்தில்
 திருவிழாச் செய்து
 சர்க்கரை கதலி
 அந்தணர்களுக்கன்
 குடிகள் மனதைக்
 அப்பனே என் தன்
 ஈரைந் தொருநாள்
 மூவிரண் டாமதி
 அன்னப் பிராசனம்
 பனிரண் டாமதி
 அப்தபூர்த்தியும்
 ஐந்தாம் வயதில்
 அக்ஷராப் பிராசம்
 பள்ளி யிலுன்னைப்
 ஏழாம் வயதில்

அங்கமும் வெளுக்க
 அடிவ யிறலர
 எழில் மலர்கூட்ட
 ஏற்றமாய் மகனே
 சீமந்தஞ் செய்தார்
 ஒருமுப்பது நாள்
 துடித்தேன் செல்வா
 பாவி யேனுடலம்
 பதறினே னப்பா
 நிலத்தி லொழுக
 மிக நொந்துன்னைப்
 பிரியமுடன் அப்பா
 யன்புடன் ஐனித்த
 ரபதி மகிழ்வுடன்
 திருப்தியாய்த் தானமும்
 தாம்பூலம் வேஷ்டிகளும்
 றன் புடனீந்தார்
 குளிரவுஞ் செய்தார்
 அரவிந்தாவுனக்கு
 இட்டனர் நாமம்
 முகமலர்ந்துனக்கு
 அன்புடன் செய்தோம்
 பாலகா வுனக்கு
 அழகுடன் செய்தோம்
 அரவிந்தாவுனக்கு
 அருமையாய்ச் செய்து
 படிக்கவைத்து
 என் செல்வமகனே

உன்தனக் கரசர்	உபநயனஞ் செய்து
ஈரொன் பதாண்டாய்	இன்பமுடன் வளர்த்து
சண் டனுக்கிடவோ	சண்டாளி பிறந்தேன்
பெற்றவர் களையும்	பற்றியே யெரிய
மைந்தனே! விட்டு	மாண்டாயோ மண்ணில்
அப்பனே! என் தன்	அரவிந்தா வுன்னை
எப்பொழுது காண்பேன்	என் குட்சி எரியுதே.

ஐயோ! பாலா! உன்னை நான் பத்து மாதம் என் குகையில் வைத்துப் பட்டகஷ்டத்திற்காகவாவது நீ என்னை அம்மா என்று கூவிய வண்ணம் ஓடிவாராயோ. என் கண்ணே! நீ பத்துமாதம்குடியிருந்த வீட்டில் அவிபாததீயை மூட்டிவிட்டுச் செல்வது தகுமோ! இது முறையோ! என்னப்பா! இது தருமந்தானா? ஐயோ! உன் தந்தையும் ஊரைவிட்டுச் சென்று பத்துநாளாகியும் இன்னும் வரவில்லை. ஒரு செய்தியும் தெரிவிவில்லை. உலகில் பெண்களுக்குக் கலியாணமாகும் வரையும் தாய் தந்தையர் கீழ்படிந்தும், பிறகு கணவனுடைய ஸ்வாதீனத்திலும், அதன் பிறகு புத்திரனுடைய ஆதீனத்திலும் மிருக்கும்படி மறு தர்ம சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. அப்படிக்கிருக்க இவ்விள வயதில் என்னைக் காப்பாற்றாமல் செல்வது உனக்கழகோ? ஐயோ! என்னுயிர் அனலில் இட்ட மெழுகைப்போல் துடிக்கிறது. உன் தந்தைவந்தால் இச்செய்தியைப் பாவியாகிய யான் எப்படித்தெரிவிப்பேன்? மைந்தா! நீ குழந்தையில் பேசிய ஒவ்வொரு மழலைச்சொல்லை நினைக்கும் போது என்மனம் புண்படுகிறது. அப்பா! உன் உயிர் போகும் போது எப்படித் துடித்தாயோ?

(கட்டை பொறுக்க வைத்தாய் சீவமே யென்ற மெட்டு)

வேட்டையாடி வருவேனென்று அப்பா

செப்பியேகிய செல்வனே நீயும்

காட்டினிற் பிணமாய் மாண்டாயோ (வே)

ஐயோ! இனி யென் செய்வேனடா மகனே! உன்னை,

பாட்டு.

என்னப்பா என்னிரு கண்ணின் மணியே

அப்பாவென்று கூவிய வாயால்

பாவி இனி யான் யாரை யழைப்பேன்? (வே)

என் செல்வ மகனே! இனி அம்மா வென்று என்னை

பாரழைப்பார்? அப்பா! உன்னை

பாட்டு.

பெற்ற குட்சி பற்றுதே அப்பா உன்னைத்

தாவினே வந்துமேவி யுன்னுயிரைப்

பாவி எவ்வாறு பறித்துச் சென்றானே (வே)

அடா! என்சுதனே! இனி எனக்கு யாது வழியடா,

பாவினேன் பதறுகிறேன், கதறுகிறேன்.

பாட்டு.

கன்றைப் பிரிந்த கோவைப் போலே அப்பா

துடிக்கிறேனென்று அரியிடம் சென்றிவ்

வேளைதன்னிலே யார் போய் புகல்வர் (வே)

பாவிக்கு அவ்வளவு உபகாரம் செய்யக்கூடியவர்கள் இப்
புவியில் இருக்கின்றாரா? ஆ! மைந்தா!

ஹா! என் புதல்வா! உன்னைக் காலனிட மனுப்பிவிட்டு

நான் கல்லாய் விட்டேனடா, பாலா! நான் இத்துயரத்தை

எவ்வாறு பொறுப்பேனடா! என் புத்திரசிகாமணியே!
அரவிந்தா! ஹா! ஹா!! என் கண்ணே! (மூர்ச்சித்து
விழுதல்.)

நீலா விமலா (இருவரும்) ஐயோ இது என்ன கஷ்டம்!
இந்த அம்மைக்கு இவ்விதத் துயரம் நேரலாமோ. நமக்கே
இதைக்கேட்டது தீயிற் குதித்தது போலிருக்கிறது. பெற்ற
தாய்க்கு எப்படி யிருக்குமோ! பாவம். ஹா! தெய்வத்திற்கு
ஏன் கண்ணில்லாமற் போய்விட்டது!

நீலா:—ஐயோ! அம்மாவுக்குக்களை அதிகரித்துப் போய்
விட்டதுபோலிருக்கிறது; கொஞ்சம் பாலும் ஜலமும் கொண்டு
வா, விமலா. (விமலா கொண்டிவர ஜலத்தை தேவகியின்
முகத்திலடித்துப் பாலை வாயில் வார்க்கிறார்கள்.)

நீலா:—ஐயோ! இதென்ன அநியாயம்! பால் இறங்க
வில்லை! வழிந்து போகிறது! முகத்தில் ஜலம் தெளித்தாலும்
கண் திறக்கவில்லை! என்ன கஷ்டம்! அம்மணி! அம்மணி
ஐயோ! கூப்பிட்டாலும் எழுந்திருக்க வில்லையே! ஹா!
என்ன அவஸ்தை? இந்த அம்மாவைப் பார்க்கக்கூடச் சகிக்க
வில்லை. (இருவரும் தூக்கி சோபாவில் படுக்கவைக்கிறார்
கள்.)

விமலா:—ஐயோ! நாங்கள் தூக்கிவிட்டது கூடத்தெரி
பவில்லை. என்ன செய்வது? பயமாயிருக்கிறது.

ஐய:—பயப்படாதேயுங்கள். புத்திர சோக மென்றால்
லேசானதா? பாவம்! என்ன கஷ்டம்? தசரதர் ஸ்ரீராமர்
கானகம் சென்றாரென்று கேட்டதற்கே மூர்ச்சையாய் உடனே
இறந்து விட்டார். அப்படியிருக்க மைந்தன் இறந்து விட்ட
தாகக் கேட்டால், உயிர் எப்படித் தரிக்கும்? நிதானி,

சற்றுப் பொறுத்துத் தெளியும். மேல் ஆக வேண்டிய காரியங்களைப்பற்றிக் கேட்பதற்குக்கூட நா எழவில்லை. எதற்கும் சற்றுப் பேசாமலிருங்கள். தானாகவே தெளிந்து எழுந்திருக்கட்டும்.

தேவகி:—ஹா மைந்தா ! இந்நேரம் எங்குச் சென்றாய் ? என் கண்ணை ! என்னருகில் உட்காரு.

நீலா :—ஹா ! என்ன துயரம் ? மூர்ச்சித்துச் கிடக்கிற போதுகூட வாய் பிதற்றுகிறாரே ! இனி இளவரசரை எங்குக்காணப் போகிறார் ?

ஜய :—இனி, தெளிந்துவிடும். பேசாதே யிருங்கள்.
(மூவரும் ராணியார் பக்கவில் நிற்க, திரைவீழ்தல்.)

மூன்றாவது களம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அங்கம். முதற் களம்.

இடம்:—மோஹனுவின் அந்தப்புரம். காலம்:—காலை.

(மோஹன ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தபடி பாடிக்கொண்டே பிரவேசம்.)

(ஸரஸ ஸாமதான மென்றமெட்டு.)

ராகம்: காபி நாராயணி;

தாளம்: ஆதி.

பல்லவி.

ஸகல லோக நாதா ! ஸௌமித்ரி ப்ராதா !

தசரத சதா ! காத்தருள் பிதா !

(ஸ)

அநுபல்லவி.

நிகில நிலயா ! நிர்மல ஹ்ருதயா!
பங்கஜ நயன ! பத்மினி ரமணா !

(ஸ)

சாணம்.

சிற்றன்னை மொழியால் சிந்தை மிகநொந்து
கலங்கிய யென்தன் கவிதன்னைத் தீர்ப்பாய்
உரகசயனா ! உம்மை நம்பி நின்றேன்
என்னை யாதரிப்பீர் ஐயனே ! இவ்வேளை.

(ஸ)

ஆஆ ! நேற்றிரவெல்லாம் ஓர் யுகம்போலல்லவோயிருந்தது. இன்னும் இவ்விதம் எத்தனை நாள்தான் ஹிம்சைப்படவேணுமோ ? தெரியவில்லை. சாகீகா, நேற்றைக்கே என் தந்தையும் சிற்றன்னையும் என்னைக் கண்டு பேசப்போவதாய்ச் சொன்னாளே ஏன் இன்னும் அவர்கள் வரவில்லை ? விதூஷகன் சொன்னதுபோல் முகூர்த்தம் வைத்தாய்விட்டதுபோல் காண்கிறது. திடீரென்று உதயமானதும் ஆகாததுமாயிருக்கும் போது என் சிற்றன்னை எனக்கு நகைகளையெல்லாம் தன் தாதியிடம் கொடுத்தனுப்பினதன் காரணம் என்னோ ? ஒருகால் அவள் அண்ணன் வீட்டார் இன்றைக்கு வருகிறார்களோ என்னமோ ? இல்லாவிடில் ஒரு நாளு மில்லாமல் திருநாளைப்போல இன்றைக்கு எனக்கு நகைகள் கொடுப்பானேன் ? சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடுமா என்றாப்போல் இவள் ஏதோ காரணத்தால்தான் இவ்வாறு செய்திருக்கவேண்டும். இந்த நகைகளெல்லாம் எனக்கு எதற்கு ? என் மனத்தில் நினைத்த மணவாளனுக்கு நான் மணமலை சூட்டாமல் இவ்வாபரணங்களைத் தரிப்பேனா ? ஆஆ ! நான் எத்தனைதரம் மறக்க முயன்றாலும் என் முன்னத்தைக் கவர்ந்த மன்னன் என் முகக்கண்ணைவிட்டு மறைந்திருக்கிறாரே யொழிய, என் அகக்கண்ணைவிட்டு ஒரு வினாடியும் அகலவில்லை. என்ன ஆச்

சரியம் இது! என்ன! நம் தோழி சாகரீகா இன்னும் வா
வில்லை?

(சாகரீகா பிரவேசித்தல்.)

சாக:—

(கங்காதரனும் என்றமெட்டு.)

பல்லவி.

வந்தேனம்மா இதோ தந்தேனம்மா குரல்
வந்து விட்டேனம்மா

(வ)

அநுபல்லவி.

தாமதமாகவே வந்ததற் கென்னை
மன்னித் தருளவேணும்

(வ)

சாணம்.

இத்தனை நேரம் சிற்றன்னை யென்னை
மெத்தவும் சினந்துகொண்டார்
அத்தனையும் நான் நெட்டிக்கொண்டு
தங்க ளண்டையில் வந்துவிட்டேன்

(வ)

மோஹன:—சகி! என்ன இது? நீ சொல்வது ஒன்
றும் விளங்கவில்லை. சிற்றன்னை உன்னை எதற்குக் கோரிப்
பது? நீயும் என்னைப்போல் சக்களத்தி மகளா என்ன?

சாக:—அம்மணீ! அடொன்றுமில்லை. உங்களுக்காக
நான் சற்றுப் பரிந்துபேசினேன். அதற்கு என்னை அரசி
யும்மா திட்டினார்கள். எனக்கொன்றும் அதனால் வருத்த
மில்லை. உங்களுக்கு நோர்திருக்கும் கஷ்டந்தான் என் மனத்
தைப் பாதிக்கிறது. ஆ!இது என்ன! என்மைக்கு யில்லாமல்
இன்றைக்குத் தட்டு நிறைய நகைகள் வைத்திருக்கிறது?

மோஹ:—அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை. இன்று காலையில் நான் எழுந்தவுடன் தட்டோடு, அம்மா கொடுக்கச் சொன்னதாய், தரங்கவதி வைத்துவிட்டுப்போனாள்.

சாகீர்! ஏதோ காலோசை கேட்கிறது. யார் வருகிறது, பார்.

சாக:—(கிரும்பிப்பார்த்து) அம்மா! தங்கள் தந்தையும் சிற்றன்னையும் வருகிறார்கள்.

(குணசேனனும் சித்ராங்கியும் பிரவேசித்தல்.)

மோஹ:—(அதிவிரைவாயெழுந்து) வாருங்கள், அப்பா! வந்தனம், சிற்றி! நமஸ்காரம் (ஆசனத்தைக்காட்டி) இதில் அமருங்கள். (இருவரும் உட்காருகிறார்கள்.)

குணசேனன்:—கண்ணே மோஹன! இப்படி என் பக்கலில் உட்கார்.

மோஹ:—அப்பா! இதோ உட்கார்ந்தேன். (அமருதல்). ஏது தாங்கள் இங்கு வந்தது! என்னையழைத்தால் வந்திருப்பேனே. தங்களுக்கேன் இந்த சிரமம்?

குண:—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. உன்னிடம் ஒரு முக்யமான சமாசாரத்தைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டுமென்று வந்தேன். அதற்குச் சரியான விடை சொல்லவேண்டும்.

சித்ராங்கி:—கேளுங்கள். இந்த உபசாரவார்த்தையெல்லாம் எதற்கு?

மோஹ:—அப்பா! அப்படியே சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

குண.—பெண்ணே! உன்னைச் சாளுவதேசத்தரசன் மகன் சாணக்கியனுக்கு மணம் புரிவிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்

கிறோம். நாளை வெள்ளியன்று முஹூர்த்தம். நீ முன்போல் மறுக்கலாகாது. அஷ்டலக்ஷணங்களும் பொருந்திய அவனுக்கு என்ன குறைவு? அவனே உனக்குத் தகுந்த மணுளன்.

சித்ரா:—நன்றாயிருக்கிறது. என் மருமகன் சாணக்கியனை மணக்கக் கசக்கிறதோ! பாவம்: எத்தனையோ மஹாராஜாக்கள் போட்டிமேலே போட்டிபோட்டு தங்கள் பெண்ணைக் கொடுக்கிறேனென்கிறார்கள். என்னவோ என் வயிற்றில்தான் பிறந்து அவனுக்குக் கொடுக்க நான் பாக்கியம் செய்வவில்லை. உங்களுக்குப் பிறந்ததையாவது கொடுத்துக் கண்குளிரப் பார்க்கலா மென்று நான் பாடு படுகிறேன்.

மோஹ:—அப்பா! நான் பன்முறை சொல்லியும் தாங்களே என்னைச் சோதிக்கின்றீர்கள். விவாகமென்னும் எண்ணமே என் மனத்தில் உதிக்கவில்லை. ஆகையால் விவாகம் இப்போது எதற்கு? தம்பதிகள் மனமுவந்து மணப்பதல்லவோ மணம். ஆகையினால் இந்த விவாகத்தை தயவு செய்து நிறுத்தல்வேண்டும்.

குண:—பேதாய்! என்ன சொன்னாய்? (கோபத்துடன்) வெகு நன்றாயிருக்கிறது. ஜாக்கிரதை. இன்றொரு தரம் அம்மாதிரி சொல், பார்ப்போம். கொஞ்சமேனும் மரியாதையில்லாமல் என்ன சொல்கிறாய்?

சித்ரா:—வேணும், வேணும் உங்களுக்கு. கேவலம் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு—அதிலும் தாயற்ற சிறுக்கிக்கு—இவ்வளவு செல்லம் கொடுத்தால் அப்படித்தான் தலைக்குமேலேறுவாள். இன்றைக்கு விவாகம் வேண்டாமென்பாள். நாளைக்கு

நம்மையே நாட்டைவிட்டு ஓட்டிவிடுவாள். பெட்டைக்கு இவ்வளவு அதிகாரமா? வெகு அழகு.

குண:—பெண்ணே! மோஹன! உனக்கு விவாக காலம் ஆயிற்று இல்லையா என்பது என்னைவிட உனக்கு அதிகமாய்த் தெரியுமா? 16 வயதான பெண்ணை மணஞ்செய்யாமல் வைத்திருப்பது எனக்கு அடுக்குமா? உன் சொல்லை நான் கேட்கமாட்டேன். செய்து தான் தீருவேன்.

மோஹ:—ஐயனே! தாங்கள் என்னை என்ன செய்தாலும் சம்மதம். இப்போது விவாகம் மாத்திரம் வேண்டாம். (காலைப் பிடித்துக்கொண்டு), தயவு செய்வீரென்று நம்புகிறேன்.

(ஆறுமுகவடி வேலவனே யென்றமெட்டு)

முன்னம் ஒவ்வாத கடிமணஞ் செய்வது
ஐயனே உமக்கழ்கோ—இந்த
சின்னஞ் சிறுமியின் சிந்தை நோவாமலே
காத்தருள வேணும்.

உம்மையல்லால் வேறு திக்கெனக்கு முண்டோ
என்னருந் தந்தையரே—நீர்
செம்மையுடனே நான் செப்பு மொழி
கேட்டு நிறுத்துவீர் என் ஐயனே!

குண:—(கோபத்தோடு காலை உதறிக்கொண்டு)

பீலஹரி ராகம். சாபு தாளம்.

தக்கவரன்றனைத் தான் போக்கிக் கொள்கிறாய்
பெண்ணே மோகனங்கியே!

அக்ரம மாகவே உன் சொல்லைக் கேட்டு நான்
மணத்தை நிறுத்துவேனே.

மோஹன:—அடியாள் மீதினில் இரக்கங் கொண்டதை
நிறுத்தி விடுவீர் தந்தையே!
முடவன் சாணக்கியனைக் கடிமணஞ் செய்வது
தப்பித மன்றோ அப்பா!

சித்ராங்கி:—போதும் போதும் உன்தன் நீதியை
யொருபுறம் கட்டிவையடி பேதையே!
யாருக்கு இந்த மதியோது கின்றாயடி
நீதங் கெட்ட சிறுமியே!

பேஷ், நிரம்ப நன்றாயிருக்கிறது. நேற்றுப் பிறந்த
நத்தைக் குட்டிக்குச் சமானம் நீ. இவ்வளவு பெரிய அரசு
னுக்கு புத்திமதி கூறவந்து விட்டாயோ! சீ, பேசாமலிரு.

மோஹ:—(கண்ணீர் பெருக) நீங்கள் சொல்வது
போலவே நேற்றுப் பிறந்த நத்தைக் குட்டிக்கு விவாகம் இப்
போது வேண்டா மென்று மன்றுகிறேனே யொழிய
வேறொன்று மில்லை.

குண:—பெண்ணே! வீண் பேச்சு பேசிக் காலத்தைப்
போக்க வேண்டா; நான் சொன்னால் சொன்னது தான். இத்
தனை நாள் தாமதமானதைப்போல் இனி முடியாது. அதிக
மாய்ப் பேசினால் எனக்குக் கோபம் வரும்.

மோஹ:—

(பூநீராம பாதமா. மெட்டு)

ராகம்:—அம்ருதவாஹினி; தாளம்: ஆதி.

பல்லவி.

தந்தையே பேதையான் என் செய்வேன் நீவீர்
சித்தம் இரங்கியே காவும். (த)

அநுபல்லவி.

சந்திரபுரியின் சக்ரவர்த்தியே
இந்தக்கடி மணந்தன்னைத் தடை செய்தல் வேண்டும். (த)

சாணம்.

மாநிலந்தன்னில் மங்கையாய்ப் பிறந்து
மாதாவை யிழந்து மதிகலங்கியே நிற்கும்
புதல்வியைக் கண்டு பரிதாபங் கொண்டு
நிறுத்தி விடுவீரென்று நம்புகிறே னப்பா. (த)

அப்பா! என் பொருட்டு இந்தத் தடவை நிறுத்தல்
வேண்டும் தங்களைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியார்!

குண :—பேதாய்! உன் பொருட்டு உன் சிற்றன்னை
எவ்வளவோ சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு இந்த விவாகத்தை
விரைவில் முடிக்கவேண்டுமென்று ஆவலாயிருப்பதை நான்
தடுப்பேனா? அவள் தன்வயிற்றிற் பிறந்த பெண்மாதிரியாக
உன்னை அன்போடு வளர்க்க, அவள் சொல்லைத் தடுப்பது
நியாயமாகுமா? நீ சிறுமி. உன் இஷ்டப்படி விடுவேனென்று
நினையாதே.

சித்ரா :—போதும். நீங்கள் மருட்டுகிற அழகு. சிறு
பிராயத்திலிருந்து தலைமேல் வைத்துக் கூத்தாடிவிட்டு இப்
போது மருட்டினால் கேட்கமாட்டாளோ? நம்மிடத்தில் பய
மிருந்தால் இப்படி யிருப்பாளா? காலை நான் கொடுத்தனுப்
பிய நகைகளை இவள் போட்டுக் கொண்டாளா, பாருங்கள்,
இந்தத் தீசராரி எங்கே தட்டுடன் தள்ளி வைத்திருக்கிறாள்,
நீங்களே பாருங்கள்.

குண:—(கோபத்தோடு) அடி மோகனா! என்ன காரியம் செய்தாய்? உதயததுக்குக் கொடுத்தனுப்பிய நகைகளை ஏன் இவ்வளவு அலட்சியமாய்த் தள்ளி வைத்திருக்கிறாய்? உம். உன் இஷ்டம் போலாகிறாயா? இருக்கட்டும். என்ன செய்கிறேன், பார்.

மோஹ:—அப்பா! என்மேல் தாங்களே கோபித்துக் கொண்டால் நான் என் செய்வேன்? அதிகாலையில் நகைகள் எதற்கு? ஸ்நானஞ் செய்துவிட்டு அணிந்து கொள்ளலாமே யென்று வைத்திருக்கிறேன். நான் என்ன அலக்ஷ்யமாய் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லையே. பிறகு போட்டுக் கொள்கிறேன்.

சித்ரா:—இன்னும் வேண்டாமென்று சொல்லி என் முகத்தில் போட்டுவிடு; பார்ப்போம். விவாகந்தான் வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டு எவனைக் கட்டிக்கொள்ள எண்ணம் வைத்திருக்கிறாயோ? தாய் தந்தையர்கள் தேடிச்செய்கிற விவாகம் மிகவும் கடினம்தான். தானே தேடிச்செய்து கொள்வது வெகு அழகு. (குணசேனைப் பார்த்து) வாருங்கள், நாம் போவோம். இவனைக் கேட்பதென்ன? கேட்டால் தானே தலைமேல் ஏறுகிறார்.

குண:—அடபெண்ணே! நீ ஆட்டி வைக்கிறபடி நான் ஆடுவேனென்று நினைக்காதே. முஹூர்த்தம் வைத்து மணவோலை கூட அனுப்பியாய்விட்டது. இனிமேல் உன்ஜபம் சாயாது; ஜாக்கிரதை. இனி வாயைத் திறவாதே. நான் போகிறேன். (புறப்படல்)

மோஹ:—(விரைவிலெழுந்து தந்தைகாலைப் பிடித்துக் கொண்டு),

(மாத்தாட பாரதேனோ மெட்டு.)

கமாஸ் ராகம். சாபுதாளம்.

பல்லளி.

காக்கவேணும் தந்தையே! காரிகை யென்னை (கா)

அநுபல்லவி.

பார்க்காவிட்டால் இனி யாது கதி யெனக்கு (கா)

சாணம்.

என்தன் அன்னை யிருந்தால் அடுக்குமோ விந்தமணம்
துடுக்காகச் செய்வது ராஜநீதிக்கழகோ? (கா)சித்ரா:—ஓ, ஓ, நாயே! நீயா உன் தந்தைக்குப் புத்தி
புகல்வது? வாயை மூடல வெட்கங் கெட்டவளே!

மோஹ:—

சாணம்.

மாற்றாந்தாய் மாற்றங்கேட்டுக் கடிமணம் செய்வதாலே
கெடுதிகள் சம்பவிக்கும் என்றதை யுணர்ந்து நீர். (கா)சித்ரா:—அட துஷ்டே! என்னையா பழிக்கிறாய். உன்னை
வைக்க வேண்டிய திட்டத்தில் வைத்தால் உன் கொழுப்பு
அடங்கும். நாயைக்கழுவி நடுவுள்ளே வைத்தால் அது சம்மா
இருக்குமா? இந்த அசட்டாளத்தைக் கேட்டால் அப்படித்
தான் உளறும்.குண:—(காலை உதறிக்கொண்டு) ஏண்டி மோஹன!
என்ன சொன்னாய் நீ? உன் சிற்றன்னையின் சொல்லால் நான்
உனக்குக் கெடுதிகள் செய்கிறேனா? நல்லது. உன்னை அவள்
இவ்வளவு செல்லம் கொடுத்து வளர்த்ததின் பயன் இது

தானே! அடி துஷ்டநாயே! இன்றொருதரம் இப்படிச் சொன்னால் என்ன பாடுபடுவாய் தெரியுமா?

மோஹ:—அப்பா! “தாயற்ற அன்றைக்கே தம்மக்கள் சீர் அற்றார்” என்றபடி என் தாய் என்றைக்கு மாண்டாளோ அன்றைக்கே நான் நாயாயும் கழுதையாயும் துஷ்டையாயும் போய்விட்டேன். இவ்வித நாயை ஓர் அரசுகுமாரனுக்குக் கொடுப்பதென்றால் அது தகுமோ? அதற்குத் தான் நான் விவாகம் வேண்டாமென்று சொல்வது. என்மேல் கோபங் கொள்ள வேண்டாம். அப்பா! சிற்றன்னை சொல்வது நீதியோ?

காணம்.

நாயென்றும் பெயென்றும்

நாணம் கெட்டவளென்றும்

ஏசியென்தனை மிகப்பேசுவது முறையோ (கா)

என்னருந் தந்தையே சின்னஞ்சிறுமியானும்

சொன்ன மொழிகளை அங்கீகாரஞ் செய்து (கா)

அப்பா! நான் ஏதாவது தப்பிதமாய்ச் சொல்லியிருந்தாலும் “சிறியோர் செய்த சிறுபிழையெல்லாம் பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே” என்றபடி என்னை மன்னித்து, இவ் விவாகத்தை நிறுத்திவிடும்- சிற்றன்னையின் சொல் சர்க்கரையாயிருந்தாலும், புதல்வியின் சொல் பிரண்டையைப் போல் காறலாயிருந்தாலும் அதையும் சில காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்துகிறதைப்போல என் சொல்லை எல்லாவற்றிற்கும் தள்ளிவிட்டாலும் இவ்வொன்றிற்குமாதிரம் கேட்க வேணாமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

சித்ரா:—என்னடி நீ கெட்டகேடு?

(“என்னடி நான் பெற்ற மங்கை” என்ற

காவடிச் சிந்தின் மெட்டு.)

1. என்னடி நீ சொல்வதேது மிகவாது
உன்தன் சூது—இங்கு
என்னிடம்தன்னில் உதவாது—அடி
பலபோர்களும் அறிய வென்னை இகழ்ந்து
மிகப்பகர்ந்து—அடி
என்னையோ நீ ஏசுவது உன்தன் கண்ணைக்
குத்துவேனிப்போ (எ)
2. தந்தையுடைச் செல்லம் போச்சு என்தன்
பேச்சு வெகுவாச்சு—அடி
உன்னுடைச் சபம் வீணாச்சு—அடி
மதிகெட்ட வெறிநாயே கதியற்ற பெரும்பேயே
யாரிடந்தன்னில் உன் சாலம் இங்குக்
காட்டவருகிறாய் கோலம். (எ)

நாதா! பேஷ். மிக நன்றாயிருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்சநேரம் இங்கிருந்தால் அவள் என்னை அடித்துக்கூட விடுவாள். போதும், இங்கு வந்ததற்கு மரியாதை. இந்தக் கங்காலைக் கேட்காமலே வேலையை நடத்தியிருக்கவேண்டும். இந்த புழுக்கைக்குப் பவிஷம் வைத்துக் கேட்டால் அது தாறு மாறாய்ப் பிதற்றுகிறது. இதன் மூஞ்சிக்கு இன்னுமுயர்ந்த கணவன்கூடக் கிடைப்பான். இச்சனிமுகத்தில் விழிக்கக்கூட பிடிக்கவில்லை. போகலாம் வாருங்கள்.

குண:—அடி பெண்ணே! உன் சிற்றறனையின் மனத்தை நீ புண்படுத்தியதற்காகவாவது இக்கலியாணத்தைக் கட்டாயம் நடத்தியே தீருவேன். அன்னையென்று பயபக்தியில்லா

மல் உதாசீனமாய்ப் பேசுகிறாயா? ஹும். இருக்கட்டும். சித்ரா! வா, போகலாம். மனவருத்த மடையாதே. இக்கழுதையின் பேச்சை ஒரு பொருட்டாக வைக்காதே; எழுந்திரு. (இருவரும் புறப்படல்).

மோஹ:—(வழிமறித்து) ஐயனே! யான் சொல்வதை மறந்து விடாதேயுங்கள்.

குண:—சீ! வழி மறிக்காதே. இனி உன் சொல் ஏறுமென்று கனவிலும் கருதாதே. வெள்ளிக்கிழமை முஹூர்த்தம் நடந்தே தீரவேண்டும். (அவளை விலக்கிக்கொண்டு நிஷ்கரமித்தல்.)

மோ:—ஐயையோ தேவா! இதுவும் உன் சோதனையோ? (மூர்ச்சித்து விழுதல்.)

சாக:—(களை தெளியவைத்து) அம்மணி! எழுந்திருங்கள். எதற்கு விசனப்படுவது? எல்லாம் வீணாய் விட்டது. இனி மேல் ஆவதைப்பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டுமே தவிர துக்கப்படுவதற் பயனில்லை.

மோஹ:—ஐயோ! சாகரீகா! நான் எதற்கென்று விசனப்படுவது. அக்கிழ மன்னனுக்கு மனைவி சொல்தான் பிரதானமாய்விட்டது. பெற்றபெண்ணென்ற எண்ணம் கொஞ்சங்கூட இல்லையே. ஆ! எல்லாம் நான் செய்த பாவம்தான்! சகி! இனி என் செய்வது? ஒரு வழிதானிருக்கிறது; ஜகதீசா! இப்பேதைக்கு இவ்விதத்துயரம் எதற்கு? கண் திறந்து பார்க்கலாகாதா?

சாக:—அம்மா! ஏன் வருந்துகிறீர்?

ஆழவமுக்கிமுகக்கினும், ஆழ்கடவில்
நாழிமுகவாது நாழி—தோழி!

நிதியுங்கணவனும் நேர்படிநுந்தந்தம்
விதியின் பயனேபயன்.

என்று சொல்லி யிருப்பது நம்போன்ற மகளிர்களுக்கன்றோ? நீங்கள் மனத்தில் நிச்சயித்திருக்கும் மஹாபுருஷனை மணக்கப் பார்த்திருந்தால் ஒரு கணமும் நில்லாது. இந்தவிவாகம் ஒரு நாளும் நடவாது. விசனப்பட்டு ஆவதென்ன? நாழிகை யாய்விட்டது. ஸ்நானம் செய்யப்போகலாம், வாருங்கள்.

மோஹ:—எனக்கு நினைக்க நினைக்க ஆறவில்லை. என்னவிந்தை? என் தந்தை கடைசியிற் சொன்ன சொல் என் மனத்தைப் பிளக்கிறது. ஆ! என்ன கொடுமை!

(முத்திநெறியறியாத என்ற மெட்டு.)

அண்ணனென்றும் தம்பியென்றும்
அருந்தவப் புதல்வரென்றும்
அன்னைபென்றும் ஐயனென்றும்
இகுளையர்களைன்று மெண்ணூர்
கன்னியர்கள் மோகமென்னும்
கடுவலையிற் கிடந்தலைந்தோர்
முன்னம்தளராத் தீச்செயல்கள்
முனைந்துசெய்வார் நிலந்தன்னிலே.

ஐயோ! என்ன வயதாகியும் சிறியவர்களைப்போல் மனைவியின் மோகத்திலீடுபட்டு மதிமயங்கிப் பெற்ற பெண்ணையும் மறந்து எவ்வளவு உதாசினமாய்ப் பேசினார்? ஆ! ஆ! அந்தச்சித்திராங்கி பேசினபேச்சு என் மனத்தை விட்டகலவில்லை. “உன் தந்தையுடைச் செல்லம் போச்சு” என்று

அவள் சொன்னபடி அவள் முன்னேதானே என் பிதா என்னைத் தன் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்டினார். ஆ! ஆ! இனையாள்மேல் என்ன மோஹம்? உம். யார் விதியை யார் அறிவார்கள்? எல்லாம் ஈசன் செயல்.

ஆவது விதியெனின் அனைத்துமாய்விடும்
போவது விதியெனின் எவையும் போகுமால்
தேவருக் காயினுந் தீர்க்கத் தக்கதோ
ஏவரு மறியொணு ஈசற்கல்லதே.

என்றதுபோல் என் தலைவிதி யாருக்குத் தெரியும்? நான் மனத்தில் நினைத்திருப்பது ஈசன் திருவுள்ளத்துக்கு உகந்ததாயிருந்தால் என் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறும்.

சாக :—அம்மணி! உங்கள் மனோபீஷ்டம் எப்படியும் ஈசனருளால் நிறைவேறும். அதைரியப்படாதீர்கள்.

மோஹ :—சாகரீகா! என் மனத்தை ஒரே தீரம் செய்துகொண்டேன். என் மனத்தில் நாயகனாய்க் கொண்ட மணவாளனை யல்லாமல் வேறு யாரையும் கண்ணெடுத்தும் பாரேன். இது சத்தியம். இதனால் என்ன கெடுதி வந்தாலும் சரி. அப்படி நான் கொண்ட விரதம் பவியாவிட்டால் என் உயிரை விடுவது திண்ணம்.

(சுஜன ஜீவனா என்ற மேட்டு)

கமாஸ் ராகம் ; ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பணிந்து ஈசனை நான் உற்ற புருஷனை சகி! (ப)

அநுபல்லவி.

மணவாவிடில் நான் மோஹனாவன்று
சிற்றன்னைக் கெடீர் மன்னனை நான் மாலையிடுவேன். சகி!(ப)

சரணம்.

பத்மநேத்ரன் பாதமலரைப் பணிவது நான் சக்தியம்
பசுபாதமுள்ள எந்தன் தந்தையின் முன்னிலையில்
சந்திரபுரியின் இளவரசி யென்றென்னை
ஐகத்தோர்க ளறியும்படி நான் மலை சூடுவேன் சகி! (ப)

சகி! இன்று உன்னிடம் நான் செய்த பிரதிக்கீனையை
நிறைவேற்றாமல் போனால் என் பெயர் மோஹன வல்ல.
அவ்விருவரும் கறுவிச் சென்றதுபோல, நானும் என் மன
த்தில் உறுதி வைத்துக்கொண்டேன். யார் ஜபம் பவிக்க
கிறதோ, பார்ப்போம். எல்லாம் என்னையாளும் ஈசன் செயல்.
வா. ஸ்நானஞ் செய்யப்போவோம். (இருவரும் நிஷ்க்ரமித்
தல்).

முதற் களம் முற்றிற்று.

(இரண்டாவது அங்கம். இரண்டாங்களம்.)

இடம்:—சந்திரபுரியைச்சார்ந்த வனம். காலம்:—இரவு.

(ஜீவனன் என்னும் பரதேசி பிரவேசம்.)

ஜீவனன்— (காயமே இது போய்யடா என்ற மெட்டு.)

அபயம் அபயம் தந்து நீ
ஆதரிப்பாய் எந்தனை
இந்த ராத்திரி வேளையிலே
ஈசனே ஐகதிசனே!

உன்றனுடைய பாதம் போற்றி
 ஊரைவிட்டுப் போகிறேன்
 என் தனுக்கருள் புரிவாய்
 ஏ கருடவாகன !
 ஐயமிட்டுண்பது போய்
 ஒண்டியாகிச் செல்கிறேன்
 ஒலமிட் டலறுமென்னைக்
 காத்தருள்வாய் கண்ணனே.
 நாடுவிட்டு நகரம்விட்டுக்
 காட்டில் புகுதலானேனே.
 பதியைவிட்டு நிதியைவிட்டுப்
 பெற்றவரையும் விட்டுநான்
 பரதேசியாய்க் கொடியவனந்
 தன்னில் தியங்கவைத்தாயோ !

ஹா! ஜகதீசா! நான் இப்படி நாடிழந்து, நகரிழந்து, கானகம்
 புகுந்து, பனியால் நனைந்து, வெயிலாலுலர்ந்து, தனியாய்க்
 கிடந்து, மெய்ச்சோர்ந்து மெலிந்துபோதல் நின்கருணைக்கழ
 கோ? ஆ! காலை முதல் இதுவரையில் இக்கொடிய கானகத்
 தில் அலைந்து, திரிந்து என் கால்கள் ஒய்ந்தனவே யொழிய
 ஒரு மனுஷ்யனையும் இப்பயங்கரமான வனத்தில் காண
 வில்லையே. இரவோ அதிவேகமாய்க் கொடியவர் இருதயம்
 போல வந்துவிட்டது. ஐயோ! எனக்கு மிகவும் பயமாயிருக்
 கிறது.(நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்து),பசிதாகம்மேலிடிகிறது.
 இந்தக் காட்டில் என்ன கிடைக்கப் போகிறது? எங்குப்
 பார்த்தாலும் ஓர் துளி தண்ணீர் கூடக்கிடைக்கவில்லை. பசிக்
 கக் கூடிய வஸ்துவொன்றும் கண்ணிற்கெட்டிய வரையிற்
 காணவில்லை. ஐயோ! நான் இவ்விதம் பசியால் ஒருநாளும்
 வருந்தியது கிடையாது. இன்றைக்கு நான் இதை எப்படித்

தணிப்பது? ஐயோ! நான் என் செய்வேன்? என் தாய் என்ன கதியானாளோ! ஆ! என்ன கோர சம்பவம் நடந்தது! நினைத்தால் என் மனம் நடுங்குகிறது. அடே துரோகி! யான் உனக்கு என்ன தீங்கு செய்தேனடா. ஏ கொலைப் பாதகா! உன்னுடையின் மோசமே மோசம். ஐயோ! கால்கள் தள்ளாடுகின்றன; கண்கள் சோர்கின்றனவே. ஜகதீசா! யான் இவ்விதம் திரிந்து துன்பப்படவோ பிறந்தேன். நான் மூன்று நாளாய் அலைந்தும் ஒரு சிறிய கிராமமாவது கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. இப்படி யிருக்கும்போது இந்நிர்மானுஷமான வனத்தினின்று தப்புவித்து எப்பொழுது என் தாயிடம் சேர்ப்பாய்? பரமதயாநிதே! உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறுகதியில்லை. நீதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இப்போதிருக்கும் பசி பிராணன் போய்விடும் போலிருக்கிறது.

(ராதாகிருஷ்ணனை யென்ற மெட்டு.)

ராகம் - தன்யாசி. தாளம் - ஆதி.

படமுடியாதென்றன் பசியைத் தீர்ப்பாயோ
பரம தயாநிதியே! (ப)

தரையில் தவிக்கும் உன்தன் தநயனைக் கண்டு
திரும்பிப் பார்த்தருள்வாயோ தயாநிதே! (ப)

அடவிதன்னிலே அநாதனைப்போல்
அலையுமென்தனை

இன்பமுடனே உன்றனன்பை வைத்து என் தன்
தாகத்தைத் தீர்ப்பாயே தயாநிதே! (ப)

கருணை புரிந்தென்னைக் காத்தருள்வாயே
கரிராஜ போஷ!

தினமும் உன்தனுடைச் சரணகமலந்தன்னை
ஈம்பிப் பணிந்திருக்கும் தாசன்.

(ப)

ஐகதீசா! நான் என் செய்வதென்று ஒன்றும் தெரியவில்லை.
என்னவோ தலைசுற்றுக்கிறது. மயக்கம் வருகிறது. இங்குப்
படுக்கக்கூட இடமில்லை. (சுற்றிப் பார்த்து), அதோ இருக்
கும் செடியின் கீழ் ஒரு திண்ணை தெரிகிறது. அதில் படுத்
துக்கொள்வேன். (திண்ணையருகில் சென்று), கருணாகரா!
நீ தான் இவ்வேழையைக் காக்கவேணும்.

கடலமுதே! தேனே! என் கண்ணே! கவலைப்
படமுடியாதென்னை முகம்பார் நீ பராபரமே!
என்புருகி நெஞ்சம் இளகிக் கரைந்து கரைந்
தன்புருவாய் நிற்கவலைந்தேன் பராபரமே!
இன்று புதிதன்றே? எளியேன் படுத்துயரம்
ஒன்று மறியாயோ வுரையாய் பராபரமே!

ஆ! என்னையுமறியாமல் மயக்கம் மேலிடுகிறது. இக்
கொடிய காட்டில் நித்திரை செய்ய நான் தன்னந் தனியாய்ப்
படுக்கிறேன். நல்லபடி யெழுந்திருப்பேனோ மாட்டேனோ;
எல்லாம் உன் செயல். (படுத்து நித்திரை போதல்).

(பாம்புப்பிடாரன் பிரவேசம்.)

பிடாரன்—ஐயோ! நான் பிள்ளைக் குட்டிக்காரனாச்சே.
முணுநாளா வவுத்துக்கில்லாமே பட்டினியாசாரோமே. அய்
யோ! நாங்க செத்தாலுஞ்சாரோம். (தன்கையிலிருந்த
பாம்பைப் பார்த்து), இந்த பாம்பு சாவாமேயிருந்தா போதும்.
அது இத்தன வுண்டு வவுத்துக்குக்கூட பாலு கீலு ஒன்னும்
ஆம் பிள்ளையே. ஏ நாகேந்திரா! ஒன்னுலே என் சம்சார
மெல்லாம் வவுறு பசிக்காமே துண்ணுமே. இத்தினிநாள்.

எங்களெ சவுரட்சனெபண்ண ஒனக்கு அம்பிட்டு பாலு வாக்கவும் கதியில்லையே. அய்யோ! நேத்துராத்ரி பிடிச்சுக்குண்ணு உன்னை யெடுத்துக்கிணு எத்தனையோ காடுகீடெல்லாம் சுத்திக்கிணு வந்தேன். வெர்ரு மனிசாகூட எணு கண்ணுக்கு ஆம்படல்லையே. இத்தனை தூரம் நடந்து வந்ததாலே காலுகீலு யெல்லாம் நோவுதே. வெலவெலனு வருதே. (ஆகாயத்தை நோக்கி), அய்யோ! பொய்யுது விடியு நேரமாய்ப்புடுசே. இந்நேரத்துக்கு ஒரு நாட்டுபுரம் போய் சேரலாம்னு ஓடிஓடி நடந்தார்தும் இண்ணம் காட்டிலேயே கடக்குறோமே. அய்யய்யோ! இனிமே யென்னாலே ஒரு அடி கூட யெடுத்து வெக்க முடியாது. யெதுவானு அம்முட்டு என்னகை ராஜாக்கு ஆம்பட்டாபோதும். (பெட்டியிலிருக்கும் பாம்பைப் பார்த்துக் கையாலே சீண்டி), ஐயோ! கண் தொரந்து பாக்கலேயே. (ஊது குழலெடுத்து ஊத, பாம்பு சிறிது எழுந்திருக்கிறது.) ஆ! நாகா! ஏந்தையா? (அதைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பாடுகிறான்.)

(ஆடு பாம்பே யென்ற மெட்டு)

என்செய்வேன் எங்குய்வேன்
யாரிடம் சொல்வேன் — உன் பசி
எவ்விதம் வெல்வேன்?
என் நாகப்பா, கரு நாகப்பா,
ஆரணியந் தன்னில் நம் பசி
யார் தணிப்பாரோ
என்னருள் சொர்ணமே— என்னை
ஆதரித்த சர்ப்பமே.

ஜீவனன் :—(சித்திரையி விருந்து எழுந்து) ஆ ! இது என்ன கானம் ! எவ்வளவு இனிமையாயிருக்கின்றது ! யார் பாடுகிறார்களோ, தெரியவில்லை. மந்த பாக்கியான எனக்கும் இவ்விதமான கானம் துயரமென்பதை மறக்கச் செய்து ஆனந்தபரவசப் படுத்துகிறது. இந்தப் பாட்டு யாரோ பாம்பாட்டி பாடுவதுபோலிருக்கிறது. அர்த்த ராத்திரியில் இந்தக் கொடுமையான வனத்தில் பாடவேண்டிய காரணம் என்ன ? ஒரு கால் நம்மைப்போல் வழி தப்பி வந்தவனோ இவன் ? அருகில் போய் விசாரிப்போம். (ஆகாயத்தைப் பார்த்து), ஆ ! என்ன மதிமோசம் போனோம். ? பொழுது விடிய அரை ஜாமந்தானிருக்கிறது. நாம் நன்றாய்த் தூங்கி விட்டோம். நல்லவேளை. இரவெல்லாம் ஒரு நொடியிற் போய்விட்டது. இனி என் செய்வது. ? எங்குய்வது ? ஈசா ! யாவும் உன் திருவிளையாடலே !

(பாம்புப் பிடாரன் பாடிக்கொண்டே வருகிறான்.)

ஷை மெட்டு

என்குட்டி நாகேந்திரா
என்னை யெட்டிப் பாரேண்டா !
பசிதாகமோ நாகா !
என்மேல் கோபமோ நாகா !
மறந்தாயோ யென்தனை
அரவரசே ! செல்வா !

ஜீவனன் :—அதோ யாரோ வருகிறான் ; அவன் தான் ஒருகால் பாடியிருப்பனோ ? (உற்றுப்பார்த்து), ஆம், அவன் தானிருக்கவேண்டும். அவன் கையில் பாம்புவைக்கும் பெட்டி யிருக்கிறது.

பிடாரன்:—ஆ! அதோ யாரோ இருக்காங்கோ. அவுங்களை பார்த்தா மகாராஜாபோலே இருக்குது. நம்கு ஏதாச்சும் ஆம்ப்டும். நம் நாகராஜா வவுத்துக்கு போட்ளாம். (எதிரில் சென்று பெட்டியைக் கீழே வைத்துவிட்டு வணங்கி), சாமி! கும்பிட்றேன். தர்மப்ரபுவே! வவுத்துக்கில்லாமே ரெண்டு நாளா இந்தப்பாம்பும் நானும் சாவுரோம். தயவு சேஞ்சு ஏதாச்சும் தந்திங்களானு ஒங்களுக்கு புண்யமுண்டு சாமி!

ஜீவனன்:—நீயாரப்பா! எங்கிருந்துவந்தாய்? —எந்த ஊருக்குப்போகிறாய்? நீ வைத்துக்கொண்டிருப்பது என்ன ஜாகிப்பாம்பு?

பா. பிடாரன்:—சாமி! எங்கொரு ஒரு நாட்டுபுறங்க. இந்தப் பாம்பாலே நானு ஊர்வூரா திரிஞ்சி ஜீவனம் பண்ட துங்க. இந்தத்தபா வயிதெறியாமே காட்லே மாட்டிகிணே சாமி! அதாங்கோ வவுத்திக்கி இல்லாமே பூடுசு. (பாடுகிறான்).

(நந்தனார் சரித்திரம் பழனமருங்கிணை என்றமேட்டு.)

ராசம். புன்னாகவராளி.

பசியோபொறுக்கவில்லை—என் தன்
பாம்புக்கும் உணவு கிடைக்கவில்லை.
இரவெல்லாம் கடந்துவந்தும்—சிறு
கிராமங்களும் கண்ணில் காணவில்லை.
பாழுங்காட்டில் வந்தலைத்தோம்—துஷ்ட
சிங்கம் கரடி புனியின் கர்ஜனையைக்
கண்டு மிகப்பயந்து—ஐயா
ஒடி ஒளிந்து தப்பிச் சேர்ந்தேன்

இந்தப் பாழும் வனந்தன்னில்—ஐயா
 உங்கள் தயவாலே நாகனுடைய
 பசியைத்தணிக்கவேணும்—ஐயா
 சித்திரங்கியே மெத்தவுபகாரம்
 செய்து காக்கவேணும்—உங்கள்
 தாளிணை பணிந்தேன் தயவுடன்காரும்
 கொம்பேறி மூக்கனல்ல—இது
 விரியன் கத்தரிப்பாம்புமல்ல
 கட்டுப்புணையனும்ல்ல—இது
 எண்ணெப்புணையன் கண்குத்திப்பாம்புமல்ல
 பச்சைச்சாரையுமல்ல—ஆதி
 சேஷனென்றுபெயர் கொண்டசர்ப்பமிது
 பாரும சாமியாரே ! இதைப்
 பார்த்து மனமகிழ்ந்து தாருமையா
 நாகராஜனுக்குணவு—பசி
 தீரத்தந்து மிகஆசிபெறுவீரே
 பன்னகனிடத்தில்—சாமி
 சாதுக்களே மகாயோகிகளே.

(பசியோ)

ஐயா ! சாமி ! ஆதிசேஷன் வவுத்துக்கு ஏதாச்சம் தயவு செய்யுங்கோ.

ஜீவனன்:—அப்பா ! உன்னைப்பார்த்தால் மிகப் பரிதாப மாயிருக்கிறது. நானும் உன்னைப்போல மூன்று நாளாய் அன்னமில்லாமல் இக்காட்டில் அலைகிறேன். உன் பாட்டைக் கேட்டதும் என் பசி பறந்தோடிவிட்டது. அப்பா ! என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. இந்தச்சிறிய மூட்டையொன்றுதானிருக்கிறது. இதை வேணுமானால் கொடுத்துவிடுகிறேன். இது விருப்பதை எங்காகிலும் விற்று ஜீவனம் செய்துகொள். (சிறுமூட்டையைக் கொடுக்க அதை அவன் வாங்கிக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன்),

சாமி! தர்மதொரே! நீங்க சேனாளேகி நல்லா இருக்கணம். நான் போய்வரேன் சாமி (ஆத்மகதமாய்), ஆ! நம்பபாம்பு அதிஷ்டமே அதிஷ்டம். நல்ல முட்டையாப்டுது. (நிஷ்க்ரமித்தல்).

ஜீவனன்:—ஆஹா! அந்தப்பாம்பு என்னவழகு? பாடல் என்ன இனிமை? பார்க்கவும் கேட்கவும் தெவிட்டாமலிருந்தன. ஐயோ! அவனுக்கு எவ்வளவு பசியோ, பாவம். அவன் ஒருவேளை உணவுக்காவது அம்முட்டையிலுள்ளது போதுமா? ஆ! சூரியன் கிழக்குத் திசையில் தன் கிரணங்களை விரித்துக்கொண்டு உதித்துவிட்டான். இனி நான் இங்கு என்ன செய்வது? எப்படியாவது நம் ஊரை இன்றிரவுக்குள் அடைய முயலவேண்டும். ஆபத்தாந்தவா! இக்காட்டைவிட்டுச் செல்லும் என்னை என்னாட்டில் கொண்டு சேர்க்கவேணும்.

(போன்றார்மேனியனே என்ற மெட்டு.)

அபயம்தந்தருள்வாய் ஆபத்தில்காத்திடுவாய்
அனாதையாய்ச் செல்லும் என்னை ஆதரித்தருள்புரிவாய்.
(போகிறான்.)

இரண்டவது களம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அங்கம். முன்றாவது களம்.

இடம்:—மோகனாவின் அந்தப்புரம். காலம்:—பிற்பகல்

(மோஹன சோபாவில் சாய்ந்தபடி பிரவேசம்.)

மோஹ.—ஆஹா! ஈசனுடைய செயலை யாரால் அறியக்கூடும்? நான் முன்னிருந்த நிலைமையென்ன? இப்போது

நுக்கும் நிலைமையென்ன? ஹும். பெண்ணாய்ப் பிறப்பதே கஷ்டம். அதினும் தாயற்றிருப்பதைவிட கேவல நிலை உலகில் என்னவிருக்கிறது? (சற்று நிதானித்து), யாரோ வருவதுபோல் காலோசை கேட்கிறது. யார் வருகின்றார்களோ தெரியவில்லை. (தரங்கவதி பிரவேசிக்க), தரங்கவதி! வா. ஏது இவ்வளவு தூரம்? என்ன விசேஷம்?

தரங்கவதி:—அடி மோஹன!

மோஹ:—(கிடுக்கிட்டு) ஐயோ! என் பிழைப்பு இந்த ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டதா? என்னை ஒரு வேலைக்காரி அடி என்று பேரைச்சொல்லி அழைக்குங்காலம் வந்துவிட்டதா! ஆ! என்ன கொடுமை! எல்லாம் என் தலைவதி—என்ன அம்மா! ஏன் நிறுத்திவிட்டீர்கள்; சொல்லுங்கள்.

தர:—

(நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தினையில் அடக்கியாளுமையே என்ற வர்ணமெட்டு.)

ராகம்: அடாணா : ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தந்தை வருகச்சொன்னார்—உன்னை (த)

அனுபல்லவி.

இந்த கூணத்திலே தந்தையருகிலே
வேகமுடன் அனேக சேதி சொல்ல (த)

மோஹ:—ஆ என்ன! என்ன! என் தந்தையா அழைத்தார்? யாது காரணம்?

ஷை மெட்டு.

அழைத்த காரணத்தைச் சொல்வாய் (அ)

அழைத்த காரணத்தை அறிவிக்கலாகாதா?

அடியாள் மீதினில் இரக்கங்கொண்டு—நீ

(அ)

தர:—அடி மோஹன! நீ கேட்பது வெகு அழகாயி
ருக்கிறது. தந்தையழைத்தாரென்றால் உடனே வாரியடித்
துக்கொண்டு ஓடிவராமல் காரணத்தைச்சொல் தோரணத்
தைச்சொல் என்கறாய்! இருக்கட்டும். ராணியம்மாளிடத்
தில் சொல்லி உன்னை என்ன பாடுபடுத்துகிறேன், பார். வரு
கறாயா இல்லையா? என்ன வெறுமனே இருக்கறாய்?

மோஹ:—ஐகதீசா! சிற்றன்னைதான் என்னை ஏளனம்
செய்யவைத்தாய். அவள் தாதியுங்கூட என்னை ஏசீப்பேச
வேண்டுமோ? நான் அவளை நடத்தவேண்டிய விதமெல்லாம்
அவள் என்னை நடத்துகிறாள். ஆ! என்ன பெண் பிறந்
தேன்! (ஆத்கதமாய்), என்மேல் இல்லாத குற்றமெல்லாம்
எடுத்தோதி அந்தச் சித்திராங்கிக்கு இன்னும் கலகத்தை
விளைவித்துவிடுவாளே. ஐயோ! அங்குப் போனால் அவள்
என்ன பாடுபடுத்தப்போகிறாளோ? உம். எது வந்தாலும்
அனுபவித்தே தீரவேண்டும். (பிரகாசமாய்), வாருங்கள்
அம்மா! போகலாம். (இருவரும் நிஷ்கரமித்தல்.)

முன்னூவது களம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அங்கம். நான்காவது களம்.

இடம்:—சந்திரபுரியின் அரண்மனை. காலம்:—பிற்பகல்.

(குணசேனனும் சித்திராங்கியும் வீற்றிருந்தபடி பிரவேசம்.)

சித்:—நாதா! அந்தச் சிறுக்கி வரமாட்டாளென்று
சொன்னேனே. அப்படியே வரவில்லை, பாருங்கள். தரங்க

வதி சென்று எவ்வளவு நாழியாயிற்று. இன்னும் வரவில்லையே. அவளை என்ன ஏளனம் செய்கிறாளோ! இல்லாவிட்டால் இந்நேரம் அவள் அங்குத் தங்கமாட்டாள்.

குண:—சித்ரா! அவசரப்படாதே. தரங்கவதி அவளை யழைத்துக்கொண்டுதான் வருவாள். அந்தக் கழுதை வரட்டும்; தக்க மரியாதை செய்தனுப்பலாம்.

சித்:—போதும். உங்கள் வாய்ச்சொல்லோடு சரிதான். அவள் எதிரில் வந்தால் பல்விளித்துப் போய்விடுகிறது. பின்னால் சொல்வதிற்பயனென்ன? அன்றைக்கு அவள் சொன்ன சொல் என் காதை விட்டுப் போகவேயில்லை. “மாற்றாந்தாய் மாற்றங் கேட்டுக் கடிமணம் செய்வதாலே கெடுதிகள் சம்பவிக்கும்” என்று உங்களெதிரிலே தானே சொன்னாள். அதற்கு நீங்கள் என்ன செய்துவிட்டீர்கள்? அப்படித்தான் இப்பவும் நடக்கும். எல்லாம் என் தலைவிதி. யாரைச் சொல்லி யென்ன பயன்?

குண:—சித்ரா! ஏன் மனதை நோக வைத்துக்கொள்கிறாய்? அன்றைக்கே நான் கடிந்து உதாசீனமாய்ப் பேசிவிட்டு அங்கு நில்லாமல் வந்துவிட வில்லையா? உன்னை அலசுந்தயஞ் செய்து நான் பார்ப்பேனா? நீ கவலைப்படாதே. அதோ காலோசை கேட்கிறது; வருகிறாள் போலிருக்கிறது.

(மோஹனாவும் தரங்கவதியும் பிரவேசம்.)

மோஹ:—(கைகப்பியவண்ணம் பாடிக்கொண்டே வருகிறாள்.)

(வாசுதேவனே யென்ற மெட்டு)

வந்தனம் செய்தேன் தந்தை யுங்கட்கு
மங்கை யானுமே மகிழ்வுடனே நான் வ
என்தனை இவ்விடத்தில் அழைத்த காரணம்
யாதென்றெடுத்துரைக்கக் கோருகின்றேன். வ

(சித்ராங்கியைப் பார்த்து) சிற்றி! வந்தன மளிக்கிறேன்.
(சித்ராங்கி முகத்தைச் சுளித்துத் திருப்பிக்கொள்கிறாள்).

குண :—பெண்ணே! மோஹன! உனக்குப் புதியதாய்ச்
சொல்லப்போவது ஒன்றுமில்லை.

ராகம்: காம்போதி.

செப்பிய மொழியை மாற்றிச் செங்குவே நென்று பேதாய்
தப்பிரீ எண்ணவேண்டாம் தாதைசொல் மாறிடாமல்
ஒப்பிரீ உன்றன் நெஞ்சை உத்தமச் சாணக்யன்பால்
துப்புறவைப்பாய் என்தன் தூயநற் கடும்பேமானே!

கண்ணே! இன்றைக்குப் புதன்கிழமை யல்லவா? நானே
நெவள்ளிக்கிழமை யன்று விவாக முகூர்த்தம். நடக்கவேண்
டிய ஏற்பாடெல்லாம் ஆய்விட்டது. வரவேண்டிய ஜனங்க
ளெல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். சாளுவதேசத் தரசரின்
பந்துக்கள் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமாம். அந்தப்புரத்தி
லிருக்கிறார்கள். சிற்றன்னைபுடன் சென்று அவர்களை நமஸ்
காரம் செய்துவிட்டு வா.

கித் :—போதும், போதும். இவளை நான் அழைத்துக்
கொண்டு போகவேண்டுமா? அன்றைக்கு அத்தனை நகை
களைக் கொடுத்தனுப்பினேன். இன்னும் அவற்றை யணிந்து
கொண்டாளா? பாருங்கள். வீடு பெருக்கும் வேலைக்காரி

போலத் தடிமரமாய் சிற்கிறாளே. இவன்பவிஷைப் பார்த்தால் யாவரும் நகைப்பார்கள். அன்றைக்கு உங்களெதிரிலேயே என்னை ஏசின இவள் அவர்களெதிரில் எவ்விதமாய் அவமானம் செய்வாளோ! இந்தப் புழுக்கைச் சிறுக்கியின் முகத்தைப் பார்த்து நான் அழைத்துக்கொண்டு போவேனா?

(மோஹன தலைகுனிந்து கண்ணீர்வடிய நிற்கிறான்).

குண :—அடி பெண்ணே! நீ யேன் ஆடையாபரணங்களொன்றையும் அணிந்துகொள்ளாமல் வேலைக்காரி வேஷத்துடன் நிற்கறாய்? உன்சிறி அனுப்பிய ஆபரணங்களெல்லாம் எங்கே? சிக்கிரம் போய் அணிந்து கொண்டுவா.

மோஹ :—அப்பா! தாங்கள் சொல்வது எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை. சாளுவ தேசத்தரசன் பந்துக்கள் என்னை பெதற்குப் பார்க்கவேண்டும்? அவர்களுக்கும் எனக்கும் யாது சம்பந்தம்?

குண :—புத்தி கெட்ட நாயே! நான் சொல்வதைத் தள்ளிவிட்டு நீ வீண் பேச்சு பேசிக் காலத்தைக் கடத்துகிறாயா? சிக்கிரம் அலங்காரம் செய்துகொண்டுவா. மண்ப்பெண்ணைக் காணக் கணக்கற்றபேர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மோஹ :—ஐயோ! ஐயனே! தங்களிடம் நான் பன்முறை முறையிட்டும் இந்த விவாகப் பேச்சையே பேசி என் மனத்தைப் புண்படச்செய்வது நன்றோ? நான் வெட்கத்தை விட்டு வெளிப்படையாய்ச் சொன்னபிறகு கூட என்னை இவ்விதம் பரீக்ஷிக்கவேண்டுமா? அப்பா! நான் உங்கள் வயிற்றில் பிறந்ததற்காகவாவது என்மேல் தபை கூர்ந்து நிறுத்தலாகாதா? ஐயோ! என் தாயிருந்தால் இவ்வித விவாகம் நடக்குமா? அப்பா! தயவு செய்யவேண்டும்.

ராகம்: தன்யாசி.

தந்தையே எந்தன்மீது தயவுடன் காத்திவ் வேளை
விந்தையாம் சொல்லிவிட்டு விம்முறுஞ் சிறுமி தன்னை
எந்தையே பாராவிட்டால் ஏது செய்கிற் பேணப்பா
சந்தையிற் செல்வோரெல்லாம் தருவரோ துணையாதற் கே!

குண:—அடி கழுதை! என் உன் வாயில் வந்தபடியெல்லாம் உளறுகிறாய்? சீ முட்டாளே! (கோபத்தோடு சீறி எழுந்து), உனக்கு இவ்வளவு கர்வமா இருக்கிறது? ஹும். இருக்கட்டும். உன் ஜபம் பவிக்கிறதோ, என் ஜபம் பவிக்கிறதோ, பார்ப்போம். இந்தக்கவியாணத்தை முடிக்காவிட்டால் என் பெயர் குணசேனனல்ல. நான் சொல்வதைக் கேட்கப்போகிறாயா, இல்லையா? சிக்கிரம் போ. இல்லாவிடில் உன்னைத் தள்ளிக்கொண்டு போகச் செய்வேன்.

மோஹ:—(தந்தையின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு பாடுகிறார்.)

ராகம்: சங்கராபரணம்; தாளம்: சாபு.

(நானென்ன செய்குவேன் மாயி என்ற மெட்டு.)

பல்லவி.

நானென்ன செய்குவேன் அப்பா!

நானுங்கள் அருமகளல்லவோ

(நா)

அனுபல்லவி.

சினங்கொண்டு உங்கள் புதல்வியை நீர் வைதால் யாரிடம் சென்று என் வருத்தத்தைப்போக்குவேன். ()

குண:—அடி துஷ்டே! நீயா என் புதல்வி! என் புதல்வியாயிருந்தால் நான் சொல்வதைக் கேட்கமாட்டாயா? சீச்சீ!

தந்தை சொல் கேளாத தறிதலை மகளே! என் எதிரில் நில்
லாதே, நாயே!

(ஆண்டவன் மித்திரன் என்ற மெட்டு)

சீச்சீ! போ! துஷ்டநாயே! என் முன் நில்லாதே செல்வாய்
என்தன் சொல்லை மறுத்து வெகு வீம்புகள் பேசுகின்றாய்(சீ)

மோஹ:—அப்பா! (ஹே சரணம் சங்கராபரணம்)

அடியாள் மீதினிலே இரக்கங்கொண்டு நீவிர்

கடிமணமென்கிற மொழிதன்னை மறப்பீரே. (நா)

தந்தையே! தாங்கள் ஒரே பிடிவாதமாய் இந்த மணத்தை
முடிப்பதனால் அநேக தீங்குகள் நேரிடுமென்பதை நான்
முன்னமே சொல்லியிருக்க, நான் அதை மறுபடியும் சொல்ல
வேண்டுமா? தங்களுக்குத் தெரியாத நீதி யாகிருக்கிறதா?
நம் ராஜ நீதியில் பெண்கள் யுக்த வயது வந்த பிறகு தங்கள்
மனதிற்கிசைந்த மணாளனை மணஞ்செய்து கொள்வது வழக்க
மாயிருக்க, அதை விட்டு இப்போது மாற்றாந்தாய் சொல்லைக்
கேட்டு அவள் மனதிற்கிசைந்தவனை நான் மணப்பது
தகுமோ?

(நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனையில்

நியாயந்தானே நீர்சொல்லும் என்ற மெட்டு.)

ராகம் - சங்கராபரணம், தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

நியாயந்தானே நீர்சொல்லும்

ஓய் தந்தையாரே நம் நீதிக்கடுக்குமோ

(சி)

அநுபல்லவி.

நீதியிலில்லா வழக்கம் நீர்செய்து கொள்கிற பழக்கம்
எந்த ராஜருக்கது முழுக்கம் இந்தக் கடிமணம் செய்வது
அடுக்கும் (நி)

சித்:—பேஷ்! பேஷ்! நிரம்ப நன்றாயிருக்கிறது,

ராகம் - மோகனம்.

போதுமே சிறுக்கி உன்றன் புல்லிய மொழியாலிங்கு
வாதுகள் பேசவேண்டாம் வகையிலா மூடமே நீ
தீதுகள் செய்தேனென்று துணிவுடன் செப்பியே நற்
சாதுவைப் போலேயிங்கு சாற்றுகின்றாய் துஷ்டி மூரி!
மோஹன:-(கண்ணில் நீர்வடியத் தந்தையைப் பார்த்து)

ஐயனே!

ராகம் - முகாரி.

எருமை யென்றென்னை ஷன்னை எனனஞ் செய்யவும் நீர்
அருமையாய்ன்ற விந்த அபலையின் கண்ணீர் சிந்தப்
பெருமையாய்ப் பார்த்திருத்தல் பெரியதோரழகோ நிற்குச்
சிறுமை நானடைய வேண்டிச் சிருட்டித்தான் பிரமன் பாரில்

குண:—அடி கழுதை! என்ன சொன்னாய்? உன்னைப்
பெற்ற பெண் போல் பாதுகாத்து வரும் சிற்றியை எவ்வளவு
இகழ்ச்சியாய்ப் பேசினாய்? அடி! உன் சொல் கேட்பவன்
நானல்ல. உன்னைச் சாணக்கியனுக்கு முடிசூட்டி வைத்து எக்
கதிக்கு ஆளாக்குகின்றேன் பார். சிற்றன்னையின் மனதைப்
புண்படுத்திய சிறுக்கியே! நாளன்றைக்கு இந்நேரம் உன்னுள்
எலெல்லாம் எவ்விதம் பறக்கிறது, பார். சித்ரா! வருத்தம்
படாதே. வா. போகலாம்.

(மோஹனவை காலால் உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு நிஷ்கர்மித்தல்).

(சாகரீகா பிரவேசித்து மோஹனவைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொள்கிறாள்.)

மோஹ:—தெய்வமே ! என் தலைவிதி என்னைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளவுமாய் விட்டதோ ! மாநிலத்தில் பிறந்த தற்குப் பலனிதுவோ ஜனார்த்தனா ? அபலை யான் என் செய்வேன் ?

(நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனை மார்கழிமாதம்
என்ற மெட்டு).

பல்லவி.

மாநிலம் புகழும் மன்னன் வயிற்றினில்

பிறந்ததின் பயனிதுவோ !

மாற்றாந்தாய் மொழியாலே பெற்றதந்தையு மென்னை
நெட்டித் தள்ளலு மாச்சோ !

ஐயையோ யானிந்த அவனிதன்னிலே

ஆடல்படவும் விதியோ !

ஆண்டவனருளாலே என்னுடை நாதனை

நானடைகுவேனோ ?

சாக :—அம்மணி ! விசனப்படாதீர்கள்.

ராகம் : சாவேரி.

வருந்தினால் பயன்தானென்ன வனிதையே துயரவேண்டாம்
பொருந்தி நீர் பதுமநாபன் பொன்னடி பணிந்தவாமே
இருந்திட்டினு மதவ்வெண்ணம் ஈடேறுமென்று நீர்தாம்
தெரிந்திடீர் சில நாளைக்குள் தெரிவையேபொறுக்கவேண்டும்.

மோஹ.—சகி! நான் பதிவிரதை வயிற்றில் பிறந்த உத்
தமியாயிருந்தால் இந்தத் தம்பதிகள் முன்னிலையில் எந்நாத
னுடன் வந்து சேர்வது திண்ணம். ஈசா! என்னைக் காக்க
வேணும்.

(இருவரும் நிஷ்க்ரமித்தல்.)

நான்காவது களம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அங்கம். ஐந்தாம் களம்.

இடம்:—மோஹனுவின் அந்தப்புரம். காலம்:—மாலை.

(சாணக்கியன் பிரவேசித்தல்.)

சாண:—ஹி, ஹி; நானு இங்கே வந்தாட்டேனே.
(தலை சொறிந்த வண்ணம் சாய்ந்து நடந்துகொண்டு)
மோஹனா! மோஹனா! ஹி ஹி. ஏனென்னு சொல்லல்லையே?
நானு யார் தெரியுமா?

(நகுமோழு கனலேனி யென்றமெட்டு)

பல்லவி.

ஐகமெல்லாம் புகழ்பெற்ற சாணக்கியன் நானன்றோ
சாளுவத் திளவரசன் அத்தையின் மருமகன். (ஐ)

(தலை சொறிந்து ஹிஹிஹி என்று நொட்டைவிட்டுக்கொண்டு)

அனுபல்லவி.

ஐகன் மோகனாங்கியை மணக்கும் மணாளன் நான்
வீரன் தீரன் சூரன் எழில்மாரன் நடையில் ஒய்யாரன். (ஐ)

சாணம்.

குணசேனன் முடியை என் சிரசினில் சூட்டவல்ல
கொடையாளன் நானன்றி வேறொருவனுளதே?

சித்திராங்கி தேவியின் மருமகனல்லவோ
ராமன் பீமன் காமன் மூவரும் நானென்று எல்லோரும். (ஐ)
அடி மோஹன! எங்கே இருக்கேடி.

(விதூஷகன் பிரவேசித்தல்.)

விதூஷகன் :—என்ன இது? யாரோ பாடுகிறாய் போலி
ருக்கிறது. (கதவின் வழியாகப் பார்த்துச் சாணக்கியன் இருந்
ததைக் கண்டு) ஓ ஓ! இந்தச் சமத்து தானே இங்கே
மோஹனவைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. இதை
நான் கொஞ்சம் வேடிக்கை பண்ணுகிறேன். (கதவண்டை
போய் சூர் என்கிறான்.)

சாண :—மோகன! எங்கே இருக்காய். இதோ வந்து
விட்டேன். (நொண்டிக்கொண்டே கட்டிலிற்போய்ப் படுத்துக்
கொண்டு தலையணையை மோகன வென்று கட்டி யணைத்து)
அடி மோகன! நான் தான் உன் மருமான். அல்ல, அல்ல.
என் அத்தைக்கு மருமகன். உன் புருஷன். ஏண்டி மோகன!
பேசாம விருக்கிறாய். எழுந்துவா. நாம் போய் விளையாட
லாம். (என்று தலையணையைக் கையிலெடுத்துக் கீழே யிறங்கி
மோகன இல்லாததைக் கொண்டு) ஐயோ! மோகன எங்
கேயோ ஓடிப்போய் விட்டானே. அடி மோகன எங்கடி
பூட்டே.

விதூ :—(மறைந்தபடியே சிரித்துக்கொண்டு) இதோ.
இருக்கிறேன்.

சாண :—(மூலைமூலையாய்த்தேடிக்கொண்டே) எந்த மூலை
யிலே இருக்காயடி மோகன! (எங்கும் அவனைக் காணாமல்)
மோகன! எங்கே ஓடிப்போய் விட்டாய்? என்னை ஏமாற்றலா
மென்று பார்க்கிறாயா? நான் யார் என்று நினைத்தாய்? சாளு

வத்திளவரசனான சாணக்கியனல்லவா? சித்திராங்கியின் அண்ணன் பிள்ளையாச்சே! என்னை உன்னால் ஏமாற்ற முடியுமா? நீ எங்கே போனாலும் உன்னைத் துரியோதனன் சீதையைத் தேடிக்கொண்டுவந்த மாதிரி செய்வேன். நீ என்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கா விட்டால் ராவணன் த்ரௌபதியை மான பங்கம் பண்ண மாதிரி உன்னை பிராண பங்கம் பண்ணுவேன் தெரியுமா! ஐயோ! காலெல்லாம் கோகிறது. சற்று உட்காருகிறேன்.

(நாற்காலியைத் தலை கீழாகப் போட்டு உட்காருகிறான்.)

வினா :—(மறைவிலிருந்தபடியே) ஐயோ! தலைவிதியே. இவன் பவிஷ்ட இப்படியிருக்க இவனை நம் இளவரசி காலில் கட்டிவிடப் பார்க்கிறாளே அந்தச் சித்ராங்கி. அந்தக் கீழ்மன்னனும் அவள் வலையிலகப்பட்டுத் தன் பெண்ணைக் கட்டாயப்படுத்துகிறானே. இதற்குக் கால் தான் கொண்டியென்றால் புத்தியில்லாமலிருக்கிறதே. இந்த முழு பைத்தியத்திற்கு யார் தான் பெண்ணைக் கொடுப்பார்? ஆகட்டும். நான் வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்து ராஜாவுக்கு நல்ல புத்தி வரும்படி பண்ணுகிறேன். (திரும்பிப் பார்த்து) ஆ! அதோ மோகன வருகிறான். நான் இனி இங்கிருந்தால் நான் தான் இவனை இங்கே யழைத்துவந்ததாக நினைத்துக்கொள்வான். அதோ அந்த மறைவிலிருந்து என்ன நடக்கிறதோ பார்ப்போம். (மற்றொரு மூலையில் ஒளிந்துகொள்கிறான்.)

(மோகனவும் சாகரீகாவும் பிரவேசித்தல்)

சாக:—அம்மணி! என்ன செய்யலாம். நீங்கள் இவ்வாறு விசனப்பட்டு யாது பயன்? நாளை ஒருநாள்தான் விருக்கிறது. அதற்குள் பகவான் என்ன செய்வானோ! “கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்” என்றபடி நீங்கள் மனதைத் தளரவிடாமல் பகவானைத் தியானியுங்கள்.

மோகன:—சகி! நான் கடவுளைப் பிரார்த்திக்காத நேரம் கிடையாது. அவர் என்னை எக்கதிக்குள்ளாக்குவாரோ? வா. நாம் உள்ளே போய் உட்காருவோம்.

சாக:—(கதவைத் திறக்க அது உட்புறம் தாளிட்டிருப்பதைக்கண்டு திகிலடைந்து) அம்மா! என்ன இது! கதவை உள்பக்கம் தாளிட்டிருக்கிறது. உள்ளே யாரிருப்பார்கள்?

மோகன:—என்ன ஆச்சரியமிது! நாம் போகும்போது கதவைத் திறந்துவிட்டுத் தானே போனோம். யார் புகுந்து கொண்டிருப்பார்கள். (கதவைத் தட்டி) யார் அது உள்ளே?

சாண:—(உள்ளிருந்தபடியே) நான் தான் சித்ராங்கியின் அண்ணன் பிள்ளை. சாளுவத்திளவரசனான சாணக்கியன்; என்னை யார் என்று கேட்கிற நீ யார்?

மோகன:—ஐயோ தலைவியே! இந்தச் சனியன் இங்கே வந்துவிட்டதே. இதை எப்படித் தூரத்துவது?

சாக:—அம்மா! இது லேசில் திறக்காது போலிருக்கிறது. இதைத் தந்திரமாய்த்தான் வெளிக்கிளப்பவேண்டும். இதற்கு மும் விதூஷகர் இருந்தால் சரியாயிருக்கும். அவரை எங்குக் காண்பது?

சாண:—யார் அது என்னைச் சனியன் என்கிறது? போய் முன்னே மோகனவை அவள் மருமகன், அல்ல, அல்ல, அவள் புருஷன் வந்திருக்கிறதாய்க் கூப்பிட்டுக் கொண்டுவா.

சாக:—பார்த்தீர்களா அம்மா! அதன் தைரியத்தை. உங்கள் புருஷனென்று மனந் துணிந்து சொல்லுகிறது.

விதூ;—(மறைவி விருந்தபடியே) அம்மாடி நான் பிழைத்தேன். என்மேல் பழியில்லாமல் நான் வரவில்லையே

யென்று சொன்னார்களே, அதுவே போதும். அவர்கள் முன்னே போகிறேன்.

(சதாரத்தில் “ நல்லசமயம் நல்லசமயம் ” என்றமேட்டு)

நல்லசமயம், நல்லசமயம், நல்லசமயமே

பல்லாண்டாய் வாழவேண்டும் எல்லோருமே: (ந)

நாளேவிட்டு மறுநாள் நமக்கு நிறைய

போளியுடன் ஆமவடை ருசியாய்ப் புசிக்கலாம். (ந)

சாகரீகா! சாகரீகா! உன்னைக் காணாமல் கண் மங்கி விட்டது. எங்கெங்கேயோ தேடிவிட்டு இங்கே தானிருப்பாயென்று வந்தேன். (மோகனாவைப் பார்த்து) அம்மா! நமஸ்காரம். ஏன் வெளியில் நிற்கிறீர்கள் உள்ளே போகலாமே.

சாக:—அம்மணி! நல்ல வேளையில் இவர் வந்தார். இவருக்கு நூறு ஆயுக.

விதா:—அம்மாடி. போதும் போதும். இந்த நாளில் எல்லாரும் அல்பாயுசாக இருக்கிறார்கள். அதற்குள்ளேயே எவ்வளவோ துக்கம் அனுபவிக்கிறார்கள். நல்ல வேளையாய் எனக்கு அதெல்லா மொன்றுமில்லை. எனக்கு வேண்டிய இரண்டும் அகப்பட்டுவிட்டால் நான் நூறு இல்லை எத்தனை வருஷமானாலும் சந்தோஷமா யிருப்பேன்.

சாக:—என்ன இரண்டு?

விதா:—சொல்லட்டுமா? ஒன்று நீ என்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்; இரண்டாவது நானிருக்கும் வரையில் வயிறு நிறைய ஆமவடைவேண்டும். அவ்வளவு தான்.

சாக:—நிரம்ப நன்றாயிருக்கிறது.

சாண :—ஓய். ஹிஹி. எனக்குக்கூட அது நான் துக்கம். நாளன்றைக்குக் கலியாணம். ட்ளொ ; ட்ளொ ; (நொட்டைவிட்டு) மோகனா எங்கே? உம். உம்.

விதூ :—(திடுக்கிட்டதுபோல் அபிநயித்து) ஐயையோ! அம்மாடி. தீழ்தீழ். உள்ளே பி...பி...பிசாசோ. பூ...பூ... பூதமோ இருக்கிறது. ஐயோ! ஐயோ. (தலை கால் தெரியாமல் குதிக்கிறான்.)

சாண :—(உள்ளிருந்தபடியே) ஐயோ! எனக்கு பயமாயிருக்கிறது. (வெளியில் விதூஷகன் கூச்சலிட்டு ஆடுவதைக் கேட்டு) ஐயோ! அத்தை. பிசாசு பூதம். நான் இதோ வெளியிலே ஓடிப்போகிறேன்.

(கதவைத்திறந்து வெளியில் அலறியடித்துக்கொண்டு நொண்டி நொண்டி யோடுகிறான்.)

விதூ :—(சாணக்கியனைக்கெட்டியாய் பிடித்துக்கொண்டு) மாப்பிள்ளை. பி...சா...சு.

சாண :—ஐயோ! எங்கே? எங்கே? இதோ நான் ஓடிப்போகிறேன். எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. (ஒடுகையில் மோகனாவைப் பார்த்து அவள் கிட்டப் போகிறான்.)

மோகனா :—சீச்சீ. அப்பால்போ. என் கிட்ட வருகிறாயா?

சாண :—அட மோகனா! உன்னைக் காணத்தானே அதையோடே சொல்லாமல் வந்தேன். உன்னைவிட்டு விட்டுப் போவேனா. என் கண்ணைச்சே. ஹிஹிஹி. நானும் வரேன் நில். (அவள் பின்னால் ஓடுகிறான்.)

விதூ :—என்ன இது மாப்பிள்ளை! இன்றைக்கு விளையாடுகிறீர். நாளன்றைக்குக் கலியாணமான பிறகு விளையாடலாம்.

சாண :—ஹிஹிஹி. நான் சம்மா போவேனா. நீ சொல்கிறதைக் கேட்பேனா. இதோ பார் நான் மோகனாவை என் மடிமேல் உட்காரவைத்துக் கொண்டு விளையாடப் போகிறேன். அட மோகனா! என்னண்டவா. (மோகனாவைப் பிடிக்க ஒடுகையில் சித்திராங்கி அவனுக்குக்கட்டிவைத்திருந்த மரக்கால் கீழேவிழ, அவன் வெட்டிச் சாய்ந்த மரம்போல் கீழே தர்பிலென்று விழுகிறான். எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

சாண :—(தனக்குள்) ஐயோ! அத்தை! உன் சொல்லைக் கேட்காமல் வந்ததற்குப் பலன் அனுபவித்தாய் விட்டது. மோகனாவுக்குத் தெரிந்துபோய் விட்டதே. இனி என் செய்வேன். (அழுகிறான்.)

விதா :—(கட்டைக்காலைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு). ஆ! இந்தக் கட்டைக்காலுக்கு எவ்வளவு ஒழுங்கு செய்திருக்கிறது? இதற்கு மேல்ஜோடு பூட்ஸ் எத்தனை கோலம். இதெல்லாம் அச்சித்திராங்கியின் சூழ்ச்சியல்லவா. இருக்கட்டும் இவன் வாயாலேயே உண்மையை வரவழைக்கிறேன். (சாணக்கியனைப் பார்த்து) மாப்பிள்ளை! எப்போது உமக்குக் கால் ஒடிந்துவிட்டது.

சாண :—உம் உம்: மோகனா கேட்கக்கூடாதென்று என் அத்தை சொல்லியிருக்கிறான். (விதாவுகன் அவனருகில் போய் மோகனா இங்கேயில்லை சொல்லும் என) ஓய்! எனக்குப் பிறக்கும்போதே ஒரு கால் இல்லையாம். அப்புறம் என் அத்தை இந்தக் காலைக் கட்டினாலாம். இது மோகனாவுக்குத் தெரிந்தால் என்னைக் கவியாணம் பண்ணிக்கொள்ளமாட்டா னென்று என்னை உள்ளேயே என் அத்தை இருக்கச் சொன்னான். ஐயோ! நான் இப்போது என்ன செய்வேன்?

மோகன:—பார்த்தீரா அவள் சாமர்த்தியத்தை. இந்த முடவனை எனக்குக் கலியாணம் பண்ணிவைக்கவேண்டுமென்று என்ன சூழ்ச்சிகள் செய்து என் தந்தையை ஏமாற்றிவிட்டாள். இந்தச் சனியோடு நமக்கென்ன வேலை? இதைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் அப்பால் போட்டுவிட்டுவாரும்.

சாக:—அம்மணி! இனி உங்கள் கஷ்டம் முடிந்துவிட்டது. இந்தக் கட்டைக்காலை ராஜாவுக்குக் காண்பித்தால் அவர் மணத்தை நிறுத்திவிடுவார். நீங்கள் தைரியமாயிருங்கள்.

மோகன:—ஐயோ சகி! உனக்கென்ன பைத்தியம்? நான் எத்தனையோ தடவை அந்த முடவனைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளமாட்டேனென்றபோது அவர் காதில் படாதது போலிருந்துவிட்டார். அவர் இளையாள் மோகத்தி லீடுபட்டு ஒன்றையும் கேட்கமாட்டேனென்கிறார். இன்று காலையில் என்னெதிரில் நில்லாதே நாயே யென்று காலால் உதைத்துத் தள்ளினாரே நீ பார்க்கவில்லையா? இன்னும் ஒரு ஆசை வேண்டுமானால் ஒரு கடிதம் எழுதித் தருகிறேன். அதற்கு என்ன பதில் சொல்லுகிறாரோ பார்ப்போம். வா, உள்ளே போவோம். (இருவரும் உள்ளே துழைகிறார்கள்.)

விதூ:—மாப்பிள்ளை! போகலாம் வாரும்.

சாண:—ஐயோ! என் கால் எங்கே? என் அத்தை கோபித்துக்கொள்வாளே. அதைக் கொடும் இப்படி.

விதூ:—ஓய் பயப்படாதேயும். இந்தக்கால் போனால் அத்தை வேறொரு கால் பண்ணித்தருவாள். (நேபத்யத்தில் சாணக்கியா! சாணக்கியா! எங்கேயடாபோய்விட்டாய்?)

ஆ! சித்ராங்கியின் குரல்போலிருக்கிறது. நான் புறப்பட்டுப் போய்விடுகிறேன். இப்பொழுது இருட்டிவிட்டபடி

யால் நாளைக் காலையில் மகாராஜாவிடம் இந்தக் காலிக் காண் பித்து இக்கலியாணத்தை நிறுத்தப் பார்க்கிறேன். (காலோடு ஓடுகிறான்.)

சாண:—ஐயோ! ஓய்! என் காலிக் கொண்டாரும். என் அதிதை அடிப்பாள்.

(சித்ராங்கி பிரவேசித்தல்.)

சித்:—ஐயோ! கர்மமே இங்கே ஏனடா வந்தாய்? நான் எங்கேயும் வெளியிலே போகவேண்டாமென்று சொன்னேனே. (அவன் காவில்லாமல் படுத்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டி) அடா பாவி! என் தலையில் கல்லைப்போட்டாயே. உன் கால் எங்கே? தடிமரமே! என்னடா செய்தி (தலையில் குட்டுகிறான்.)

சாண:—ஐயையோ! நீ குட்டாமலிருந்தால் சொல்கிறேன். உம். நான் மோகனவைப் பார்க்க இங்கே வந்தேன். அவன் இல்லாததினால் நான் கதவைப் போட்டுக் கொண்டு உள்ளே இருந்தேன். அப்புறம் அவள், தோழி, விதூஷகன் எல்லாரும் வந்தார்கள். நான் கதவைத் திறக்கவில்லை. அப்புறம். ஐயோ! என்ன பயம் தெரியுமா? (சும்மா இருக்கிறான்.)

சித்:—அப்புறம் என்னடா சனியன்; சீக்கிரம் சொல்வித்தொலை. (கன்னத்தில் அறைகிறான்.)

சாண:—ஐயோ! என்னை அடிக்காதே. சொல்கிறேன். அப்புறம் பி...சா...சு, பூ...த...ம் எல்லாம் கூச்சல் போட்டது. உடனே நான் பயந்து கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே ஓடிவந்தேன். அப்போது மோகன நின்றுகொண்டிருந்தான். அவளைக் கட்டிக்கொள்ள ஓடினேன். அப்போது

கால் கிழே விழுந்தது. நானும் விழுந்துவிட்டேன். என்னைப்பார்த்து எல்லோரும் பைத்தியக்காரர்மாதிரிசிரித்தார்கள். ஆனால் நான்மாதிரம் அழுதேன். அத்தை! அந்தக் காலே விதூஷகன் எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டான். மோகன அவள் தோழியோடு என்னமோ சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே போய் விட்டான். நீயும் வந்தாய். (அசட்டுச்சிரிப்பு சிரிக்கிறான்).

சித் :—(கோபத்தோடு) குடிபைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம்பே! உன் பவிஷுக்கு சிரிப்பு ஒரு கோடா? நாளன் றைவரையில் உன் பைத்தியத்தை வெளியில் காட்டாமல் உள்ளேயிரு என்று முட்டிக்கொண்டேனே; கோட்டாயா? ஏற்கனவே அந்தச் சிறுக்கி உன்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளமாட்டேன் என்றாளே. இப்போது உன்னை நேரில் இக்கதியில் பார்த்துவிட்டாளே. இனி நான் என் செய்வேன்! நான் எண்ணியிருந்த எண்ணமெல்லாம் வீணாய்விட்டது. அடே பாவி! (அவனைத் தலையில் குட்டி, முதுகில் புடைத்துக் கன்னத்தில் அறைகிறார்). அந்தக் குமரி தன் தந்தையிடம் போய் இதைச் சொன்னால் என் கதி என்னவாகும்? அக்கிழ மன்னனுக்கு நான் எவ்வளவோ தூபம் போட்டிருந்தாலும், பெற்ற பாசத்தால் அவன்சொல்லைக்கேட்டுக் கலியாணத்தை நிறுத்திவிட்டால், என் செய்வது? நான் முன்னே போய் அரசன் பக்கவிலேயே யிருந்து காரியத்தைச் சாதிக்கவேண்டும். ஐயோ! தலைவிதியே, உன்னால் எனக்கு எவ்வளவு கஷ்டம்? (அவனை நையப் புடைத்து இழுத்துக்கொண்டுபோகிறார்).

ஐந்தாம்களம் முற்றிற்று.

முன்றாவது அங்கம். முதற்களம்.

இடம்:— சந்திரபுரி அரண்மனையில் ஓர் பக்கம்.

காலம்:—உதயம்.

(விதூஷகன் வீபோர்த்தானுடன் ப்ரவேசித்தல்)

விதூ:—(கோவில் மாதிரி அலங்காரம் செய்து) தம்பி ! கோவில் என்ன அழகாய் கட்டி விட்டேன், பார்த்தாயா ? இனி மேல் நாம் ஸ்வாமியை எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டியது தான் பாக்கி. நம் வேலையாட்களெல்லாம் எங்கே, இன்னும் வரவில்லை ? (நேபத்தியத்தில் “ஓடியாங்கடா, சாமி புறப்பட்டா வேளை ஆய்ப்போட்சு. சீக்கிரம் வாங்கடா”) அதோ அவர்களும் வந்து விட்டார்கள். பேஷ் அவர்களைப் பார். பட்டை பட்டையாய் நாமம் போட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். (வேலையாட்கள் பிரவேசிக்க) வாங்கப்பா, வாங்கோ. எல்லாரும் போய் அந்த அறையி விருந்து சாமியைத் தூக்கிக்கொண்டு வரலாம்.

வேலையாட்கள்:—இதோ வந்துட்டோம். (குசித்துக் கொண்டே) ஹே, ஹே, உச்சவம் நடக்கப்போவுது. வவுறு ரொம்பப்போவுது.

விதூ:—(எல்லோரையும் பார்த்து) தம்பி ! நீ குடை பிடி, நீ சாமரம் போடு, நீ மணியடி, நீ சாம்பிராணி தூபம் போடு, நீ மயில்விசிறி வீசு. நீங்கள் நான்கு பேரும் சாமியை தூக்குங்கள். நீங்கள் நாலுபேரும் இந்தக் கடிதாசியிலே நான் எழுதி யிருக்கும் பாட்டைப்பாடிக்கொண்டே முன்னே போகவேண்டும். (கடிதத்தைக் கொடுக்கிறான்.) நான் சாமியாருக்கு பூசை போடுகிறவன். நான் நைவேத்தியம் பண்ணிக்கொண்டே வருகிறேன். ஜாக்கிரதை; நான்

சொன்னது தெரிஞ்சுதா? அவரவர்கள் வேலையை நன்றாய்ச் செய்யுங்கள்.

வேலை:—அப்படியே செய்வோம். எங்களுக்குப் படிக்கக் கூடத்தெரியும்.

விதூ:—சரி, சந்தோஷம்; வாருங்கள்.

(எல்லோரும் போகத்திரைமாறுகிறது.)

விதூ:—எல்லாரும் சித்தமா யிருக்கிறீர்களா? புறப்படலாம். (மேற் சொல்லியபடி சிங்காரித்த ஒரு பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்படுகிறார்கள்.) டேய்! நீங்களெல்லாரும் நான் ஜே யென்று சொல்லும்போது நீங்களும் ஜே யென்று சொல்லவேணும். (தனக்குள்) நமது இளவரசியின் துயரம் என் தந்திரத்தினால் தீரு மென்று நம்பிச் செய்கிறேன். பிறகு ஈசன் விட்டவழி யாகிறது. (பிரகாசமாய்) டேய்! சொல்லுங்கடா. மோஹனாங்கி தேவிக்கு ஜே.

வேலை:—ஜே, ஜே.

விதூ:—(மெள்ள) இப்படிச் சொல்லுங்கள். சித்ராங்கி தேவிக்கு.

வேலை:—வாய்; வாய்; வாய்.

விதூ:—மரக்கட்டைக் காலுக்கு.

வேலை:—போய்! போய்! போய்!

விதூ:—சாணக்கிய ராஜனுக்கு.

வேலை:—ஓர்! ஓர்! ஓர்!

விதூ:—டேய்! நடவுங்கள். பூஜைக்கு நேரமாயிடுது. நீங்கெல்லாம் கைகோத்துகிணு பாடிண்டு போங்க (எல்லாரும் போகிறார்கள்)

(சேவை மெட்டு)

சித்தம் சிறுகாலே சாணக்யன் மரக்காலே
 சித்ரா தேவியின் புத்தியில்லா மருமகன்
 பித்தத்திற் கிருப்பிடமாம் பைத்யக்கார மாப்பிள்ளை
 சத்தத்திற்குக் கால்வைத்து சாய்ந்தநடச் சப்பாணி.

(ஸ்ரீராமசந்திரனே யென்ற மெட்டு)

பார்வைக்கு வெகு அந்தம்
 புத்தியோ அதிக மந்தம்
 கண்டார் நகைக்கும் சந்தம்—பார். பார். பார்.
 தேவி தெப்பல் அவர்க்கே சொந்தம்.

(தாதன் சொல்லும் மாதிரி)

வினா : —

வினாச காலம் க்ரகசார காலம்
 தேவியர்க்குக் கேடுகாலம் [ந்தா
 ஏன் கையிலிருக்கும் மரக்கட்டைக்காலா—கோவிந்தா கோவி
 பாழும் பணத்தாசை பார்க்காமல் செய்யும் மோசம்
 பின்னிட்டு வரும் நாசம் மரக்கட்டை கால்வைத்த பாசம்
 கோவிந்தா. கோவிந்தா.

டேய்! நமது கோயில் வந்துவிட்டது. இனி ரெஜ்ய்
 சொல்லுங்கள். மரக்கட்டை காலுக்கு (எல்லாரும் ரெஜ்ய்
 என்கிறார்கள்.) இளவரசி யம்மாவுக்கு (எல்லாரும் ரெஜ்ய் என
 கிறார்கள்.)

(வினாஷகன் பெட்டியைத் திறந்து மரக்கட்டைக்காலே எடுத்து
 கோவிலில் வைக்கிறான். எல்லாரும்
 கரகோஷம் செய்கிறார்கள்.)

வேலை :—(கோவிலுக்குள் உற்றுப் பார்த்து) அடெடே.
வேடிக்கேக்கு மரக்கட்டை காலுன்னு சொன்னாரென்னுபாத்
தோமே; நெசமாவே மரக்கட்டைகாலு. ஹி. ஹி. ஹி.

வினா :—டேய். இது லேசானதல்ல. இந்த சாமிக்கு
பூசை போட்டா யார் மேலான தெய்வம் வரும். என்னுன்னு
பாத்தே. எல்லாரும் குந்துங்க. ஏ வீடு பாத்தான்! பூஜை
சாமான் எல்லாம் கொண்டா. (அவன் கொண்டுவைக்க: பூஜை
ஆரம்பிக்கிறான்.)

அர்ச்சனை.

ஓம் அப்பளம் தருபுரும் உஷ்ணம்
பசுவர்ணம் புரும் புரும்.
பக்ஷணம் வரணம் தாயே
பூர்வ கர்வோப சாந்தயே.

ஓம்.

ஸ்ரீ மரக்கட்டைக்காலாய நம :

சூரங்குவாலாய நம :

பெரியதலையாய நம :

நொண்டிக்காலாய நம :

சுண்டைக்காயாய நம :

இலுப்பைக்காயாய நம :

வெங்காயாய நம :

குடுகுடாய நம :

மூசுண்டாய நம :

அத்துப்போளியாய நம :

அனுமந்தராயாய நம :

குஞ்சாலாடாய நம :

கஞ்சா குடியாய நம :

ரவாலாடாய நம :

அஸ்காலாடாய நம :

ஜிலேபிபர்பாய நம :

மைசூர்பாஹாய நம :

முறுக்குசீடாய நம :

கருக்குபொண்டாய நம :

சோடாவிம்னேடாய நம :

வாடாகம்னாடாய நம ;

மஸால்வடைமுறுக்காய நம :

வாயிலேபோட்டுறுறுக்காய நம :

வெத்தலேபாக்குபீடியாய நம :

வவுத்துலேவீக்கம்வாடியாய நம :

அந்தாய நம : இந்தாய நம :

ஆத்தங்கரைமணலாய நம :

அர்ச்சனைஇதோடு முடிக்கிறே நம :

ஓம் : ஸ்ரீமரக்கட்டைக்காலாய நம : ஓம்.

வேலை:—(கலகலவென்று சிரித்து) நேக்கு லாடு-
நேக்கு முடிக்கு. நேக்கு வடை (எல்லாரும் கூச்சவிடுகிறார்
கள். விநூஷகன் மணியடித்து கற்பூரார்த்தி செய்கிறான்.)

(இந்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டு அரண்மனையிலுள்ள சிலர் என்
னவென்று பார்க்கவந்தார்கள்.)

விநூ:—சாமி மரக்கட்டைக்காலே! கொஞ்சம் பொடி
போடுமே. (பொடிப்பட்டையைக் காண்பிக்க, எல்லோரும்
நகைக்கிறார்கள்).

வந்தவர்கள்:—ஓய் விநூஷகரே! என்ன இது அமர்க்
களம் செய்கிறீர்.

விநூ:—உத்சவம் பண்ணுகிறேன்.

வந்த:—என்ன உத்ஸவம் ஐயா இது? பெருமாள் கூட பொடிபோடுவாரா? பட்டையோடு காட்டுகிறீர்.

விதூ:—(சிரித்து) நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள். பெருமாள் தான் அவசியம் பொடி போடவேண்டும். ஏனெனில் விஷ்ணு எப்பொழுதும் நடுக்கடலிலேயே இருக்கிறார். அவருக்கு ஜலுப்பு ஓயாமலிருக்கும். ஒழுக்கு மூக்காகவேயிருக்கும். சிவன் எப்போதும் கங்கையைத் தலைமேலே வைத்திருக்கிற படியால் அவருக்கும் மூக்கு ஜலதாரையாயொழுகும். இவர்கள் ஒரு சிடிகை பொடி போட்டால் ஜலுப்பெல்லாம் பறந்தோடிப்போம். (எல்லோரும் விலாப்புடைக்க நகைக்கிறார்கள்.)

வந்த:—ஓய், நன்றாய் சிரிப்பு மூட்டுகிறீர். வயிறு வெடித்துவிடும்போலிருக்கிறது. அதற்காகிலும் நீர் பெருமாள் வைத்துப் பூஜை செய்யக்காணோமே. ஏதோ மரக் கட்டையை வைத்துக்கொண்டு அழுகிறீர்.

விதூ:—என்ன ஐயா! இது? உங்களுக்கு ராமாயணம் தெரிந்தால் என்னை இப்படிக்கேட்கமாட்டீர்கள்.

வந்த:—என்ன? ராமாயணத்திற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? நீர் சொல்வது தெரியவில்லை.

விதூ:—ராமாயணத்தில் ராமர் காட்டுக்குப் போனதும் பரதர் என்ன செய்தார்? தெரியாதா?

வந்த:—என்ன செய்தார்? ராஜ்யம் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டார்.

விதூ:—அவ்வளவுதான்! அப்புறம் ராமரிடம் போய் என்ன செய்தார்?

வந்தவர்:—ராமரை ஊருக்கு அழைத்தார்; அவர் வராததனால் அவர் பாதுகையை வாங்கிக்கொண்டுவந்து பூஜை செய்தார்.

விதூ:—அதுதான். அதுதான். விடாதேயும், விடாதேயும். இதுவும் அதைப்போல் ஒரு பெருமாள். நான் பரதன் மாதிரி.

வந்தவர்:—(கலகலவென்று சிரித்து, கட்டைக் காலை உற்று நோக்கி) ஹா! இது என்ன பரிபவம்? இந்தக்காலை எப்போது பண்ணிப் பரதிஷ்டை செய்தீர்? பேஷ் நன்றாயிருக்கிறது. இந்தக்கட்டை ராமர் திருவடிக்குச் சமமா?

விதூ:—ஓய்! நீர் தெரியாமல் பேசினால் எனக்குக் கோபம் வரும். இது என்ன லேசானதா? ராமரும் ராஜகுமாரர்; சாணக்கியனும் ராஜகுமாரர். பரதர் ராமர் பாதுகையைத் தானேவைத்துப் பூஜைசெய்தார். நான் இளவரசரின் காலையே வைத்துக்கொண்டு பூஜைசெய்கிறேனே, பரதரைவிட நான் அதிகமல்லவா? உம், ஜாக்கிரதை. இது மகாராஜாவாகப்போகிறவருடைய கால். டேய்! நீங்க எல்லாரும் சும்பிடு போடுங்கோ.

(வேலையாட்கள் சும்பிடுகிறார்கள்.)

வந்தவர்.—ஓய், நீர் சொல்வதுவேடிக்கையாயிருக்கிறது. பரதன் பாதுகாபட்டாபிஷேகம் செய்தால், நீர் இப்படி யெல்லாம் செய்வதோ? பேஷ், அதிருக்கட்டும். சாணக்கியனுக்கு மரக்கால் ஏது?

விதூ:—ராமருக்குக் கைகேயி மரபுரி கொடுத்தாற்போல் சாணக்கியனுக்குச் சித்திராங்கிதேவி மரக்கட்டைக் கால் கொடுத்தார். நான் என்ன பொய் சொல்கிறேனா? நம் இளவரசர்

சியைச் சாணக்கியனுக்குக் கொடுத்து அவருக்கு முடி சூட்டப் போகிறார்கள். அப்புறம் அவர்தானே நமக்கு மஹாராஜா. உம். நான் மஹாராஜா காலே வைத்துக்கொண்டு பூஜை பண்ணால் என்னைப் பரிகாசமா செய்கிறீர்கள்? ஆகட்டும். நான் இதோ போய் நம் மஹாராஜாவிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி உங்களைத் தண்டிக்கச் செய்கிறேன். அவருக்குத் தெரியாத ராமாயணமா உங்களுக்குத் தெரியப்போகிறது? வாருங்கள் போவோம்.

(தனக்குள்) இதுதான் நல்ல சமயம். இந்த மரக்கட்டைக் காலே அரசனிடம் காண்பித்து உள் மர்மத்தைத் தந்திரமாகச் சொன்னால் இந்தக் கவியாணம் நின்றுவிடும். சித்திராங்கி சூழ்ச்சியெல்லாம் வெளியாய்விடும். (பிரகாசமாய்) அடே வீடுபார்த்தான்! வா. ராஜா கிட்டபோய் இவங்களுக்கெல்லாம் விலங்கு போடலாம் (மரக்கட்டைக் காலே எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறான். மற்றவர்கள் அஞ்சி நிற்கிறார்கள்.)

முதற் களம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அங்கம். இரண்டாங்களாம்.

இடம் :—சந்திரபுரி குணசேனன் ஆஸ்தான மண்டபம்.
காலம் :—காலே.

(குணசேனன் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தபடி பிரவேசம்.)

குண :—(மந்திரியைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.)

விருத்தம் - ராகம்: தர்பார்.

கோதிலா வமைச்சரே நம்குடிக ளின்பமாகவே தீதிலாமல் வாழுகின்ற சேதியை நிகழ்த்துவீர் வேதமோதும் விப்பிரர் விரும்புகோவீர் பூஜையை நீதமாய் நடத்துகின்ற நேர்மையை யுரைப்பிரே.

வாதமற்ற சிற்றரசர் வந்துதம் வரிப்பணம்
 தீதிலாது நன்குடன் செலுத்திநிற்றல் உண்மையோ?
 மாதமேவு மாரிமூன்று மாண்புறப் பொழிவதா?
 ஒதுக்கள்ள மின்றியே யுரைத்திடர் அமைச்சரே.

மந்திரி :—

ராகம்: கானடா.

வேந்தனே நமதுநாட்டில் விருப்புடன் குடிகள்யாரும்
 சாந்தமாய் வாழுகின்றார் தக்கநம் மறையோரெல்லாம்
 பாந்தமாவ் கோவிற்பூஜை பக்தியாய் நடத்துகின்றார்
 வேந்தனே. இன்னும்மற்ற விவரத்தை விளம்புகின்றேன்.

ராகம்: ஸஹானா.

அன்புறும் அரசராய வனைவரும் வரியைத்தாமே
 இன்பமாய்ச் செலுத்துகின்றார் எழிலுற மாரிமூன்றும்
 அன்புடன் பொழிந்துநாட்டில் அழகுடன்பயிர்செழித்து
 துன்பற யாவும்நாளும் துகளற விளங்குமன்றே.

ஏந்தலே! யாவும் ஒருகுறைவுமின்றி நடக்கின்றது.

குண:—மந்திரி! நாளைத்தினம் நம் மோஹனாவுக்கு
 விவாகமல்லவா? அதற்கு நமது ஆஸ்தான புரோஹிதருக்கும்
 அந்தணர்களுக்கும் சொல்லி விட்டாரா?

மந்திரி:—ராஜன்! எல்லோருக்கும் சொல்லியாய்விட்
 டது. அவர்களும் அரண்மனைக்கு வந்து விட்டார்கள். இன்று
 சமங்கலி பிரார்த்தனையும் வெகு சிறப்பாய் இராணியார்
 நடத்துகின்றார்கள்.

குண:—மந்திரி! நாளை விவாகத்திற்காக நாட்டியப்
 பெண்களை வரவழைத்திருக்கிறோமே, அவர்களை இப்பொ

முது சற்று நடனஞ்செய்யச்சொல்லும், பார்ப்போம். சிக்கிரம் வரவழையும்.

மந்திரி:—மஹாராஜாவே! சித்தப்படியே இதோவா வழைக்கிறேன். (யாரடா அங்கே!)

சேவகன்:—யஜமான்! இதோ வந்தேன்.

மந்திரி:—நமது அரண்மனையில் வந்திருக்கும் நாட்டியப் பெண்களை உடனே அழைத்து வா.

சேவகன்:—இதோ வந்துவிட்டேன். (போகிறான்.)

(நாட்டியப்பெண்கள் ஆடிக்கொண்டே

பாடியவண்ணம் ப்ரவேசம்.)

(மைஹான்கு பேருருவா யென்ற பார்சி மெட்டு.)

அரசனே யாங்கள் வந்தோம் அங்கிரியைப் போற்றி

பரதநாட் டியத்தைப்பாங்குடன் நடித்துவந்த

பேர்பெற்ற நடிகர்களாடிய சபையில்

பேதைகள் யாங்கள் பலத்ததான இச்சபையில்

பண்புடனே நாட்டியம் செய்ய

(-அ)

(முழந்தாளிட்டு உட்கார்ந்து நடித்தவண்ணம் பாடுகிறார்கள்.)

(ஜோர் ஜோர யென்ற பார்சி மெட்டு.)

1. ஆதியரங்கனே நீ யன்புடனெம்மைக் காப்பாய் ஆ

2. கோதிலாத கோயில்தன்னில் கிடந்தவெங்கள்

[கேசவனே ஆ

3. வில்லிபுத்தூர் தன்னில்வந்து வல்லிகோதையை

[மணந்த ஆ

4. நரபதிசபை தன்னிலே நாட்டியம் செய்யவந்த

[எம்மை சூ]

(எழுந்து வேறு விதமாய் நடத்துக்கொண்டே பாடுதல்.)

(நோட்: சங்கராபரணம்.)

ஸக்கபா பமகமரீ நிரீம கமரிகஸா பாஸாகா மகரிஸரீ
ஸரிகமபா ததிலா

பஸாஸ ஸதபமகா மாததா நிதபமபா
நிந்நிந்நீ பந்நிந்நீ பாஸஸா பரிரீ
நிரிகரி கரிநிபரீ பாநீரிநிநிரி பகபா
கபஸாஸா நிஸகரிகஸா ஸதிபமகா பமகரிஸநி. (ஸ)

(மேற்சொல்லிய நோட்டிற்கு ஒட்டி அதேமெட்டு சாஹித்யம்.)

சந்திரபுரிதன்னில் செங்கோல் செலுத்திடும்
எங்களரசரை ஏற்றிப் பணிந்தோம்.

என்றும் புகழ்பெற்று நீழிகாலமும்
ஜே ஜே ஜே யென்கிற கரகோஷத்துடனே
முன்னம்நோவாமலே மன்னர்க்கதிபதியாக
மாதிலந்தன்னிலே மாண்புறவாழ்கவே. சந்திர.

குண:—மந்திரி! இந்நாட்டியப்பெண்கள் வெகு திறமை
பாய் நடக்கின்றார்கள். நீர் உடனே போய் சித்ராவையும்
மோஹனாவையும் இந்நாட்டியத்தைப் பார்க்க அழைத்துக்
கொண்டுவாரும். சபையிலிருக்கும் அன்னியர்களை வெளியில்
போகச்சொல்லும். ராணியார் வரவேண்டும்.

மந்திரி:—சித்தப்படியே இதோ செய்தேன். சபை
யோர்களே! பட்டமகிஷி வரவேண்டும். அன்னியரெல்லோ
ரும் தயவுசெய்து வெளியில் போகவேண்டும்.

சபையோர்:— ஆஞ்சைப்படியே—(அரண்மனையில் மாமூலாயிருப்பவர்கள் தவிர மற்ற எல்லோரும் நிஷ்கரமித்தல். மந்திரியும் போதல்.)

குண.—பேஷ். வெகு நன்றாயிருக்கிறது. நாட்டியப்பெண்கள்:—

(விமலகமல என்ற பார்சி மெட்டு.)

அகிலபுவனரக்ஷிதனே சகலர்புகழும்

ஆதிமூலமே உன்னை

அ

நம்பிப்பணிந்து போற்றுகின்றோம் நளிமலர்நாயகனே

ஆதரித்தருளவேண்டும் மோஹனாங்கமுரளி

கானஞ்செய்யும் கமலக்கண்ணா காக்கவேணும்

ஆதிமூலமேயெம்மை.

அ

(நேபத்யத்தில்)

ஐயோ! அநியாயமே. இதென்ன இது! எங்குநடக்கும்?

குண.—(செவிசாய்த்து ஆத்மகதமாய்) ஆ! இதென்ன கூச்சல்! அநியாயம் என்று கூவுகிறார்களே. எங்கு என்ன அநியாயம் நடந்துவிட்டது? மோஹனவை யழைத்துவர அனுப்பிய மந்திரி ஏன் இன்னும் வரவில்லை. (மறபடியும் நேபத்யத்தில்) ஐயையோ! முழுகிப்போய்விட்டதே. நாளைக்குக் கலியாணமாயிற்றே.

குண:—(திடுக்கிட்டு ஆத்மகதமாய்) ஓ! நமது அரண்மனையில் தான் என்னவோ நடந்திருக்கிறது. (உற்றுநோக்கி) அதோ யாரோ வருகிறாளே.

சித்:—(பரபரப்போடு பிரவேசித்து) ஐயோ! என்ன நாட்டியம் வேண்டியிருக்கிறது. அந்தத் தடிச்சிறுக்கி செய்த வேலையைப் பாருங்கள்.

குண:—ஆ! என்ன சித்ரா! என்ன சமாசாரம்? அந்தத் துஷ்டை உன்னை என்ன செய்தாள்? சீக்கிரம் சொல். உடனே தண்டிக்கிறேன்.

(நாட்டியப்பெண்கள் அயர்ந்து நின்றுவிட்டார்கள்.)

சித்:—ஐயோ! என்னை என்ன செய்யவேண்டும்? விவாகம் வேண்டாம் வேண்டாமென்று பிதற்றியவாறு செய்து விட்டாள்.

குண:—ஹா! என்ன செய்துவிட்டாள்?

சித்:—நாதா! நாளை உதயமானால் விவாகமன்றோ? எப்படியும் ரீங்கள் கண்டிப்பாய் விவாகத்தை நடத்துவதாகச் சொல்லிவிட்டீர்கள். அவள் “நான் இங்கிருந்தாலல்லவோ விவாகம் செய்வார்கள்” என்று துணிவாய் அரண்மனையை விட்டு எங்கோ ஓடிவிட்டாள்.

குண:—(வீராவேசத்தோடு) ஹா! மோஹனவா ஓடி விட்டாள்! அரண்மனை முழுவதும் தேடிப் பார்த்தீர்களா? நந்தவனம் முதலிய இடங்களிலும் தேடினீர்களா? சாகரீகா எங்கே? அவளைப் பார்த்தீர்களா?

சித்:—வெட்கக் கேட்டை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? நேற்றிரவு சாகரீகா தன்தாய்க்கு உடம்பு சரியில்லை யென்று என்னிடம் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தாயிடம் போய்விட்டாள். இந்தச் சிறுக்கி தனியாய்ப்படுத்துக் கொண்டாள். வேறு பணிமகளைத் துணையனுப்புவதாகநான் சொன்னதற்கு அந்தத் துஷ்டை ஒன்றும் வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டாள். இன்று காலை நான் சமங்கலி பிரார்த்தனைக்காக வேண்டிய ஏற்பாடெல்லாம் செய்துகொண்டிருந்தேன். அப்போது சாகரீகா திடீரென்று ஓடிவந்து “அந்தப்புரத்தில் மோஹன

வைக் காணோமே, எங்கே?" என்று என்னைக் கேட்டாள். நான் "காலையிலிருந்து பார்க்கவில்லையே" என்று பதில் சொன்னேன். உடனே நாங்கள் அவளைத் தேடி ஆரம்பித்தோம். அத்தருணம் மந்திரியும் வந்து மோஹனவைத் தாங்கள் அழைப்பதாகச் சொன்னார். மந்திரியிடம் அவளைக் காணாமல் தேடுகிறோமென்று சொன்னேன். உடனே அவரும் சேர்ந்து அவள் வழக்கமாய்ப் போகுமிடங்களிலெல்லாம் தேடினார். எங்கும் காணவில்லை. காலையிலிருந்தே சாகரீகா முழுதும் தேடினாள். இன்னமும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாள். இப்பொழுது என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

குண:—ஹா! அவள் இவ்வளவு தந்திரமாகவா ஓடிவிட்டாள்? ஆகட்டும். நாளைக்காலைக்குள் அவளை எவ்விதமாகிலும் தேடிக் கண்டுபிடித்து விவாகத்தை முடிக்கிறேன் பார். யாரடா அங்கே?

சேவகன்:—மகாராஜ்!

குண:—அடே! நீங்கள் எல்லாரும் திக்குக்கு நால்வராகச் சென்று நாளைக்காலைக்குள் மோஹனவைத் தேடியழைத்து வரவேண்டியது.

சேவ:—மகாராஜ்! சித்தப்படியே செய்கிறோம்.

(போகிறான்)

(சாகரீகாவும் மந்திரியும் பரபரப்புடன் பிரவேசித்தல்)

மந்திரி:—ஐயையோ! மஹாராஜ்! காரியம் விஞ்சிவிட்டது. அரண்மனை முழுதும், இன்னும் இளவரசியம்மா வழக்கமாயிருக்குமிடங்களிலெல்லாம் தேடியும் காணவில்லை யாகையால் வேலையாட்களை மூலைமூலையாய்த் தேடும்படி

யனுப்பிவிட்டு வந்தேன். சாகீகாவும் அதிகாலையிலிருந்து தேடுகிறோளாம்.

குண:—ஹா! அப்படியா? அப்போதே சித்ரா சொன்னாள். இன்னுமா அகப்படவில்லை! (சாகீகாவைப் பார்த்து) சாகீகா! நீ அவளை எப்போது கடைசியாய்ப் பார்த்தாய்? சொல்.

சாக:—(பயத்துடன்) அரசே! நேற்றிரவு நான் உங்களிடமிருந்து ராணியார் மூலமாகக் கடிதம் வாங்கிக்கொண்டு போய் இளவரசியம்மாவுக்குக் கொடுத்துவிட்டு எந்தா யிருப்பிடத்திற்குச் சென்றேன். பிறகு அதிகாலையில் வந்துபார்த்த போது இளவரசியைக் காணவில்லை.

குண:—(திடுக்கிட்டு) என்ன? என்னிடமிருந்து கடிதமா? யாருக்கு? சீ உளராதே.

சாக:—பிரபோ! கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். சற்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள்.

(சித்ராங்கி இதைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு, திருட்டு விழிவிழித்து, கையைப் பிசைந்து கொண்டு தனக்குள்) ஐயோ! மோசம் வந்துவிடும்போல இருக்கிறது. நான் திருட்டுத்தனமாய் அரசன் எழுதியது போல் அனுப்பிய கடிதம் அரசனுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் என்கதி என்னவாகும்? ஈசா!

குண:—(சாகீகாவைப் பார்த்து) அடிதுஷ்டை! என்ன பிதற்றுகறாய்? ஆலோசனை என்ன? சீக்கிரம் நடந்ததைச் சொல். அவள் போன இடம் உனக்குத் தெரியாமலிராது.

சாக:—(பயத்துடன்) ப்ரபோ! நேற்றுமாலையில் நானும் இளவரசியும் நந்தவனத்திலிருந்து திரும்பி வந்தபோது,

சாணக்கிய இளவரசர், நம் மிளவரசியின் அந்தப் புரத்தில் தாளிட்டுக்கொண்டு பைத்தியம் பிடித்தவர் போல் நடந்து கொண்டார். நொண்டியான சாணக்கியர் சற்றுநேரம் கழித்துக் கதவைத்திறந்து கொண்டு பரபரப்புடன் ஓடிவந்து இளவரசியம்மாவைக் கட்டிக்கொள்ளப்போகையில் அவருக்குக் கட்டியிருந்த மரக்கட்டைக்கால் கீழேவிழ, அவரும் விழுந்துவிட்டார். அப்பொழுது இளவரசியம்மா அங்கு நடந்த சமரசாரத்தைப்பற்றி விவரமாகத் தங்களுக்கு எழுதிக்கடைசி தடவையாக இந்தக் கவியாணத்தை நிறுத்தும்படி மன்றாடிக்கேட்டிக்கொள்கிறேன் என்று எழுதி என்னிடம் கொடுத்த கடிதத்தைத் தங்களிடம் கொண்டுவந்தேன்.

சித்:—(திடீரென்று வார்த்தையை மறைத்து உடல் நடுக்கத்தோடு) நாதா! இதெல்லாம் என்ன சுட்டுக்கதை பாருங்கள். இந்தத் தடிசிறுக்கி என் மருமகன் சாணக்கியனைப் பைத்தியம் பிடித்தவனென்று சொல்லக்கேட்டும் அவளைத் தண்டிக்காமலிருக்கிறீர்களே; வெகு நன்றாயிருக்கிறது. கொஞ்சமேனும் பயமில்லாமல் என்னெதிரிலேயே அவள் உளறுகிறாளே. அவள் நாக்கைத் தோண்டி யெடுக்கவேண்டாமா? அவளை முன்னே தூரத்திவிட்டு, அந்த நீலியைத் தேடும் வழியைப் பாருங்கள்.

குண:—அடி பெண்ணே! எனக்கு மாப்பிள்ளையாய் வரப்போகும் இளவரசனை வாய்கூசாமல் நொண்டியென்றும், பைத்தியமென்றும் சொல்கிறாயா? ஜாக்கிரதை. உனக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்கிறேன் பார். (சித்ராங்கியைப்பார்த்து) சித்ரா! கவலைப்படாதே. இவள் நொண்டி யென்றால் அவள் நொண்டியாய்விடுவா? துயரப்படாதே.

மந்திரி:—அரசே! எதற்கும் இவள் சொல்வதையும் சற்று முழுமையும் கேட்டுவிட்டுப் பிறகு மேல் ஆக வேண்டியதைப் பற்றி யோசிப்போம். ஏனெனில், இவள் வாய்மூலமாகவே இளவரசியம்மா பேரயிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிக்க ஏதாவது புலன் அகப்படலாம்.

சித்:—போதும். அவள் போன இடம் இவளுக்குத் தெரியாமலிருக்குமா? அதை இவள் சொல்லுவாளோ? நன்றாயிருக்கிறது. (சாகரீகாவைப் பார்த்து) போடி அப்பாலே வெட்கமில்லாமல் நிற்கிறாய். (தனக்குள்) என்ன செய்வது? போதாக்குறைக்கு இந்தப் பாழ் மந்திரி சமயத்திற்குச் சனியன் போல் வந்து சேர்ந்தானே.

(நேபத்யத்தியில் “வாடா சீக்கிரம் வாடா. நான் எவ்வளவோ அக்கரையாய்ச் செய்தால் என்னை ஏளனமா செய்கிறார்கள்? இருக்கட்டும். ராஜா கிட்ட வாருங்கள்.”)

சித்:—ஆ! இதென்ன! யாரோ சண்டையிட்டுக்கொண்டிருக்கிறாப்போலிருக்கிறது. இதுவும் ஒரு நல்ல கால தான் நமக்கு. எப்படியாவது இவள் பேச்சு மேலே ஓங்காமல் நின்றாவிட்டால் போதும். நேற்றிரவு நடந்தது அரசனுக்குத் தெரியாமலிருக்க வேண்டுமே.

(மறுபடியும் நேபத்யத்தில் “அடே! ஓடி வாடா. ஓடி வாடா. அதோ ராஜா, மந்திரி, அரசி எல்லோரும் இருக்காங்கோ. நம்ம சேதியைத் தெரிவிச்ச அயுங்களை நண்ணு தண்டிக்கலாம்.”)

சித்ராங்கி:—(மகிழ்ச்சியுடன் தனக்குள்) என் நல்லகாலத்திற்குத்தான் அதோ யாரோராஜாவினிடத்தில் நேரில் பிராது செய்துகொள்ள வருகிறார். இந்தக் கலையில் ராஜா இதை

மறந்து விடுவார். அவருடைய பிராது எதுவாயிருந்தாலும் அவர் பக்கம் தீர்ப்பாகும்படி செய்கிறேன். அவர் நன்றாயிருக்க வேண்டும். (பிரகாசமாய்) இவளைத் தூரத்துங்கள்.

சாக:—(தனக்குள்) இது என்ன ஆச்சரியம்! நேற்றிரவு கடிதம் கொடுத்தது அரசனுக்கு நினைவு இல்லையே. என்னைத் திட்டுகிறாரே. இவள் எதற்கு என்னை சிடுசிடு என்கிறாள். இதையெல்லாம் பார்த்தால் ஏதோ சமுசயமாகவே யிருக்கிறது. ஒருகால் அந்தக் கடிதத்தை இவள் அரசனுக்குக் காட்டாமலிருந்திருப்பளா. எதற்கும் அதோ விதூஷகர் வருகிறார். அவர் என்ன காரியமாக வருகிறாரோ பார்த்துக் கொண்டு பிறகு அரசனுக்குத் தெளிவாய் இக்கடிதத்தைப் பற்றி நினைவு மூட்டுவோம்.

குண:—மந்திரி! எனக்கு இப்பொழுது ஒன்றும் தோன்றவில்லை. என்மனம் தத்தளிக்கிறது. அந்தக்கழுதைப் பெண் இத்தனை நாள் என் சொல்லை மறுத்ததுமல்லாமல் இன்றைக்கு ஓடிப்போயும் விட்டாளே! என்ன செய்வேன்? எத்தனையோ தேசத்தரசர்களெல்லாம் வந்துவிட்டார்கள். நாளை உதயத்திற்கு முகூர்த்தம். உம்; ஆகட்டும். எப்படியாவது அவளைத் தேடி என் எண்ணத்தை முடிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் என் பெயர் குணசேனன் அல்ல. (திரும்பிப்பார்த்து) யார் அங்கே? சும்பலாய் வருகிறது!

விதூ:—(பிரவேசித்துக்கொண்டே, அடே கோவிந்தா போட்டா என, எல்லோரும் கோவிந்தா, போயிந்தா, ஒச்சிந்தா, மாவிந்தா. போயிந்தா. போயிந்தா. கோயிந்தா. என்கிறார்கள்) மகாராஜ்! வந்தனம் தந்தனம். ஓர் பிராது.

குண:—(கோபத்தோடு) என்ன விதூஷகரே! உமக்கு வேளை சமயமில்லையா? என்னபிராது கொண்டுவந்தீர்? சீக்கிரம்

சொல்லும். பேச்சை வளர்த்தினால் எனக்குக் கோபம்வரும். ஓய்! நீர் கடைசிதரம் மோஹனவை எப்போது பார்த்தீர்?

விதூ:—ஆம், ஆம். நான்கண்டேன். நிச்சயமாய்க் கண்டேன், நான் கண்டபோது மோஹன கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அதாவது ராத்திரி நீங்கள் சாகீகாவிடம் கடிதம் அனுப்பினீர்களே, அதை வாசித்து மிகவும் துக்கப்பட்டாள். அதிருக்கட்டும். ராமாயணத்தில் பரதர் பஞ்சவடிக்குப் போய் ராமரிடம் என்ன பெற்றுக்கொண்டு வந்தார்? சற்றுத்தெரிவிக்கவேண்டும். அதிலேதான் இப்போது சண்டை.

குண:—என்னடா இது? நாம் கடிதம் யாருக்குக் கொடுத்தோம். சாகீகாவை நாம் பார்க்கவே யில்லையே. இதைத் தீர விசாரிக்கவேண்டும்.

சித்:—(திகிலுடன் தனக்குள்) ஐயோ! நம் தலையில் கல்லைப் போட்டுவிட்டானே பாவி. யாரோ வருகிறாரென்று மகிழ்ந்து மனப்பால் குடித்தேனே. இந்த விதூஷகப் பாவியா வந்து சேர்ந்தான்? அந்த மரக்கட்டைக் காலே ஒருவேளை அரசனிடம் காட்டிவிடுவானே. அவன் கையில் ஏதோ மூடிவைத்திருக்கிறானே; என்குடல் குழம்புகிறதே. என் செய்வேன் ஈசா! (திருட்டுவிழி விழித்துக்கொண்டு கையைப் பிசைகிறாள்)

விதூ:—அரசே! என்ன யோசனை செய்கிறீர்கள்? மறந்துவிட்டாப்போ விருக்கிறது. நான் சொல்கிறேன். நேற்றிரவில் இளவரசி யம்மா உங்களுக்குக் கடிதம் சாகீகா மூலமாய் கொடுத்தனுப்பினாளே, அதை அரசியம்மன்கையில் தான். (தடுத்து)

சித்:—ஓய்! உமக்கு வேறு வேலையில்லையா! அரசர் கவலையுடனிருக்கும் போது என்னவோ அத்தைபாட்டி கதை சொல்லிக் கோபத்தை அதிகப்படுத்துகிறீரா? என்ன கூட்டம் இது? மட்டு மரியாதை யில்லாமல் கூச்சலைப்பார். போம் வெளியில்.

விதா:—ஹிஹி! அம்மணி! இங்கு அத்தையுமில்லை, பாட்டியுமில்லை. அரசியையும் இளவரசியையும் பற்றித்தான் கதை. அரசே! பிறகு, சாகரீகா கொண்டுவந்த கடிதத்தை உங்களிடம் கொடுப்பதாக அரசியம்மா வாங்கிக்கொண்டு பதில் கடிதமும் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். அதைப்பார்த்து விசனப்படும் போதுதான் நான் இளவரசி யம்மாவைப் பார்த்தது. அது கிடக்கட்டும். பாதர் என்ன கொண்டு வந்தார் சொல்லுங்கள்.

குண:—(சீறியவாறு) என்ன! என்னிடமா கடிதம் கொடுத்தனுப்பினாள். நீங்கள் பொய் சொல்கிறீர்கள். நேற்றிரவு எனக்குக் கடிதமும் வரவில்லை. நான் பதிலும் கொடுக்கவில்லை.

விதா:—அரசே! இதற்கு இவ்வளவு கோபம் எதற்கு? அரசியைக்கேட்டு நினைவுப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். (தனக்குள்)! இதுதான் நல்லசமயம்; நம்வேலையைக் காட்டவேண்டும்.

சித்:—(இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் பயந்து தனக்குள்) ஐயையோ! இந்தப்பாவி வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்று வதுபோல் நம்மை இழுத்து விடுகிறானே, நான் என்ன செய்வது. அரசன் நம்மைக் கேட்டால் இல்லவேயில்லை யென்று சொல்லிவிடவேண்டும்.

குண:—சித்ரா! என்ன செய்தி? இவன் என்னவோ உளறுகிறானே.

சித்ரா:—நாதா! அந்தப் பைத்தியத்தின் பேச்சு ஒரு பேச்சா? அவன் மூஞ்சியை யார் பார்த்தா, அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அப்படிக்கடிதம் வந்தால் நான் தங்களிடம் காட்டாமலிருப்பேனே. நாதா! இவர்களை முன்னே துரத்துங்கள்.

குண:—சீ. பொய்யா சொல்கிறீர்கள்? போங்கள் வெளியில்.

விதூ:—(தனக்குள்) ஹும். நானா இவள் பேச்சுக்குப் பயந்து போகிறவன்? இன்னும் சற்றுநேரத்தில் இவள் என்ன பாடுபடுகிறாள் பார்ப்போம். (பிரகாசமாய்) அரசே! அது கிடக்கட்டும். உங்கள் பாடு, அரசிபாடு; நான் கேட்டதைத் தெரிவியுங்கள்.

மந்திரி:—ஓய்! என்ன வம்பு இது? பரதர் ராமருடைய பாதுகையைக் கொண்டுவந்தார். அதற்கென்ன?

விதூ:—ஆம். அதுதான்; அதுதான். பரதர் ராமருடைய பாதுகையை வைத்துக்கொண்டு பூஜை பண்ணினார். நான் நம் முடைய இளவரசரான சாணக்கியருடைய திருவடியை வைத்துக்கொண்டு திருவாராதனம் பண்ணினால் என்னை இவர்களெல்லாரும் பரிகாசம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களைத் தண்டிக்கத்தான் நான் தங்களிடம் பிராது கொண்டுவந்தேன்.

குண:—என்ன, என்ன? சாணக்கியன் திருவடியா? என்ன உளறுகிறீர்.?

சித்:—(தனக்குள்) மோசம்போய்விட்டோம். இனிஇங்கு திற்க லாகாது; நமூவிப்போய்விட வேண்டும். என்மானத்தை வாங்கவா அந்தச்சனியனைவளர்த்தேன். (மெள்ள நிஷ்க்ரமித்தல்)

வினா:—ஆம். ஆம். அதோ அரசியம்மாலைக் கேளுங்கள். இதோ பாருங்கள், உங்கள் மாப்பிள்ளையின் திருவடி. (மரக்கட்டைக் காலேக் காட்டுகிறான்.)

குண:—(விராவேசத்தோடு) ஆ! இது மரக்கட்டைக் காலல்லவா? இதுவா சாணக்கியன் கால்? அவன் என்ன முடவனா? ஜாக்கிரதை, உமது நாக்கை அறுத்துவிடுவேன்.

சேவகன்:—(பரபரப்புடன் பிரவேசித்து ஓர் கடிதத்தை அரசனிடம் கொடுத்து) அரசே! இது இளவரசியம்மாவின் அந்தப்புரத்தில் மேஜையின்மீது இருந்தது.

குண:—என்விலாசத்திற்குத்தான். என்ன எழுதி யிருக்கிறதோ, பார்ப்போம். (படிக்கிறான்.)

ராகம்: நாதநாமக்ரியை.

ஐயனே கேண்மின்	அடியாளனுப்பிய
திருபத்தை நீவிர்	நயமுடன் படித்தும்
மன முருகாமல்	மறு கடிதத்தை
வரைந்துநீர் எனக்கு	வாருடன் அனுப்பிப்
பேதையின் மனத்தைப்	பிளந்திடச் செய்தீர்
அடியாள் மனத்தில்	அம்பெய் வதுபோல்
நைந்திடச் செய்து	நலிந்து நான் அப்பா
எந்தன் உயிரை	எளிதினில் மாய்க்கக்
சிந்தையில் எண்ணித்	துணிந்தனன் யானே
கவிகா லத்தினில்	காவல ரெல்லாம்
தாமீன்ற சேயைத்	தவிக்க விடுவரோ?

அப்பா! அடியாள் மீதில் இவ்வளவு கடுமையான எண்ண யிருக்குமென்று நான் எண்ணவே யில்லை. ஒருகால் நான்

அனுப்பிய கடிதத்தைப் படித்த பிறகாவது சற்று மனமிள
கலாமென்று எண்ணினேன். அதுவும் வீணாயிற்று. அப்பா

அண்ண நென்றும் தம்பியென்றும்
அருந்தவப் புதல்வ நென்றும்
அன்னை யென்றும் ஐயநென்றும்
இகுளையர்க ளென்று மெண்ணார்
கன்னியர்கள் மோக மென்னும்
கடுவலையிற் கிடந்த லைந்தோர்
முன்னம் தளராத் தீச்செயல்கள்
முனைந்து செய்வார் நிலந்தன்னிலே.

ஆகா! சிற்றன்னையின் மோகவலையில் அகப்பட்டு நான்
பெண்ணென்பதையும் மறந்து ஒரு முடவனுக்குக் கட்டிக்
கொடுக்க உடன்பட்டேரே. ஒருகால் இதுவரை அவன் முடவ
நென்று உமக்குத் தெரியாமலிருந்தாலும் கூடிய சீக்கிரம்
அறிவீரென்று நம்புகிறேன். என் தூதிருவூடத்தால்
உம்மை நான் மறுபடியும் பார்க்கக்கொடுத்து வைக்கவில்லை.
என்னுயிர் இன்னும் 24 மணி நேரத்தில் சாச்வதமான இடத்
திலிருக்கும். இனி என்னைப்பற்றிய கவலை உமக்கு வேண்
டாம்.

இப்படிக்கு

தங்கள் புதல்வி

மோஹன.

குண:—ஆ! இதுவென்ன ஆச்சரியம்? இவர்கள்
சொன்னது பொய்யென்று நினைத்தால் இவள் எழுதுவதும்
அப்படியே யிருக்கிறது. என்ன இது! இன்னொருகடிதமிருக்
கிறது. இதையும் பார்ப்போம். (படிக்கிறான்)

ராகம் : மோகன.

சீர்கெட்ட சிறுக்கி	செருப்பாற் புடைப்பேன்
பேர்பெற்ற எந்தன்	பிரியமுள்ள மருகன்
நொண்டியென்று அவனை	நாரிநீ துணிவாய்ச்
செப்பிய நாவைச்	செதுக்குவேன் பாராய்
தரணியிலுன்னைச்	சாணக்கியனுக்கே
கடிமணம் செய்வேன்	கண்டிப்பிதுவே
பெண்பேய் நீயே	பிதற்றுவா யானால்
சந்தியில் உன்னைத்	தப்பாது விடுவேன்
என்னரும் சித்ரா	எண்ணத்தை மாற்றி
உந்தன் மொழியை	ஒப்புவே நென்று
கனவிலுமே நீ	கருதுதல் வேண்டாம்
பின்னும் பகர்ந்தால்	பேகையே யுன்னை
வாளினுக் கிரையாய்	வைப்பது திண்ணம்
ஈன்ற சுதையல்ல	என்றுநான் எண்ணி
மனத்தைத்திடமாய்	மாற்றினேன்பேதாய்
வெள்ளியன்றுதயம்	விவாகச்சடங்கை
முடிக்காமலிருந்தால்	மன்னன்நான் அன்றே.

ஏ பெண்பேயே ! உன் சொல்லைக்கேட்டு என் மனத்தை மாற்றுவேன் என்று கனவிலும் கருதாகே. உன் கடிதத்தில் நீ சாணக்கியனை நொண்டியென்றும் பைத்தியமென்றும் எழுதியதற்கு உன்னைத் தண்டிக்காமல் விடுகிறேனே, அதுவே போதுமானது. இந்தக் கடிதத்திற்குப் பதிலனுப்பினால் நீ இன்றிரவு படும் பாட்டை இதில் வரைய முடியாது. ஜாக்கிரதையாய்ப் பிழை.

இப்படிக்கு,

உன் பிதா

குணசேனன்.

குண:—(வீராவேசத்தோடு தனக்குள்) ஆ! நேற்றி ரவு எனக்குக் கடிதமும் வரவில்லை. நான் இந்தக் கடிதம் எழுதவுமில்லை. இது யாரோ செய்த சூது என்பதிலையமே யில்லை. (பல்லைக் கடித்து) இவர்கள் சித்ராவே நேரில் கடி தத்தை வாங்கிப் பதில் கொடுத்ததாகச் சொல்கிறார்கள். அவள் இப்படிச் செய்திருப்பாளா? சாணக்கியனை நொண்டி யென்று இந்தக் கடிதத்தில் எழுதியதன் காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லையே. அவன் நொண்டியாயிருந்தால் எனக்குத் தெரியாமலிருக்குமா? எதற்கும் சித்ராவை விசாரித்தால் தெரியும். சித்ரா! சித்ரா! கூப்பிடுகிறேன்)-

வினா:—(தனக்குள்) “ஆப்டுகிண்டாரய்யா திமிட்டிக்கா பட்டர்” என்றபடி சங்கதி வெளியாகிவிடவே மெல்ல நழுவி விட்டாள். இதுதான் நல்ல சமயம், இந்த விவரத்தைச் சொல்ல. அரசனும் ஏதோ கலவரத்தோடு இருக்கிறார். (பிரகாசமாய்) அரசே! என்ன யோசனை செய்கிறீர்கள்? நான் கேட்டதற்குப் பதிலுரைக்கவில்லையே. இந்தக் காலை வைத்துக்கொண்டு நான் பூஜை பண்ணுகையில் என்னை இவர்கள் பரிகாசம் செய்கிறார்கள். அதற்கு அவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும். இது சத்யமாய்ச் சாணக்கிய இளவரசரின் கால்தான். இதற்குச் சாட்சி வேணுமானாலும் கொண்டுவருகிறேன். அப்படி நான் பொய் சொல்லுவேனா? வேணுமானால் சாணக்கியரையே இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

(வீரபார்த்தானுக்குக் கண்ணால் ஜாடை செய்ய அவன் விரைவில் சென்று நொண்டி சாணக்கியனைத் தூக்கிக்கொண்டுவருகிறான். எல்லாரும் பிரமிக்கிறார்கள்.)

குண:—(நோக்கி, கோபம் பொங்கக் கண்ணில் நெருப்புப் பொறிபறக்க) ஆ! இவனை முடவனென்று என் கண்

மணிபன்முறை சொல்லியும் நான் அதை இலட்சியஞ் செய்யாம
 விருந்துவிட்டேனே. ஐயோ! இந்த முடவனுக்கா என்
 மோஹனவைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று என்னை வஞ்சித்து,
 ஏமாற்றிக் கண்ணில் மண்ணைத்தூவி, அவனை என்னெதிரில்
 காட்டாமல் மறைத்துவைத்து இவ்வளவு ஏற்பாடுகள் செய்து
 விட்டாள், அச்சித்திராங்கி. ஏ சித்திராங்கி! உன் வஞ்சகம்
 தெரியாமல் நான் பெற்ற பெண்ணையும் இழந்துவிட்டேனே.
 என்னரும் புதல்வி எழுதிய கடிதத்தில் “கன்னியர்கள் மோக
 மெனும் க்டலலையிற் கிடந்தலைந்தோர்” என்று பொதுவாக
 ஏன் சொல்லவேண்டும்? என்னையே நேரில் சொல்லலாமே.
 எங்கே அந்நகப் பாவி சித்திராங்கி? என்ன தளுக்கு பண்ணி
 என்னை மயக்கி என் கிளியைப் பறந்துபோகும்படி செய்து
 விட்டாள். இந்தக் கடிதத்தை மனந்துணிந்து என் கையெ
 ழுத்துப்போல் எழுதி என் முத்திரை வைத்து மோஹன
 வின் மனத்தைப் புண்படுத்தி அவள் உயிரை மாய்த்துக்கொள்
 றும்படி செய்தாளே, அவளை என்ன செய்தாலும் பாவ
 மில்லை. அடே சாணக்கியர்! உன்கால் எங்கே? சொல்.

சாண:—மாமா! மாமா! என்காலை இவர் பிடுங்கிண்டு
 டார். ஆ! இதோ இருக்குதே. எங்க அதை பார்த்தா அடிப்
 பாளே. அவள் வெச்சுக்கட்டின காலாச்சே. நேத்தி நான்
 மோகனவைக் கட்டிக்கப்போனேனே, அப்போ கீழேவிழுந்
 துடுது. மாமா! என்னைப்பாத்து மோகனையும் இவரும்
 என்னமோ சொன்னா. அவாளே அடிக்கணும். மாமா!
 நானு உம்மசிம்மாசனத்லை ஒக்காரப் போரேன்னு அத்தே
 சொன்னா. நானு இப்போ ஒக்காரட்டுமா! என்கால் இவ்
 லையே. காலை கட்டிக்குண்டு ஒக்காரரேன்.

(நொட்டை விடுகிறான். எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

181826

0-2mkmid

குண:—(அடங்காக் கோபம் கொண்டு சீறி யெழுந்து) ஆ! என்னை இவ்வளவு வஞ்சகமாய் ஏமாற்றின அந்தச் சித்திராங்கி எங்கே? அவள் மோகத்திலீடுபட்டு என் கண்மணியைக் கவனிக்காமல் போய்விட்டேன். அன்று மோஹன என்காலேப் பிடித்துக்கொண்டு “மாற்றாந்தாய் மாற்றங் கேட்டுக் கடிமணம் செய்வதாலே கெடுதிகள் சம்பவிக்கும்” என்று எவ்வளவோ நீதியாய்க் கூறினதைக் கேட்காம விருந்தேனே. இவன் முடவன் என்று தெரியாமல் இவனை மணஞ் செய்து கொள்ளும்படி அவளை வற்புறுத்தித் துராக்ருதமாய் நான் உதைத்துத்தள்ளி அவளொதிரிலேயே என்னை வஞ்சித்த படுநீலியை அன்பா யழைத்துவந்தேனே. அதைக் கண்ட என் மோஹனாவின் மனம் எப்படித் துடித்ததோ? என்னை இப்படி ஏமாற்றி என் குழந்தையைக் கொன்ற பாவியை இப்போதே என் வாளால் சேதிக்கிறேன். இந்தமுடவனை நான் நேரில் பார்த்த பிறகு என்கும்பிவேகிறது. எங்கே அந்த நீலி? (உருவினவாளுடன் சித்திராங்கியைத் தேடிக்கொண்டு ஓடுகையில் மந்திரியும் விதூஷகரும் தடுக்கிறார்கள். இதனில் வில் சாணக்கியன் மெதுவாய் நகர்த்துகொண்ட சிம்மாசனத்தில் உட்காரப் போகையில் அரசன் கண்டு வெகு கோபத்தோடு அவன் கன்னத்தில் அறைந்து கையைப் பற்றி இழுத்து தூரத்தள்ளுகிறான்.)

சாண:—உம். உம். உம். அத்தே! மாமா தள்ளினார். உம். உம். உம். (அழுகிறான்.)

விதூ:—அரசே! வீணில் கோபித்து ஆவதென்ன? நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனி என் செய்வது? இப்போதே தக்க பிரயாசைப் பட்டு குழந்தையைத் தேடிப் பிடித்து உயிருடன் கண்டால் போதும். அரசியின் மேல் ஏன்கோபம்?

அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? எல்லாம் கால வித்தி யாசம்.

குண:—ஆ! என் கண்ணே! மோஹன! உன்னைச் சிறுமைப்படுத்திய சித்திராங்கியை இதோ ஹதம் செய்கிறேன். உன்னைக் கடிந்து பேசி முடவனை மணக்கும்படி வற்புறுத்தின என்னையும் சிரச்சேதம் செய்துக் கொள்கிறேன். உன் கடிதத்திலிருந்த பாட்டால் என் சுபுத்தி பாதி வந்தது. இந்த முடவனைக் கண்டதும் முழுபுத்தியும் வந்து விட்டது. ஹா! உன்னை உயிருடன் நான். இனிக் காண்பேனா? மோஹன! மோஹன!

ராகம்: நாதநாமக்ரியை.

கண்மணி யுன்னைவிட்டுக் கலங்கியே நிற்கல் என்கே பெண் மணியுன்னை நானும் பிறகினியென்று காண்பேன் நன்மணி யுனைத்தறந்து நானிலந்தன்னில் யானும் கண்மணி யிழந்து நிற்கக் காலமோ எனக்குக் கண்ணே.

(மூர்ச்சித்துவிழ மந்திரி அரசனை ஒரு சோபாவின் மீது படுக்க வைக்கிறான். மற்றவர்க ளெல்லாரும் திகிலடைந்து வெளியில் போய் விடுகிறார்கள். சித்திராங்கிப்ரவேசித்து தாதி களால் மந்திரியை அப்புறப்படுத்திவிட்டு மெல்ல அரசன் பக்கவில் நிற்கிறான்.)

சித்:—(தனக்குள்) ஐயோ! படுமோசம் கெடு நாசம் வந்து விட்டதே. இந்தக் கிழத்துக்கு எவ்வளவோ உபதேசஞ் செய்து என் மருமகன் ரொண்டி பைத்தியம் என்பதைக் காட்டாமல் கல்யாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு எல்லாம் செய்தும் அந்தப்பாவி சாணக்கியனாலேயே கெட்டு விட்டது. நான் செய்ததெல்லாம் அரசனுக்கு நன்றாய் விளங்கிவிட்டது. இனி என் மந்திரம் ஏறுமா? ஈசா!

குண :—(தூக்கத்தில்) ஆ என் கண்ணே மோஹன !
மோஹன !

சித் :—(குணசேனன் முகத்தில் பன்னீர்தெளித்துத்
தெளியவைத்து) நாதா ! அவள்தான் ஓடிவிட்டாளே. இன்
னும் அவளை ஏன் தூக்கத்திலுங்கூடக் கூப்பிடுகிறீர்கள் ?

குண :—(கண்திறந்து உக்கரத்தோடு) சிச்சி. துஷ்டே.
பிரஷ்டே. ஜ்யெஷ்டே. உன் மாயவலையில் சிக்கச்செய்து,
சித்தத்தை உன் ஸ்வாதீனப்படுத்தி என் கண்ணைக்கொன்று
என்னை இக்கதிக்கு ஆளாக்கின படும்பாவி யே ! என்னெதிரில்
நில்லாதே. என்முன் நின்றால் உன்தலையை வாங்கிவிடுவேன்.
போ வெளியில். (எழுந்து அவளைக் கழுத்தைப்பிடித்துத்
தள்ளுகிறான்.)

விதா :—(பிரவேசித்து) அரசே வேண்டாம். பொறும்.
பொறும்.

குண :—ஆ மோஹன !

(வேலவா வடி வேலவா யென்ற மெட்டு.)

மோஹன வென்தன் மோஹன வுன்னைக்
காணாமல் எவ்விதம் புவியி லிருப்பேன்நான்.

தேகம் பதறுதே பாகாயுருகுதே

பாவை யுன்னைப் பிரிந்து

படுத்துயரமதைப் பகரவும் போகுமோ.

(மோ)

மேதினியிலுன்னை மேன்மை செய்யாமலே

இனையவள் மொழியாலே

இகழ்ந்ததையாவும் பாடுகின்றேன். (மோ)

ஆ ! பூவின் மணம் குன்றிய பிறகு நான் வருந்தி யாது
பயன் ? நீ சென்ற இடத்திற்கு நானும் வந்தாலொழிய என்

மனம் நிலைக்காது. ஆ! மோஹன! மோஹன! (மறுபடியும் மூர்ச்சித்து விழுகிறான்.)

சித்.—(தனக்குள்) ஐயோ! இந்தக்கிழம் எப்போதும் மோஹனவென்று பிதற்றுக்கிறதே. இனிநான் என் செய்வேன்? பாவி சாணக்கியனாலேயே இப்படியாயிற்று. அவன் நாசமாய்ப்போக. (கைவிரலை நெட்டிமுறிக்கிறாள்.)

விதூ:—(ஏளனமாய் நகைத்துக்கொண்டு) உம். யாரை வைது என்னபயன்? ஆராய்ந்துச்செய்யாதது தீராத்துயராய் முடிந்தது. இனி என் செய்வது?

(சித்திராங்கி வெட்கித் தலைகுனிந்து நிற்க திரைவிழுதல்.)

இரண்டாவது களம் முற்றிற்று.

முன்றாவது அங்கம். முன்றாங்களம்.

இடம்: காடு.

காலம்: மாலை.

மோஹன:—(மெலிந்த நடையுடன் பிரவேசம்.)

(“போரேனிதோ போரேனிதோ” மெட்டு).

போரேனிதோ போரேனிதோ
பரதேசியாய்ப் போரேனிதோ
காக்கவேணும் கருணாதே
கானத்தில்செல்லும் என்னை
பாமேன்இனி என்னையனை
பற்பல அரசர்போற்றும்
மன்னன்வயிற்றில் பிறந்தும்
மனந் தவிக்கலானேனே.

ஹா! நேற்று நடந்த சம்பவங்களை நினைத்தால் என்னைஞ்சு பகீர் என்கிறது. அச்சித்திராங்கியின் பேச்சு எவ்வளவு கர்ண கரோமாயிருந்தது! அவள் வயிற்றில் நான் பிறந்திருந்தால் என்னை அம்முடவனுக்குக் கலியாணஞ்செய்ய மனமொப்புவளா? அவன் முடவனென்கிறது இதற்குமுன் தெரியாமலிருந்தாலும் நான் நேற்று விவரமாய் எழுதிய கடிதத்திலிருந்தாவது என் தந்தை தெரிந்துகொண்டிருக்கமாட்டாரா? அப்படியிருந்தும் எவ்வளவு கடினமாய் எனக்குப்பதில் எழுதினார்? மந்த பாக்கியவதியான யான் ஏன் இப்புனியில் பிறந்து, பெற்றதாயை யிழந்து, தந்தையால் மனமுடைந்து, பெருந்துயரில் மூழ்கவேண்டும்? கருணாகரா! அண்டசரா சரத்தையுமுண்டுகளித்த உரகசயனா! இப்பேதைக்கு இவ்வித கஷ்டம் வைப்பது நின்கருணைக் கழகோ? அன்று எனக்கு ஒரு நிமிஷம் சேவைதந்து மறைந்த உத்தமனைச் சேரும்படியாவது செய்யலாகாதா? அவரைக் கண்டபின் அவரது திருமுகம் என் கண்களைவிட்டு சற்றேனும் நகரவில்லை. அவர் அன்று சென்ற மாதிரியைப்பார்த்தால் கானக வாசியைப்போலவிருந்தது. இரவிலிருந்து நான் காட்டிலலைந்தும் ஒரு மனுஷ்யரையும் காணவில்லை. ஈசா! இந்திரமாநுஷ்யமான காட்டில் யாதுமறியா இளம்பாவையாகிய நான் கலங்குவது நின் திருவிளையாடலோ?

ராகம்: கமாஸ். தாளம்: ரூபகம்.

கானகத்தில் நானலைந்து கதறவிதிவசமோ?
 மாநிலத்தில் மங்கையாகி வளர்ந்ததென்பயனிதுவோ?
 யாருமற்றபேதையாகி யலைந்துநிற்கவும்விதியோ?
 என்மனத்தைக்கொள்ளுகொண்ட ஏந்தலைநானென்று

[காண்பேன்?]

ஆ ஆ! என்ன கஷ்டம்! பொழுதுபோய்விட்டது. இனி யான் என் செய்வேன்? என் மனதைக் கவர்ந்த மன்னா! என்னுயிரை விடுவதற்குள் மற்றொருமுறை உமது தரிசனம் கிடைக்குமென்று எண்ணினேன். அதற்கும் கொடுத்து வைக்கவில்லை. நேற்றிரவே பிராணத்தியாகம் செய்வதற்குத் துணிந்து புறப்பட்டவளுக்கு எங்கும் ஒரு சிறிய குட்டைகூடக் காணவில்லை.

ராகம்: ஸஹான.

பாவியினுரைமாய்க்கப் பற்பலவழிகள் பார்த்தும்
ஆவியோநீங்கவில்லை அப்பனே அருளமீதோ
வாவியும் கண்ணுக்கெட்டா வகையது செய்திட்டாயோ
தாவிடுமாக்கள்கொல்லாத் தகையதற்கேதுவேதோ?

விலங்குகள் விலக்கிய பாவியை நாமும் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடா தென்று கிணறுகளும் குளங்களும் கூடக் கண்ணுக்கெட்டாமல் விலகுகின்றனவே. ஆ! என்ன இது! என்னை யுமறியாமல் என்னவோ செய்கிறது. தலை சுற்றுகிறது; கண் சுழலுகிறது; தாகம் மேலிடுகின்றது; இத்தருணம் எனக்குத் தண்ணீர் எங்குக் கிடைக்கும்? மயக்கம் மேலிடுகின்றது. உயிர் தத்தளிக்கின்றது. ஈசா! (முர்ச்சித்துக் கீழே விழுகிறாள்.)

(அமாவாசை, டமார சிங்கன் என்ற கள்ளர் குடிவேறியா
லாடிக்கொண்டே பிரவேசித்தல்.)

டமா:—

(தந்தானமடி மெட்டு.)

கொண்டானத்துக் கொண்டானடித்து

உண்டேன் மொந்தைக்கள்ளு

கொண்டானுமடித்துக்கொண்டு வந்தேன்கானகத்தில்

யப்பாடாவந்தேன் கானகத்தில்.

மாலைப்பொழுதினிலே மன்றான்வரத்தால்
 மாரியாத்தாபாதம் போற்றிவந்தேனேசரத்தால்.
 பாரினிலென் பேரைக்கேட்டால்
 பதறிவிழுவரே பக்காத்திருடன்
 டமாரசிங்கன் வந்தேன்கொண்டாடி
 களவாடவந்தேன் கொண்டாடி.

டேய் அண்ணே! என்னாடா வுண்ணம் ஆட்ரே?
 வொனக்கு கள்ளு போதாதா என்ன? திரும்பிப்பார்டா.

அமா:—டேய்! ஓரோய், ஓரோய், தம்பி! வாயாலே
 குடிச்சகள்ளு! கண்ணிலே எட்டியெட்டிப் பாக்குதுடேய்.
 கண்ணை தொர்க்கப் போவலேடா தம்பி! நான் இப்போ
 எங்கே இக்கிறேன் தெரியுமா? மானத்தே பறக்கேனே.
 நீயும்வாடா கூட போலாம். ஹி, ஹி, ஹி.

டமா,—என்னாண்ணே! சிறிக்கிரே. என்ன ஷேகி?

அமா.—இத்ரோய். நானு சுத்ரேண்டா. (எழும்பிக்
 குதிக்க மரக்கிளையில் தலைமயிர்மாட்டிக் கொள்ள) டேய் தம்பி
 பூட்டேன். பூட்டேன். ஓடியா. ஷேத்துப் பூட்டேன்.

டமா:—அண்ணே! நானும் தட்டாமாலே சுத்ரேண்ணே
 என்னை சும்மா கூப்டாதே. (ஆடுகிறான்.)

அமா:—(பாடுகிறான்)

(மாளு மதுரையிலே யென்றமெட்டு)

ஏண்டாதம்பி டமாரசிங்கம் என்மயிரல்லவோ மாட்டிகிச்ச
 எழுந்துவந்து தயவுசெய்து என்னையெடுத்து விடுடாதம்பி.

டமா:—ஏண்டா அண்ணாத்தே! என்ன ஷசலாட்ரே.
 பேஷ், ஹி ஹி (நகைக்கிறான்) நல்லா ஆடுண்ணே.

அமா:—அடே பயலே! என் தலைமாட்டிக்கிச்சுரு
சும்மா யிருக்கையா? தூக்கவாடா.

ஷெ மெட்டு.

மாமரக் கிளையிலே மண்டையல்லவோ மாட்டிக்கிச்சு
என் மயிரை நீ வாங்கிவிட்டால் உனக்கு
வேண்டிய பொருளுந் திருடித்தரேன்.

டமா:—அண்ணே! எறங்கு. (கையைப் பிடித்துத்
தூக்கிவிட இருவரும் குதித்துக் கொண்டே) அண்ணே!
இன்னிக்கி எந்தவருக்குத் திருடப் போவலாம்.

அமா:—போய்கிணே யிருந்தா ஆட்டெடதலே கொள்ளை
யடிக்கலாம். (இருவரும் ஓடுகிறார்கள்.)

டமா:—(திரும்பிப்பார்த்து) டேய் டேய் நல்ல அதிஷ்டம்
டா இன்னிக்கி. இதோபாரு. இதோபாரு. (மோஹனவைக்
காட்டி) வா அண்ணே! எவ்வ அயவுபாரு. கடுவவா அப்ரம்
அவமுயிச்சுருவா. ஓடியாதூக்கிக்கிணு பூட்லாம்.

அமா:—(அருகில் வந்து உற்றுப்பார்த்து) அடேடேய்!
இது பேயோ பிசாசோடா. இத்தெப்பாத்து சும்மாமயங்கரே.

டமா:—டேய்! அம்பிட்டு தெரியாதா நேக்கு? அவ
பொம்பள்ளைதாண்டா, தூங்கரா. வாடா, தூக்கிணு பூட்லாம்.

(இருவரும் மோஹனவைத் தூக்க அவள்
விழித்துக் கொள்கிறாள்.)

மோஹன:—ஹா! இது என்ன! யாரோ இரண்டுபேர்
என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். ஐயோ! நான்
என்ன செய்வேன்? பயமாயிருக்கிறது.

(ஐயையோ ஜானகியே யென்றமேட்டு)

ஐயோ நானென்ன செய்வேன் - பாழும்
கள்ளர்கள் என்னைத் தூக்கிச் செல்கின்றாரே
வையகத்தன்னிலே வேந்தன் வயிற்றிற் பிறந்து
வெறியர் தூக்கலானேனே.

ஆபத்துக் காலத்தில் அணைக்க ஒருவருண்டோ
பேதையென் தனக்கு.

ஆ! ஐகதீகா! எங்கோ தூக்கிச் செல்கின்றார்களே!
திமிறிச் செல்லவும் கூடாமல் "கெட்டியாய்ப் பிடித்துச் செல்
கிறார்கள். ஐயையோ! என் செய்வேன் ஈசா! (கிரைவீழ்தல்.)

முன்றங்களும் முற்றிற்று.

முன்றவது அங்கம். நான்காவது களம்.

இடம் - காட்டில்கிருடன் வீடு காலம் - இரவு.

(மோஹன வற்றிருந்தபடி பிரவேசம்.)

ராகம் - நீலாம்புரி.

-காரிருள் தன்னில் யானும் கலங்கியே நின்றலேனே
ஆருளர் களைகணம்மா அரங்கனே அருளுவாயே
பாரினில் உன்னையல்லால் பற்றெனக்கொருவருண்டோ
சோரர்களிடத்தினின்றும் துணையுறத்தப்பவைப்பாய்.

மோஹன:—கருணாகா! சிற்றன்னை வினீவித்த அல்
லலைப் பொறுக்கமாட்டாமல் உயிரை விட்டுவிடலா மென்று
வெளிவந்தால் இப்போது திருடன்கையில் அகப்பட்டு சூக்க
முடியாத கஷ்டங்களை யனுபவிக்க வைத்தாயே? இது நின்

கருணைக்கழகோ? பட்டகாலிலே படும் என்றபடி கஷ்டங்கள் ஒன்றன்பின் நொன்றாய் என்னைத் தொடரவும் ஸ்தியோ! என்னுயிர் போவதற்குள் என் பிராண காந்தரை ஒரு முறை யாகிலும் காண்பேனோ?

ஆபக்பாந்தவா! என்னை இக்கஷ்டத்தினின்று விடு வித்து என் கோரிக்கையைநிறைவேற்ற உன்னால் முடியாதா? உன் கண் திறந்து பார்த்தால் எது தான் ஆகாது. அநாத ரக்ஷகனென்ற பெயர் உனக்கிருப்பதை நீ கைவிடலாகுமா? என் போன்ற பேதையை ரக்ஷிக்க ஏன் தாமதமாக வேண்டும்? (திரும்பிப் பார்த்து) ஐயோ! அதோ திருடன் வந்து விட்டானே. அபலை யான் என் செய்வேன்? தீனபந்து! நீ தான் என் கற்பைக் காக்கவேணும். (டமார சிங்கன் பிரவேசிக்கிறான்.)

டமா:—ஏண்டி குட்டி! என்னடி பேசிகிட்டேயிக்கரே. ஒனக்கு என்ன வோணம் சொல்லு, வாங்கியாந்து தாரேன். இன்னம் வொன் மனசு திரும்பலையா? யென் முஞ்சிபாரு. எம்பிட்டு அயவாயிக்கரேன். வாடி யென்கிட்ட.

மோஹன:—அடேதுஷ்டா! என்னிடம் பேசாதே யென்று எத்தனைதரம் சொல்வது. என்னை வருத்தினால் நீ நாசமடைந்து அடியோடுமொண்டு போவாய். சீ! தூர விலகு நாயே!

டமா:—அடி! நீ யென்னதிட்டினாலும் அது ரொம்ப அயவாயிக்குது. மதனசந்தரி! என்னை ஏமாத்தாதே. உன்னே நல்லபதவிலே வெப்பேன். (மோஹனாவின் அருகில் போகிறான்.)

மோஹன:—(எழுந்து விலகிச்சென்று) அடே சண்டாளா! என்னெதிரில் நில்லாதே. எட்டிச்செல். பெண் பாவம்

பொல்லாது. (உயரப்பார்த்து கைகூப்பிக்கொண்டு) ஆபத் பார்தவா! அநாதரகூடா! என்னை இப்பாவி பெண்டாளப் பார்க்கிறானே. இப்படி என்னைத் தவிக்க விட்டுவிடலாமா? பாஞ்சாலியை துச்சாசனன் மானபங்கம் செய்தபோது நீர் அவளைக் காக்கவில்லையா? எளிபேனை இப்பாவியின் கையிலகப்பட விடலாமா? என் கற்பை யிழப்பதைவிட உயிரை யிழந்துவிடலாம்.

டமா :—இன்னம் ஒனக்கு தயவு பறக்கலையா?

(பப்பளபள மெட்டு.)

தள தள தள தள தள வென்னும் தங்கக்கொடியாளே

கண்ணாட்டி தங்கக் கொடியாளே

ராஜாத்தி தங்கக்கொடியாளே

உன் தன்நெஞ்ச மின்னு மிளகவில்லையோ ஏந்திழையாளே!

மினுமினுமினுமினுமின்னும் மின்னல் கொடியாளே

கண்மணியே மின்னல் கொடியாளே

பெண்மணியே மின்னல் கொடியாளே

உன்னைக்காண வெகு ஆவலுடன் வந்துவிட்டேனே,

(மோஹனவை ஆவிங்கனஞ் செய்துகொள்ள கையை விரித்துக்கொண்டு போகையில் பிடாரி பிரவேசித்து அவனை நையப்புடைத்து, தலைமயிரைப்பிடித்து யிழுக்கிறாள்.)

பிடாரி:—தா! இப்போதெரிஞ்சிது ஒன் மோசமெல்லாம். யெனக்குத் தெரியாதே இந்தபொம்பளெ யெக்கொணந்து ஒன் வெப்பாட்டியாயா வெச்சிக்கினு இக்கரே? கயுதே! வெக்கமாயில்லே வொனக்கு? (அவன் கன்னத்தின் மேல் பள்ளி ரென்று அரைந்து) தா! இன்னமே இந்த மாதிரி சேஞ்சயானு ஒன் மண்டையைப் பொளந்துடுவேன். யிந்தப் பொண்ணை நானே எங்கேயானு கொண்டு வுட்டேட்டேன்.

(அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறான்.)

மோஹன:—நல்லகாலம். சமயத்தில் வந்து என் கம்பைக் காப்பாற்றினான் புண்யவதி. அவள் கடைசியில் சொன்னபடி என்னை வெளியிற் கொண்டுவிடுவாளோ என்னவோ, தெரியவில்லை. என்ன இவ்வளவு களைப்பா யிருக்கிறது? மயக்கம் மேலிடுகிறது. (படுத்துக் கொள்கிறான். சற்று நேரம் கழித்து நித்திரையில் வாய் பிதற்றுகிறான்) மஹாலக்ஷ்மி! நானும் உன்னைப் போல் ஸ்த்ரீ யல்லவா? என் கற்புக்குப் பங்கம் நேரிடும்படி நீ பார்க்கலாமா? மானம் என்பது ஸ்த்ரீகள் யாவருக்கும் சமமல்லவா! பூலோகமாதாவா யிருக்கும் நீயே பராமுகமா யிருந்தால், வேறு யார் என் இடரைத் தீர்ப்பார்கள்? தாயே! என் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்யலாகாதா?

(வாய் பிதற்றல் நின்றதும் ஒரு ஜோதிகளும்ப அதைக் கண்ட மோஹன திடீரென்று கண் விழித்து)

ஆ! இது என்ன கனவோ நினைவோ? ஒன்றும் தெரியவில்லை. என்னை யாரோ எழுப்பியதுபோ லிருந்தது. இவ்விருட்டறையில் ஜோதி எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? என்ன ஆச்சரியம்! ஜோதியா யிருந்தது மாறி ஸ்த்ரீ ரூபம்போல் காணப்படுகின்றது. ஆ! இவள் என்னைக் காக்கவந்த கமலா சனியோ? நான் என்ன விழித்திருக்கிறேனா அல்லது கனவு காண்கிறேனா?

(நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையில் கனவோ நினைவோ என்ற மெட்டு)

கனவோ! நினைவோ! நான் காண்பது வீணே!
மனதிலறியவழி யொன்றுங் காண்கிலேனே.

(க)

திருடர்கள் சென்றதும் திருமகள் வந்ததும்
சேவை தருவது போல் என் மனந் தன்னிலே. (க)

என்ன எழில்! மலையத்தனை பாவத்தில் கடுகத்தனை
புண்ணியஞ் செய்தேனே. நீலலோசனி! என் இடர்களைப்
போக்கத் தருணம் இது என்று வந்தனையோ. (இருகரங்களை
யும் கூப்பிக்கொண்டு பாடுகிறாள்.)

“தாண்டவநீத்யஹரி” மெட்டு.

பாண்டவநேயர்பாரி கஜலக்ஷ்மி
வேண்டியேயுன்றன் மலரடிபணிந்தேன்
ஆண்டிடுவாய்என்றனை கஜலக்ஷ்மி. (பா)
பேதையைத்தருணம் பிரியமுடன்காக்கச்
சாதகத்துடன்வந்த கஜலக்ஷ்மி
தண்டைசிலம்புதுன்ன மகரகுண்டலமின்ன
கொண்டல்வண்ணன்தேவி கஜலக்ஷ்மி. (பா)

கருணாகரி! அபலை யான் செய்த பிழை யாதிருந்தாலும்
க்ஷமித்து அடியானைக் காக்கவேணும்.

மஹாலக்ஷ்மி:—(அபயந்தந்து) பெண்ணே! உன் பக்திக்
கும் கற்புக்கும் மெச்சினேன். இனியுனக்கு யாதொரு குறை
யுமில்லை. இந்த மாயக்கல்லை எந்தத் திக்கில் எறிந்தாலும்
உனக்கு வழி யேற்படும். வெளியில் போனபிறகு, தானே
வழியடைந்துவிடும். (கல்லை யோஹனாவிடம் கொடுக்க அதை
யவள் வாங்கிக்கொண்டு நிமிர்வதற்குள் ஞாபம் மறைந்துவிடுகி
றது.)

மோஹன:—ஹா! இது என்ன மாயம்? இப்பொழுதி
ருந்த மஹாலக்ஷ்மி இதற்குள் எப்படி மறைந்தாள்! மறுபடி
யும் எப்பொழுது காண்பேன்? அவ்வுருவம் என் மனத்தை

விட்டு அகலவில்லை. கள்ளன் ஒருவேளை மறுபடியும் வருவானோ என்னவோ? அதற்குள் வெளியிற் போய்விடவேண்டும். தேவி! உன் பாதம் போற்றி நீ கொடுத்த கல்லை எறிகிறேன். (கல்லைச் சுவரின்மேல் எறிய ஆது படிபெற்று வெடித்து வழி விடுகிறது. மோஹன வெளியே வந்ததும் முன்போலாய்விடுகிறது.) அம்பிகா! உன் கடாக்ஷத்தினால் கள்ளன் கையினின்றும் தப்பினேன். கமலாயதாஶி! இனி என் மனத்தில் நாடிய புருஷனை யடைவதற்கு நீதான் கிருபை புரியவேண்டும். உன்னை நம்பி இதோ போகிறேன்.

(போகிறாள்.)

நான்காவது களம் முற்றிற்று.

நான்காவது அங்கம். முதற்களம்.

இடம்; காடு.

காலம்: மாலை.

(மோஹன விசனத்தோடு பிரவேசம்.)

(மருவுகொன்னுதிரா என்ற ஜாவளி மெட்டு.)

ராகம்: கமால். தாளம்: ஆதி.

பல்லவி.

மன்னா உம்மைத்தேடியே மாதுயான் வருந்துகின்றேன் (ம)

அநுபல்லவி.

பன்னகசுயனைப் பணிந்து இவ்வேளையில் (ம)

ஈணம்.

கொடியவனந் தன்னிலே கொற்றவனே யும்மை
அடிபணிக் தென்தன் உள்ளம் அன்பனே களிக்குமே. (ம)

ஆ! திருமகளின் அருளினால் அக்கொடிய கள்ளனது கட்டைக் கடந்தேன். அப்படியே என்மனத்தைக் கவர்ந்த கார்தனின் கட்டிலடங்குவேனோ? “இனி உனக்கு யாதொரு குறையுமில்லை” என்று சீதேவி சாற்றினதால் என்மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு என்மணவாளனைத் தேடுகிறேன். இதுவென்ன! என் இடக் கண் துடிக்கிறது! இது ஒரு நற்சகுனமன்றோ! இதையெல்லாம் கவனித்தால் எனக்கும் ஒருநல்லகாலம் பிறக்கும்போலிருக்கிறது. ஐயோ! பசிதாகம் மேலிடுகிறது. இக்காட்டில் எங்கிருந்து எனக்கு உணவு கிடைக்கப்போகிறது? (சுற்றிப்பார்த்து ஒரு மூலையை உற்று நோக்கி) என்ன, அம்மரப்பொந்தில் மூட்டைபோல் காணப்படுகின்றது? எவனாவது விறகு தலையனது சோற்றுமூட்டையாயிருக்குமோ? எதற்கும் எடுத்துப்பார்ப்போம். (மூட்டையை எடுக்கிறான்.) சீ! அயலாருடையதை நான் எடுக்கலாமா? (சற்று யோசித்து) ஆபத்திற்குத் தோஷமில்லையென்றபடி இப்பொழுது எனக்கிருக்கும் பசிக்கு இதில் ஏதாவது உணவிருக்கிறதா பார்க்கிறேன். (மூட்டையை யவிழ்க்க) ஹா! இது என்ன ஆச்சரியம்? இதில் ஒருபடமும் சில ஆபரணங்களும் தான் இருக்கின்றன. (படத்தை உற்றுப்பார்த்து) என்ன இது! கனவோ! நினைவோ! நம்மனத்தில் பதிந்திருக்கும் உருவம் இதிலுமிருக்கிறதே. நம்பத்தக்கதாயில்லை. நான் கண்டபோது சாதுவைப்போலக் காஷாயந்தரித்துச் சென்றவர் இதில் ஒரு இளவரசரைப்போல் காணப்படுகிறாரே. ஏதாவது காரணத்தால் மாறுவேஷமணிந்து சென்றாரோ? நான் பெண்ணன்ம மெடுத்தது இன்றுதான் பாதி ஸபலமாயிற்று. அவர்தான் இவர் என்பதற்குச் சற்றேனும் ஐயமில்லை. அவரது திருமுகத்தை எப்பொழுது காண்பேனென்று ஏங்கியிருந்த எனக்கு இப்படத்தையாவது காணும்படி திருமகள்

அருள் புரிந்தாளே. ஆ! என்ன கம்பிரம்! என்ன வசீகரம்! கண்காள்! நீங்கள் இத்தனை நாட்களாயலைந்ததற்கு இன்று இப்படத்தைக்கண்டு ஆனந்திக்கின்றீர்களே; அம்மன்னனை நேரில் கண்டு எப்பொழுது ஆனந்திப்பீர்கள்? கைகாள்! நீங்கள் அவரது படத்தைத் தொடும் பாக்கியம் இன்று பெற்றீர்களே; அவரைநேரில் ஆவிங்கனஞ்செய்துகொள்ள எப்பொழுது பாக்கியம் பெறப்போகிறீர்கள்?(படத்தைப்பார்த்து) பிராணநாதா! நீரோ மன்னன் என்பதற்கு ஐயமில்லை. நானே இக்கதியிவிருக்கிறேன். என்னை நீர் ஒருகால் கண்டாலுங்கூட என்னை அங்கீகாரஞ்செய்துகொள்வீ ரென்பது என்ன நிச்சயம்? ஆகையால் உமது படத்தையாவது முத்தமிட்டு விட்டு நான் உயிரை விடுகிறேன். (படத்தை முத்தமிடப்போக) சீ! என்ன எண்ணம் எண்ணினேன்? அவர்மனத்தை நேரில் அறிந்துகொள்ளாமல் இவ்விதம் செய்வது தகுமா? (யோசித்து) இதில் என்னதவறு? நான் மனத்தில் வரித்தவர் இவரே. அவர் அன்புடன் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளாவிடில் நான் உயிருடனிரேன். என்மனமார அவரை எப்பொழுது என் கொழுநகை வரித்தேனோ அவரது படத்தை முத்தமிட்டாலென்ன? (முத்தமிடுகிறான்). ஈசா! அவரே இவ்வாறு செய்ய என்பாற் கருணைபுரிவாயே. (நேபத்யத்தில்) ஐயோ! இது யென்ன எயவா யிக்கிது. ஏ நாகா! நம்பகைக்கு யெட்டினது வாய்க் கெட்டலேயே. பசியாலே சாவு ரோமே.

மோஹன :—ஆ! இங்கே யாரோ வருகிறாப்போகிருக்கிறது. இந்தப்படத்தையும் ஆபரணங்களையும் மறைத்துக் கொண்டு சற்று விலகிநின்ற யார் என்பதைக் கவனிப்போம்.

பாம்புப் பிடாரன்:—(பிரவேசித்து) அம்மா ! நானு புள்ளேகுட்டிக் காரன். வவுத்து பொய்ப்புக்காவ பிச்செ யெடுத்துத் துன்றவன். யிந்த காட்டே ஒரு மாராஜா மூட்டே ஒன்னு கொடுத்தாரு. அதெ யிந்த மரப்பொந்திலே வச்சுட்டு களெப்பாலே படுத்துகுணு தூங்கிட்டேன். ஏந்து பாத்தா மூட்டெயேக்காணம். தர்மலட்சுமி ! நீங்க பாத்திருந்தா சொல்லுங்க; பட்டினியா சாரேன்.

மோஹன:—அப்பா ! எனக்கொன்றும் தெரியாது. அதிருக்கட்டும். யாரோ மஹாராஜா உனக்கு ஒரு மூட்டையைக் கொடுத்தா ரென்றாயே, அதில் என்ன விருந்தது ? அவர் எங்குச் சென்றார் ?

பாம்புப் பிடாரன்:—அம்மா ! அந்த மூட்டேலே என்ன யிருந்துதுனு நானு பாக்கல்லே. ஓதயத்துக்கு முன்னே இங்கே ஒரு சாது குந்திண்டிருந்தாரு. அவரே பிச்செ கேட்டேன். அவர் ஒரு மூட்டெயெ குடுத்தாரு ; அத்தெ தான் யிங்கே வெச்சேன். அதைக்கானேமே. ஐயோ ! நானு என்ன சேவேன் ? (அழுகிறான்).

மோஹன:—(தனக்குள்) ஆ ! இவன் சொல்வதைப் பார்த்தால் என் பிராணநாதர் தான் இந்த மூட்டையை இவனுக்குக் கொடுத்தார் என்று தோன்றுகிறது. ஐயோ ! பாவம். வயிற்றுக் கில்லாமல் அழுகிறான். நல்ல காலம் அவன் மூட்டையை யவிழ்த்துப் பார்க்கவில்லை. இவனால் தானே என்னாதரின் படம் எனக்கு அகப்பட்டது. அவனுக்குத் தகுந்த பரிசளித்து அனுப்புகிறேன். (பிரகாசமாய்) அப்பா ! நீ மிகவும் கஷ்டப் படுவதால் இதோ இந்த முத்துமாலையைக் கொண்டு விற்று சாப்பிடு. (முத்துமாலையைக் கொடுக்க அவன் வாங்கிக்கொள்கிறான்).

பாம்புப்பிடாரன்:—அம்மா ! நீங்க சேனநாளேகி நன்னு வாயனும் .சாமி வொங்களெக் காப்பாத்துவாரு ; நான் போய் வாரேன். (போகிறான்).

மோஹன:—ஆ ! ஈசன் மாயத்தை யாரா லறியக்கூடும்? எல்லாம் அவனது திருவிளையாடலே. அம்பாள் கிருபையால் இப்படும் கிடைத்தது. அவளது பூர்ணகடாசுடி மிருந்தால் என்னாதரை நான் சீக்கிரம் அடைவது திண்ணம் . ஐயோ ! தாகம் அதிகரிக்கிறதே. (படத்தைப் பார்த்து) ஆ ! பிராண நாதா! நான் இங்கு அலைவது போல் நீர் எங்கு அலைகின்றீரோ? தாகத்தால் தவிக்கிறீரோ? பசியால் பரிதவிக்கின்றீரோ? கால் நடையால் களைத்தீரோ? ஒன்றும் தெரிய வில்லையே. கருடவாகன ! நீர் தான் என் காந்தரைக் காக்கவேணும். ஆ ! என்ன இது ? தாங்க முடியாத மயக்கம் மேலிடுகிறது. இப்பாறையின்மீது சற்றுப்படுத்து இளைப்பாறுவோம். (படத்தைப்பார்த்து) பிரானேசா! நான்படும்கஷ்டங்களை மறைக்கச் செய்த வுமக்கு நான் என்ன பிரதியுபகாரம் செய்வேன் இதைத்தவிர.(முத்தமிடுகிறான்). நான் உம்மை நேரில் காணும் பாக்கியத்தை யடைவேனோ ?

ராகம். காபி.

கண்ண வினியவரைக் காண்பேனோ பேதையேன்
பெண்ணாய்ப் பிறந்த பெருமைதான் - மண்ணதனில்
இன்றோடு நீங்கியதோ ஈசனே உமதடியை
நன்றாய்ப் பணிந்திட்டேன் நான்.

ஈசா ! நீ தான் என்னைக் காத்து ரக்ஷிக்க வேண்டும். ஆ! கண் இருட்டுகிறதே. (கையில் படத்தைப் பிடித்தபடியே நித்திரை போகிறான்.)

(ஜீவனன் பிரவேசித்தல்)

ஜீவ:—ஆ! எவ்வளவு இனிமையான குரல்? யாராவது அபஸ்மஸ்தர் பாடுகிறாளோ அல்லது வாணியை காணஞ் செய்கிறாளோ?

ராகம்: ஆனந்த பைரவி.

கானகந்தன்னிற் கூவும் கருங்குயிற் குரலோவன்றி
வானவர் போற்றநின்ற வளங்கெழு குழலோயாமோ
ஆனந்த மிகுந்தவிந்த அற்புதக்கானந்தானும்
தேனதாய்க் கேட்போர்நெஞ்சைத் திறமுடன்வசமேபாக்கும்.

காந்தம் இரும்பை யிழுப்பது போல் அந்தத்தொனி
என்னை அத்திசையில் இழுக்கிறது. நான் எங்குச் சுற்றிப் பார்த்தும் ஒருவரும் கண்ணுக்குப் புலப்பட வில்லையே. இது என்ன வாச்சரியம்! அக்குரலைக் கேட்டது முதல் என் உடல், பொருள், ஆவி எல்லாம் அத்திசையை நாடுகின்றன. அத்திசையை நோக்கிப் போய் யார் பாடுவதென்பதைப் பார்ப்போம் (போகிறான்).

(ஒரு பாறையை உற்று நோக்கி) ஆ! இது என்ன! வானத்தில் உலாவும் மதி இப்பாறையின்மீது தவழ்கின்றனா? (அருகில் சென்று உற்று நோக்கி) மதியென்றல்லவோ மயங்கினேன்? இது ஒரு பெண்பாவையல்லவோ காணப்படுகின்றது.

ராகம். ஹிந்துஸ்தான் தோடி.

அந்தியம்பொழுதிவிங்கே அரம்பையைப்போன்றமாதா
சிந்தைநொந்தவளேபோலச் சிரமமாய்த் துயிலலேனே
விந்தையாமிந்தமங்கை வீரியமுடனேஎன்றன்
அந்தரங்கத்தில்மேவி யழுந்தியேபுகுந்துகொண்டாள்.

ஆ, ஆ! இவள் அழகை என்னவென்று சொல்வது? பிரமதேவன் தன் முழு சாமர்த்தியத்தையும் காட்டும் பொருட்டு இத்தருணீமணியைச் சிருஷ்டித்தானே? அந்தோ! அப்பிரமனே இப்பொழுது இவள் உறங்கும் எழிலைக் கண்டால் காமுறுவனென்றால் என் மனம் அவளை நாடியது வியப்பன்று. சீ! என்ன மடத்தனமான எண்ண முண்டாகிறது? இவள் எந்தப் புண்யவந்தனது மனைவியோ? அல்லது எந்தப் புண்ணியவான் அடையப்போகும் அருங்கிளியோ? மனமே! பரஸ்தரீயைக் கண்டு பறக்காதே. ஈசா! என் மனத்தை வேறிடத்தி விருத்த முயன்றாலும் அது இவ்விளங்கொடியாள்பால் நாடுகின்றது. ஆ! என்ன? கண்ணைத் திறந்து மறுபடியும் மூடிக்கொண்டாள்? நித்திரையின் கலக்கமோ? அப்படித்தானிருக்கும். தூக்கத்தில் கூட அவள் விழித்த விழி என்ன அழகு? நான்முகனே! உன் வேலைத் திறந்தான் என்னோ.

ராகம்: சேஞ்சுருட்டி.

மின்னல்நேரிடையோமானின் விழியினைப்பழிக்குநோக்கோ
துன்னியபின்னல்பாம்பின் துகள்றுபடீமோபாவை
தன்னுடைமுகமோமேகந் தழுவியதிங்கள்தானே
கன்னியினெழிலால்நெஞ்சங் கலங்குறில்வியப்பியாதோ?

(மோஹன “நாதா” என்று வாய்பிதற்றக் கேட்டு) ஆ! சந்தேகமேயில்லை. இவள் குரலேதான் நான் கேட்டது. பாடிக் களைத்து நித்திரைசெய்கிறாள்போலிருக்கிறது. இவள் நாதா என்று வாய்பிதற்றுவதின் காரணம் யாதோ? ஹா! என்ன? கையில் ஏதோ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்? நித்திரையில் கூட நழுவாமல் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றாளே? (கையிலிருப்பதை நோக்கி) ஆ! இது என்ன

ஆச்சரியம்! என்னுடைய படம் இவள் கையில் எப்படிக்கிடைத்தது? நான் இவள்மேல் காதல்கொண்டிருப்பதுபோல் இவளும் என்மேல் காதல்கொண்டிருக்கிறாளோ? அப்படியிருப்பதற்கு இவளை நான் இதற்குமுன் கண்டதில்லையே! இவ்வளவு அழகு வாய்ந்த மங்கையை நான் இதுவரையில் பார்த்ததில்லை. இவள் என்ன தேவகன்னிகையோ அல்லது,

ராகம்: கல்யாணி.

மணிமார்பன்மீது மகிழ்வாயமாந்த
மணிமங்கைதானே வறியேன்
தணிகாசலத்தில் தனியாய்விளங்கும்
சிவகாமிதானே வறியேன்
கணைமேவுகாமன் கருதிக்களிக்கும்
ரகிதேவிதானே வறியேன்
இணையின்றிராளும் எனையேவிரும்பும்
எழில்நங்கைதானே வறியேன்.

இவளைக் கண்டதுமுதல் என் மனம் ஒருவித தாபத்தையடைகின்றது. நம்முடைய படம் இவள் கையில் எப்படி அகப்பட்டதென்பதை யறியும்பொருட்டு இவளை எழுப்புவோமா? அப்படிச் செய்யின் என்னை என்னவென்று நினைப்பாள்? ஆ! அதோ, அவளே அசைகிறாள். எழுந்துவிடுவாள்போலிருக்கிறது.

மோஹன:—(வாய்பிதற்றுக்கிராள்) பிராணநாதா! நான் உம்மை எங்குத் தேடியும் காணவில்லையே. உமது பிரிவாற்றாமையைச் சகிக்க இயலவில்லை. கருணாநிதே! நீர் என்னை இச்சமயம் கண்திறந்து பார்க்கலாகாதா?

ஜீவனன்:—ஆ, ஆ! இவள் தன் பிராணநாதரைத் தேடி வந்திருக்கிறாள்போலல்லவோ இருக்கிறது. ஐயோ!

இனி நான் என் செய்வேன்? இவ்ளையடையவேண்டுமெனும் எண்ணத்தைக் கட்டோடு விட்டுவிட வேண்டியதுதான். அதை நினைக்கும்போதே என் மனம் பிளந்துவிடும்போலிருக்கிறது. (சுற்று நிதானித்து) இவள் பிராணநாதன் வேறு யாராவதென்றால் என் படத்தை இவள் கையில் வைத்துக் கொண்டு தூங்குவானேன்? எதற்கும் இவள் எழுந்ததும் நேரில் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

மோஹன:—(விழித்துக்கொண்டு) ஆ! இதென்ன இனிமையாய் யாரோ பாடுவதுபோல் கேட்டதே. இந்திரமான்னுஷமான காட்டில் இவ்வளவு அழகாய்ப் பாடுகிறது யாரோ தெரியவில்லை. (படத்தைப்பார்த்து) பிராணநாதா! உம்மை விட்டு நான் நித்திரை செய்துவிட்டேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஆ! இதுவென்ன படத்தைப்போய் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். என்னாதரைக் கண்டாலல்லவோ கேட்கவேண்டும்?

ஜீவ:—(தனக்குள்) பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததுபோலாய்விட்டது. இவளும் என்மேல் காதல்கொண்டிருக்கிறாள். இன்னும் என்ன நடக்கிறது பார்ப்போம்.

மோஹன:—பிராணகாந்தா! பொழுது அஸ்தமிக்கும் சமயமாயிற்று. இனி உம்மை நான் எங்குத் தேடுவேன்? (நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்து) ஆ! இதுவென்ன கனவோ! நினைவோ! அல்லது சித்தப்பிரமையோ! என்னெதிரில் தோன்றும் உருவம் நிஜமோ அல்லது பொய்யோ? இவரைப் பார்த்தால் என் பிராணநாதர்போலிருக்கிறது. (படத்தையும் ஜீவனையும் உற்றுப்பார்த்து) ஆம். இவர்தான் நான் அன்று கண்ட கண்ணாள். என் மனத்தைக் கவர்ந்த மணவாளன். தேடப்போன மூலிகை காலில் சுற்றியது போல் என்னாத

ரைக் கண்டுவிட்டேன். இனி இவரிடம் சேருவது எப்படி? இவர் என்மேல் காதல் கொண்டாரோ இல்லையோ? அம்பா!

ராகம்: பைரவி.

தேவி நின்னருளால் என் தன் சபதமு முடிந்த தின்றே
ஆவியை யளித்தவென்றன் அன்பர்தனருகில் சென்று
தாவினே தானைப்பற்றித் தன்னியனாவேன் அம்பா!
பாவினின் மனமும் இன்று பண்பு மகிழ்ந்ததன்றோ?

நின்னருளால் சோரர் கையினின்றும் தப்பி “சர்க்க
ரைப்பந்தவில் தேன்மாரி பொழிந்தாற்போல்” நாதர் கண்
முன் நின்றேன். இனி யென்னை அவருடன் சேர்த்துவைப்
பது உன் தன்பாரம். அவர் அருகில் சென்று என் எண்
ணத்தை வெளியிட்டு என்னை யாட்கொள்ளும்படி வேண்டு
கிறேன். நான் ஒரு புருஷனிடம் வலியச் சென்று அவ்வாறு
சொல்வது நீதியா? (சற்று யோசித்து) இதிலென்ன தவறு?
அவரைக்கண்டது முதல் அவரிடம் என்னுடல் பொருள்,
ஆவி மூன்றையும் ஒப்புவித்துவிட்டேன். இப்பொழுது
அவர் என்னை ஏற்றுக்கொண்டால் சரி; இல்லாவிடில் அவர்
முன் என்னுயிரை விட்டுவிடுகிறேன். (ஜீவனன் அருகில்
சென்று)

ஹிந்துஸ்தானி. அசாவேரி ராகம்: ஆதிதாளம்.

என் தன் பிராண நாதரே உம்பாதமதைப் போற்றி நின்றேன்
சிந்தைமிக நொந்துருகி வாடிச் சோர்ந்து உம்மைக் கண்டேன்
அன்பரே நீர் இன்பமுடன் பேதை யென் தன் கைப்பற்று வீர்
முந்தி யொரு நாளெனக்கு நந்தவனந்தன்னில் வந்து
விந்தையாய் உம்முருவந்தன்னைக் காட்டி மறைந்த

[கொற்றவனே.

ஜீவ:—(தனக்குள்) நான் கொண்ட காதலைவிடப் பதின் மடங்கு அதிகமாக இவள் என்மீது கொண்டிருக்கிறாள். என்பாக்கியமே பாக்கியம். இனி இவளை மணந்துகொள்ளா விடில் என்னுயிர் நிலையாது. ஆயினும் சற்று நிதானிப்போம். (பிரகாசமாய்) உம்.

மோஹன:—ஹா! ஈசா! பதிலொன்றும் காணாமே. என்னைத் திரஸ்கரித்து விடுவாரோ! என் செய்வேன். (மூர்ச்சித்து விழுகிறாள்.)

ஜீவ:—ஐயோ! நான் பதில் சொல்லாததனால் இவள் மனமுடைந்து மூர்ச்சையாய் விட்டாள்! என்னமடத்தனம் செய்தேன்?

ராகம்: ஆனந்தபைரவி: தாளம்: சாபு.

பூவையே வருந்திட வேண்டாம் பிரியமுடன்

என்னைத் தாவியே கரமளிப்பாயே

யாவையும் படைத்தஈசன் மூவருமறியுடன் மேவிய

மேனிதன்னை மாண்புடன் தீண்டிட்டுடன் நான்
அந்திப் பொழுதாகும் வேளையில் அன்னமே

இங்குத் தனித்திருத்தல் நன்றோ மாதே

உன்தனைவிட்டு வேறு எந்த மங்கையரையும் சிந்தையில்

எண்ணென் சத்தியம் தென்புடன் கண் விழிப்பாய்.

காந்தையே! எழுந்திரு; உன்னைக் கைவிடேன். இது சத்தியம். (மெதுவாய்த் தட்டுகிறாள்.)

மோஹன:—ஆ! என்னை யார்த்தடியது? அம்மெல்லிய கரத்தின் மகிமையை என்ன வென்று சொல்வேன்? என் நாதர் தான் எழுப்பி யிருப்பார். (ஜீவனை நோக்கி) நாதா! வாய்திறக்காம லிருப்பது நியாயமா?

“ நந்தன் சரித்திர மானந்தம் ” மெட்டு.

ராகம்: சங்கராபரணம். தாளம்: ஆதி.

நாதா மறுமொழியும் சொல்லலாகாதா இந்தவேளை
தகாதா உங்கள் தாளேப்பணிய என் தன் (நா)

பாத கமலர் தன்னைநாடி வனந்தன்னிலே தேடி

ஈசனைத் துதிபாடி உம்மையடைய (நா)

பிராணநாதா! ஒரு வார்த்தை சொல்லி என்மேல்
கருணை கூர்ந்து கீர்க்கலாகாதா?

ராகம்: ஸ்ரீ ரஞ்சனி.

ஜீவ:—வானவர் புகழ் மங்கையே

கானகர் தனிவிங்ஙனே

ஊனமற்ற நின் செங்கையை

நானு மொப்புவல் நங்கையே.

கண்ணே! உன்னைக்கண்டதும் என்னு ளியையே
உனக்குத் தத்தம் செய்துவிட்டேன். இனி உன்னைத் தவிர
வேறொரு ஸ்திரீயைக் கண்ணெடுத்தும் பாரேன். இது சத்தி
யம். (ஆவிங்கனம் செய்து கொள்கிறான்.)

மோஹன:—பிராணநாதா! இன்றே நான் செய்த சப
தம் நிறைவேற்றிற்று. நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததின் பலனை
யடைந்தேன். என் மாற்றாந்தாயின் சொல்லை மடித்தேன்.
நாதா! அஸ்தமன காலமாய் விட்டதே.

ஜீவ:—கண்ணே! என்னை நீ எந்த நந்தவனத்தில் கண்டு
காதலுற்றாய்? உன் சபதம் யாது?

மோஹன:—ஒன்றையும் விடாமல் சொல்கிறேன்.
மூதலில் இருட்டுவதற்குள் ஏதாவது ஒருகிராமத்தை யடைய
வேண்டும். இத்தனை நாள் காட்டில் அலைந்தது போதும்.

ஜீவ:—அப்படியே செய்வோம் வா.

மோஹன.—(ஜீவனன் தோள்மேல் கைபோட்டுக் கொண்டு)

(வரமுலோசகி மெட்டு.)

ராகம்-கீரவாணி: தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

அபயமெனக்குத் தந்தருள்வாய்

ஆதிலகந்தமிதேவி

(அ)

அனுபல்லவி.

வைபவம்நிறைந்த சுருணவாரிதியின்பாரியே. (அ)

(இருவரும் நிஷ்கரமித்தல்)

முதற்களம் முற்றிற்று.

நான்காவது அங்கம். இரண்டாவது களம்.

இடம்: கலிங்கநாட்டு அரண்மனை. காலம்: காலை.

(சரசன் வீற்றிருந்தபடி பிரவேசம்.)

(நித்யானந்த யோகிகள் சிஷ்யனுடன் பிரவேசித்தல்.)

சரசன்:—(எழுந்து) ஸ்வாமிந்! எழுந்தருளவேண்டும். அடியேன் நமஸ்கரிக்கின்றேன். இதோ இந்த ஆஸனத்தில் அமரவேண்டும். (இருவரும் ஆஸனத்தில் அமருகிறார்கள்.)

நித்:—உங்களமுண்டாகுக. ராஜன் எங்கே?

சர:—மஹரிஷி! அவர் யாதோ காரியார்த்தமாக வெளி யூருக்குப் போயிருக்கிறார். அடியேனால் தேவருக்கு ஏதாகிலும் காரியமுண்டானால் செய்கிறேன்.

நித்:—உம்மால் ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லை. அரசனுக்கு ஏதாவது மந்திரோபதேசம் செய்யலானென்று வந்

தேன். அவரில்லாததனால் நான் போகிறேன். (புறப்படுகிறார்.)

சா:—(நமஸ்கரித்து) ஸ்வாமிந்! அடியேனுக்கு ஏதாவது மந்திரோபதேசம் செய்யும்படி வேண்டுகிறேன்.

ரித்:—(சற்று யோசித்து) சரி! இந்த அரண்மனையில் எனக்கு இஷ்டமான ஓர் அறையைக் கொடுத்தால் உமக்கு ஆணைப்பெண்ணாகவும், பெண்ணை ஆணாகவும் மாற்றும் மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறேன். அதற்கு திருஷ்டாந்தமாக இதோ என் சிஷ்யனைப் பெண்ணாக்கிவிடுகிறேன்; பாரும். (ஓர் அறைக்குள் சென்று சற்று நேரம் கழித்து ஒரு பெண்ணுடன் திரும்புகிறார்.)

சா:—(தனக்குள்) ஆ! என்ன ஆச்சரியம் இது! இதை நான் அவசியம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். (பிரகாசமாய்) முனிநாதா! நிரம்ப சந்தோஷம்; அடியேனுக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டும். தேவருக்கு எந்த அறை இஷ்டமோ அதை உபயோகித்துக் கொள்ளலாம்.

(அவர்களிருவரையும் அரண்மனை முழுதும் அழைத்துச் செல்கிறான்.)

ரித்:—(ஒரு பக்கம் நோக்கி ஆவேசத்துடன்) ஆ! ஆ! எந்தச் சண்டாளன் இவ்விதம் செய்தது? (காலைப் பூமியில் அடித்துக் கையை உதறி)

ராகம்: மோகனம்.

யாரடா வேந்தன்தன்னை இருஞ்சிறைவைத்தவன்தான்
நேரதா யுரைப்பாயந்தக் கொடியனைநிமிடத்தில்நான்
பாரடா கொடுஞ்சாபத்தைப் பரபரப்புடனையீவேன்
நீரடா தூவிவிட்டால் நீரதாய் எரிந்துபோவான்.

என் ஞானதிரஷ்டியா லறிந்து அப்பாதகனைப் பஸ்மஞ் செய்கிறேன். பத்மபுரி மன்னனென்றால் பல மன்னரும் பதுங்குவரே ; அப்படிப்பட்ட வீரனை வஞ்சகமாய்ச் சிறையிட்ட பாவினைய அதஞ்செய்கிறேன். அடே பிரதானி! நீயும் இதற்கு உடந்தையா யிருந்தாயல்லவா ? இதோ உங்கள் எல்லாரையும் நாசமாக்குகிறேன்.

சர:—(தனக்குள்) ஐயோ! இந்த ஆபத்திற்கு என் செய்வேன் ? அப்பாழ் மன்னனும் மந்திரியும் செய்து விட்டு என் கழுத்தில் கத்தியை நாட்டி விட்டார்களே. இம்முனிவருக்கிருக்கும் கோபத்தைப் பார்த்தாம் சபித்து விடுவார் போலிருக்கிறது. நடந்ததைச் சொல்லி மன்னிப்பு கேட்டுப் பார்க்கிறேன். (யோகியின் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரகாசமாய்) முனீந்தரரே ! அடியேன் ஒரு பாவமும் செய்திலேன். அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்திற்குச் செவி சாய்த்தருள வேண்டும்.

(ஐயா வேதியரே மெட்டு.)

ஐயா பெரியவரே என்னைக்காவும் யோகியரே
மெய்யா எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்னையனே
துஷ்டனை மன்னன் செய்த வேலையாவுமே. (ஐ)

பத்மபுரி அரசனையே பாவி சிறை வைத்து அவர்
பத்தினியைப் பெண்டாளப் பதறிச் சென்றானும். (ஐ)

முனிபுங்கவ ! நான் வெளியூரிலிருந்து நேற்றிரவு தான் திரும்பி வந்தேன். அப்போது தான் இம்மன்னனைச் சிறை வைத்து, இளவரசனைக் கொன்று, பத்தினியைப் பெண்டாளச் சென்றதைக் கேள்விப்பட்டேன். எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லிவிட்டேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்.

நித:—என் சொல்லுகிறபடி செய் ; மன்னிக்கிறேன். இந்த அறையின் கதவைத்திற. (சரசன் கதவைத்திறக்க, யோகி உள்ளே சென்று பத்பநாபரைத்தட்டி யெழுப்பி) மன்னரே! எழுந்திரும். உமது கஷ்டம் இன்றோடு தொலைந்தது. உம்மைச் சிறைவைத்த பாவி மாண்டானென்று நினையும். சீக்கிரம் எழுந்திரும். உமது நாட்டை அடைவோம்.

பத்ம:—(மெதுவா யெழுந்து) இச்சண்டாளனிடமிருந்து என்னை மீட்க வந்த மாமுனிவரே! நமஸ்கரிக்கின்றேன். (காலைப்பிடிக்கப் போகையில் யோகிகள் தடுத்து)

நித:—மன்னா! நமஸ்கரிக்கின்றேனென்று சொன்னால் போதும். நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். நேரமாகிறது. புறப்படும். போவோம். (சரசனைப் பார்த்து) பிரதானி! நீரும் என்னுடன் பத்மபுரிக்கு வாரும். (நால்வரும் போகிறார்கள்.)

இரண்டாயது களம் முற்றிற்று.

தான்காவது அங்கம். மூன்றாவது களம்.

இடம்:—தேவகியின் அந்தப்புரம்; காலம். இரவு.

(தேவகி சோகத்தோடு பிரவேசித்தல்.)

தேவகி:—ஹா! மைந்தா!

ராகம்:காபி:ஏகதாளம்.

பொறுக்குமோ ஜயையோ என்தனுயிர் தரிக்குமோ
மகனே-பொ-செல்வனே-பொ-சுதனே-பொ
அரவிந்தா என்தனுயிர் தரிக்குமோ?

வசனம் ஷெ. ராகத்தில்

பட்டம்கட்டிப் பாவியேன் கண்டுகளித்து உன்னைக்
கட்டியணையக் கோரிய நெஞ்சம்

ஷெ மெட்டு.

வேகுதே அரவிந்தா பாகாயுருகுதே
கண்மணி வேகுதே அப்பனே வேகுதே
மைந்தனே! பாகாயுருகுதே.

எவ்வளவு பெரிய கட்டடம் தீப்பற்றிக் கொண்டாலும்
அதை ஒரு நொடியில் அவித்து விடுகிறார்களே. என் ஒரு
சாண்குட்சியின் தணலை அவிக்க முடியவில்லையே. ஈசா!
என்மகன் சென்ற இடத்தில் என்னைச் சேர்த்தாலல்லது இத்
தணல் அவியாது. உன் கடைக்கண்ணால் என்னைக் கடாசிக்க
லாகாதா?

ராகம்: ஸஹானு.

கண்டிலை யோயான் படும்பாடெல்லா மூன்று
கண்ணிருந்துந் தெரியாதோ கசிந்துள்ளன்பார்
தொண்டரடித் தொண்டனன்றோ கருணைநீங்காய்
சுத்தபரிபூரணமாஞ் சோதிநாதா!

ஐயோ! மன்னன் சென்று இத்தனை நாளாகியும் ஒரு
சேதியும் கிடைக்கவில்லையே. நீங்களிருவருமில்லாச் சமய
மறிந்து யாரோ நம்மூர்மீது படையெடுத்து வருவதாகப்
பிரதானி சொன்னாரே. இனி என்செய்வேன்?

ராகம்: முகாரி.

அப்பனே மகனே யென்றே அலற்றிட விதியுமாச்சோ
எப்படா காண்பே நென்றே ஏங்கீடக் காலமாச்சோ
தப்பிரீ பிழைப்பாயென்று தவித்து நானுயிரை நீக்கா
தொப்பியே சுமந்தேன் பாலா உன்னையோ காண்கிலேனே!

இனி ஒருநிமிஷமும் உயிர்தரித்திரேன். இரவு ஆக
ஆக என் மனத்தின் சோகம் அதிகரிக்கின்றது. (நேபத்யத்

தில் ஜயகோஷம் கேட்கத் திடுக்கிட்டு ஹா! முடிந்துவிட்டது. காலையில் பிரதானி சொல்லியவாறு எவனோ படையெடுத்து வந்தவன் ஜயபேரிகை யடிக்கிறான். ஆ! மைந்தா! இவ்வேளை நீ ஓடிவந்து என்னைக் காப்பாற்றி நம் ராஜ்யத்தை மீண்டும் கைப்பற்றுவாயோ?

ராகம்: நீலாம்புரி.

அலற்றினால் வருவாயோ என்னொருயிர்ச் செல்வனே நான் ஜலத்தினில் குமிழிபோலத் தவிப்பது தகுமோ செல்வா குலத்தை யான் விளக்கவந்தேன் குறையுறேல் அன்னை
[யென்றே
பலத்த தோர் கூச்சலிட்டுப் பாவிமுன் வந்திடாயோ?

(மறுபடியும் நேபத்யத்தில் “ஐயையோ! என்ன செய்வோம்? தப்பிப் போகவும் வழியைக் காணோமே. ராணியார் அந்தப்புரத்திற்குள் அம்மன்னன் போர்வீரருடன் போகிறானே, அம்மையார் என்ன செய்வார்?”)

தேவகி:—(நிலைகலங்கி) ஆ! இதுவென்ன அநியாயம்? சம்மரண்மனையிலுள்ளவர்க ளெல்லாம் இப்படி கூக்குரலிடுகிறார்களே? நம் அந்தப்புரத்திற்குள் எவனோ வருகிறானே! ஐயோ! நானென்ன செய்வேன்?

(கலிங்கனும் போர்வீரரும் பிரவேசித்தல்)

கலிங்கன்:—வீரர்கள்! நீங்கள் இங்கே வெளியில் காவலிருந்து உள்ளே யாரும் வராமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

போர்வீரர்கள்:—மகாராஜா! சித்தம். (போகிறார்கள்)

கலிங்கன்:—(தேவகியை உற்றுநோக்கி)

(“திருவொற்றியூர் என்பது இதுதானே”மெட்டு.)

தேவகியென்பவள் இவள்தானே

மேவிநான் வந்தவள் இவள்தானே

அரவிந்தனை யீன்றாள் இவள்தானே

அரண்மனைக் கதிபதி இவள்தானே

ஆ, ஆ! இவள் எவ்வளவு விசனத்தி விருந்தாலும் இவ
ளது எழில் சிறிதும் குன்றவில்லையே.

கண்மணி! ஏன் தூர நிற்கின்றாய்? என்மனத்தைக்
கொள்ளைகொண்ட கோகிலமே! (அருகில் சென்று கரத்தைப்
பற்றப்போகிறான்)

தேவகி:—(விலகிநின்று)

(நகுமோழுகனலேனி மெட்டு.)

ராகம் - ஆபோஹி: தாளம் - ஆதி.

பல்லவி:

தருமோ இவ்வணியாயம் தரணியில் வேந்தனே
ஈசனடியைத் தொழுவாய் இன்பமுடனே நீ (த)

அனுபல்லவி.

வெகுவாய் நீ தலை துள்ளும்விரியம் நிலைநிற்குமோ
மானவீனமான வேலையை முனைந்து செய்யாதே. (த)

சரணம்.

மகனை யிழந்து வருந்துமிப் பேதையை

கவிஞ்கன்:—(மேல் சொல்வதற்குள் ஆத்திரத்துடன்)
காதற்குளியே இவ் வீண் பேச்செல்லாம் இப்போது எதற்கு?
போனதை நினைத்து வருந்தாதே.

இந்திர மோஹன

(ராமபாண மெட்டு.)

ராகம் - சாவேரி: தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

மாரன் பாணம் பிராணந் தன்னிலே
ஊடுருவிச் செல்கின்றதே ஓ சுந்தரியே ! (மா)

அனுபல்லவி.

தீரா மோகம் கொண்டு சடிதியாய் வந்தேன்
பலவித போகமும் கோலாகலமாய் ஈவாய் (மா)

தேவகி—(சிவசிவ என்று காத்தில் கைவைத்து) சிச்சீ!
துஷ்டப்பதரே.

(மரியாதை தேலியகனே என்ற மெட்டு.)

ராகம் - சுரடி: தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

மரியாதைசற்றுமில்லாமல் வார்த்தையாடுகின்றயோடா (ம)

அனுபல்லவி.

பரிகாசமாய்என்தனைநீ பகருவதுதருமமோடா (ம)

சரணம்.

பாதிநிசிவேளை தன்னில் பைசாசம்போலவந்து
நாதியற்றஎன்னை யேசிராசமடைய வாசையோடா. (ம)

அடே நீசா! உனக்கு வினாசகாலம் வந்துவிட்டது. இல்
லாவிடில் நீ இவ்வாறு உளறமாட்டாய். நல்லதனமாய்ச்சொல்லு
கிறேன். போய்விடு.

கவி:—அடி! என் மனோரஞ்சிதமே! நீ எவ்வளவு கோப
மாய் என்னைத் திட்டினாலும் உன் வாயிலிருந்து வரும் சொற்
கள் அமிர்த தாரைபொழிவது போலிருக்கிறது.

“ராமபாண” மெட்டின் சரணம்.

சந்திர முகத்தினளே என் தாபத்தை
சிந்தை மகிழ்வுடன் தீர்த்து அணைந்து
என் தனுக்கே தருவாயேயார் முத்தம்
சமயமிதுவே நங்காய் !

தேவகி:—(மேலே பாடவிடாமல்) அடா! மன்னனென்று
பெயர் வகித்த மறலியே ! இப்பவும் நான் கடைசித்தரம் சாந்த
மாய்ச் சொல்கிறேன்.

(ப்ரோவசமய மெட்டு.)

ராகம்: கௌரி மனோஹரி: தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

போகச்சமயம் ஈதே யுனக்கு

(போ)

அனுபல்லவி.

மோகத்தாலே நீ முறிந்தலைய வேண்டாம்

பாவமே யன்றியில் பின்னில்லை யுனக்கு. (போ)

சரணம்.

முந்திசெய்த வினையாவும் உன் தனக்குப்

பிந்திவந்தணுகும்பேதைமை யொழித்து

அந்தி பகலாய் அரியைத் தொழுவாய்

மந்தியைப் போலவே மயங்காமலே நீ. (போ)

கணிகள்:—(நகைத்து) உம். பாவமாம். புண்ணியமாம்.

துக்டா : தாளம். ஏகம்.

பாவ புண்ணியம் கண்டவன் யார் ?

பக்தி மார்க்கம் கொண்டவன் யார் ?

மோகக்ஷ ஸாரம் கண்டவன் யார் ?

மங்கைமோஹம் விட்டவன் யார் ?

தேவகி:—சிச்சி! வாயைமுடி. என்னாதர் வந்தால் உன்னை வெட்டி வீழ்த்துவார். மரியாதையாய் ஓடிவிடு.

கவிங்கன்:—உம். என்னுசைக்கண்ணாட்டி! உன் நாதனா என்னை வெட்டுபவன்? இதோ இக்கிரீடம் யாருடையது பார்? உன்னை யடையும் பொருட்டு உன் மைந்தனையும் மன்னனையும் கொன்றேன். இனி என்னைத்தவிர உன்னைக்காக்க வேறொரு வருமில்லை.

தேவகி:—(கிரீடத்தை உற்றுநோக்கி) ஹா! இது என் மன்னனுடையதே. ஐயோ! அவரையும் இழந்துவிட்டேனா? ஆ! பிராணநாதா! (கீழே விழுந்து புலம்புகிறாள்.)

(தில்லையம்பல ஸ்தல மொன்றிருக்குதாம் மெட்டு.)

1. என்னசெய்வேன் ஏதுசெய்குவேன்—ஈசனே!
மன்னனும் மடிந்தாரென்றானே.
2. ஐயையோ என்னாவி துடிக்குதே—என்னையனே!
வையகத்தில் பாவியானேனே.
3. மாரியில்லாப் பயிர் போலானேனே—மகனே!
வாரில்லாத மேளமானேனே.
4. திரை புரளும் கருங்கடல் தன்னில்—துரையே!
கரைகாணாமல் கலங்கி நிற்கின்றேன்.

கவிங்கன்:— அன்பினுருவே! ஆசைக்களஞ்சியமே!

“ஆண்டாண்டு தோறும் அழுதுபுரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ” என்றபடி போனவர்களைப்பற்றி இனி புலம்பி யாது பயன்? நான் இருக்கும் வரை உனக்கு ஒரு குறைவு மில்லை. என் கருத்துக்கு இசைந்துவிடு. (அவளை ஆவிங்க னஞ் செய்யப் போகிறான்.)

தேவகி.—(துடி துடித்து அழுதகண்ணும் தொழுத கையுமாய்) ஏ அநாதரக்ஷகா! “ஹாக்ருஷ்ணத்வாரகாவாஸ” என்ற த்ரௌபதியின் மானத்தைக் காத்தருளிய கருணை வள்ளலே! இப்பேதையின் கற்பை இத்தருணம்,

(‘நடந்ததென்ன சொல்லம்மா’ மெட்டு.)

1. காக்கவரவேணும் - என்னை
கார்முகில் வண்ண! (கா)
2. பாற்கடல் தன்னில் பத்மினியுடனே
பள்ளிகொண்ட ஸ்ரீ பரமதயாளா!
வேரற்ற மரம்போல் விழுந்து விம்முறும்
பாவியை இவ்வேளை (கா)
3. மைந்தனை யிழந்தேன் மன்னனைத் துறந்தேன்
மாதிலந் தன்னையும் மாபாவி தோற்றேன்
பன்னகசயன! பேதையின் மானத்தைப்
பிரியமுடன் இவ்வேளை (கா)

ஆபத்பார்தவா! தாமரையிலைத் தண்ணீர் போல் என்னாவி துடிக்கின்றதே. என் சோகாக்கினி ஒருபக்க மிருக்க இப்பாவி மோகாக்கினியால் மொழியும் வார்த்தைகள் என் மனத்தை ஏககாலத்தில் ஆயிரம் வாள் கொண்டு அறுப்பது போலிருக்கின்றன. ஆதிமுலமே!

ஶுடி சரணம்.

பாவிக்கலிங்கன் பெண்டாள வென்னைச்
சண்டாளன் மனத்தில் தோற்றியே வந்தெனைத்
தாவியே கரத்தை மேவி பற்றவரும்
பாதகனைக் கொல்வாயே. (கா)

ஐயோ! பாவியேன் என் செய்வேன்? எங்குய்வேன்? யாரிடம் முறையிடுவேன்? கோரிய கடவுளே! பாவி நான் செய்த

பாவத்திற்கேற்றவாறு தாங்கள் செய்த சிசைக்கெல்லாம் உட்பட்டேன். இக்கொடும் பாவியின் சொற்களைக்கேட்க முடிய வில்லையே. என்னை இவ்விதம் பரீக்ஷிக்கவேண்டுமா? இத்தருணம் அடியானைத் தம் திருவடியில் சேர்த்துக் கொள்ளலாகாதா? இப்பாவி கத்துகிறாள், கதறுகிறாள், துடிக்கிறாள், தபிக்கிறாள், என்று இவ்வேளை ஈசா! உம்மிடம் யார் போய் சொல்வார்? ஆ! மன்னா! மைந்தா! (மூர்ச்சையாகிறாள்).

கலிங்கன்:—காதற் கிளியே! விலையில்லா மாணிக்கமே! நீ இவ்வாறு மூர்ச்சித்திருப்பதை நான் கண்டு சகிப்பேனா? இதோ உன் மூர்ச்சையைத் தெளிவிக்கிறேன்.

நித்யானந்த யோகிகள்:—(பரபரப்புடன் பிரவேசித்து) அடே சண்டாளா! என்ன வார்த்தை சொன்னாய்?

ராகம்—மோகனம்.

காதகா உன்னை இன்னே கண்டதுண்டாக்குகின்றேன் பாதகா பயந்தாள் தன்னைப் பண்புறப் பெண்டாளற்கு வாதமே புரிந்திம்மாதை மருவிட வருநின் மெய்யைச் சாதகத் தோடுமின்று சதித்திட்டேன் காண்பாய்நீயே.

அடே கொடுங்கோல் மன்னா! பரஸ்தீகளைக்கற்பழிப்பதோ உன் ஆண்மைக்கழகு? காமாந்தகரமான நாகில் விழுந்து உன் வாணளை வீணாக்கிக்கொண்டாயே? அடே விஷப் பூண்டே! உனது கொடிய செயலின் பயனை இதோ அனுபவிக்கப் போகின்றாய்.

கலிங்கன்:—(மீசை துடிக்க ஆத்திரத்துடன் வானை உருவிக்கொண்டு) யாரடா நீ ஆண்டிப்பதரே! என் மனையாட்டியுடன் நானிருக்கும் தருணத்தில் சற்றேனும் மதியில்லாமல் உள் நுழைந்ததுமன்றித் தாறுமாறாய்ப்பிதற்றுகின்றாயா? என்

னையா நீ வெட்டப்போகின்றாய்? இதோ உன்னை இவ்வாளுக்கிரையாக்குகின்றேன்? (வாளை ஓங்கும் சமயம் பத்மநாபர் சரசருடன் பிரவேசித்தல்.)

பத்மநாபர்:—அடா துரோகி! என்ன சொன்னாய்? உன் மனையாட்டியா? அதமாதமா! என் பத்தினியைக் கற்பழிக்க வந்ததுமல்லாமல் உன் வாய் கூசாது என்மனையாட்டியென்று உளறிய நாவை இந்தக்ஷணம் செதுக்குகின்றேன்.

(கலிங்கன் பத்மநாபரையும் சரசரையும் கண்டதும் திடுக்கிட்டு இடியுண்டநாகம்போல் திக்பிரமையாய் நிற்கிறான்.)

சரசன்:—ஆ மன்னா! “கேடு வரும் பின்னே மதி கேட்டு வரும்முன்னே” என்பது உங்களுக்கே பொருந்திவிட்டது.

பத்ம:—(நித்யானந்தரைப் பார்த்து) முனிபுகவ! தாங்கள் இப்பாவியைத் தக்கசமயத்தில் பிடித்துக் கொடுத்ததற்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்.

நித்யா:—மன்னா! தாங்கள் எனக்குச் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு தங்களது வாளினால் இப்பாதகனைத் தாஷ்ணியமின்றி நான் வெட்ட அனுமதிதருவதே.

பத்ம:—ஆ! அப்படியே. (வாளைக் கொடுக்கிறான்.)

கலிங்கன்:—(தனக்குள்) “தன் வினை தன்னைச் சும், ஓட்டப்படும் வீட்டைச்சும்” என்றது எனக்குப் பலித்தது. அரசனைச்சிறையில் வைத்து, இளவரசனைக் கொன்று, உத்தமியைப் பெண்டாள நினைத்தகின் பலன் (அதற்குள் நித்யானந்தயோகிகள் அவனை வாளினால் வெட்ட)ஆ! மாள்கிறேன், மாள்கிறேன். (விழுந்து இறக்கிறான்.)

பத்ம.—(தேவகியருகில் சென்று மூர்ச்சை தெளிவித்து)
பிராணநாயகி! எழுந்திரு. அப்பாவி கவிங்கள் ஒழிந்தான்.

தேவகி:—ஆ! பாதகா! என்னாதரின் குரலைப் போல்
வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறாயா? ஐயோ! இனி என் மன்
னனை நான் காணப் போகின்றேனா?

பத்ம:—இன்னும் அப்பாவியின் பயமே இவளைப்பாதிக்கி
ன்றது; தேவகி! பயப்படாதே; நான் இறக்கவில்லை. கண்
கிறந்து பார், நான்தான் உன் பக்கவில் நிற்பது.

தேவகி:—(கனவு கண்டவள் போல் பதைத்து எழுந்து,
பத்மநாபரை உற்றுநோக்கி) ஆ! பிராணநாதா! நான் காண்
பது கனவோ! நினைவோ?

பத்ம:—நாயகி! நீ காண்பது கனவல்ல. நினைவே.
இதோ நிற்கும் முனிச்சீரோஷ்டரின் அருளினால் நானும் சிறை
தப்பி உன்னையும் கண்டேன். எழுந்து அவரை நமஸ்கரி.
நமது அரவிந்தன் எங்கே? கூப்பிடு. அவனையும் நமஸ்கரிக்கச்
சொல்வோம்.

தேவகி:—(எழுந்து) ஆ! பிரானேசா! உம்மைக்கண்டு
நான் ஒருவாறு மகிழ்ந்தாலும் அரவிந்த நென்கிற போது
என்வயிறு பகிரென்கிறதே. இனி அவனைக் காணப்போகின்
றோமா? பாவி கவிங்கள் அவனைக் கொன்று விட்டானே.

பத்ம:—(திடுக்கிட்டு) ஹா என் மைந்தா! நீயோ விண்
ணுலகம் புக்கனை? ஐயோ! உன் ஒருவனாலன்றோ எங்களுக்குக்
களிப்பு. எங்களை விட்டு நீ செல்வது தகுமோ? கண்ணாகிய
உன்னை இழந்துவிட்டுக் குருடர்களாகிய நாங்கள் எதற்கு இனி
உயிர் வாழ்வது? (மூர்ச்சையாகிறார். எல்லோரும் மூர்ச்சை
தெளிவிக்கிறார்கள்.)

சரசன்:—மன்னா! இனி வருந்திப் பயன் யாது? ஏற்கனவே அரசியம்மா நலிந்திருக்கிறார்கள். தாங்கள் வருந்தினால் அவ்வம்மைக்கு இன்னும் துயர் அதிகமாகும்.

நித்யா:—ராஜன்! போனதைப்பற்றி வருந்தி யாது பயன்? மனதைத் தேற்றிக்கொள்ளும். நான் வந்த வேலை யாய்விட்டது. எனக்கு விடைகொடும், போய்வருகிறேன்.

பத்ம:—மகரிஷியே! தாங்கள் எங்களுக்குச் செய்த பேருதவிக்காக நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன். தாங்கள் இக்குடிசையில் கொஞ்சநாளாவது தங்கியிருக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

நித்யா:—அப்படியல்ல. நான் கவிங்கனது துஷ்க்ருத்யங்களைக்கேட்டு அவனைத் தண்டிக்கவந்தேன். அது முடிந்து விட்டபடியால் நான் போகவேண்டும். தயவுசெய்து விடையளிக்கவேண்டும்.

பத்ம:—சரி. இத்தருணமில்லாவிட்டாலும் மற்றொரு முறையாவது இங்கு எழுந்தருள் வேண்டும். (தேவகியைப் பார்த்து) நாயகி! அவரை நமஸ்கரி.

தேவகி:—முனிபுங்கவ! தங்களருளால் என்னுயகனைக் கண்டேன். இனிநான் இவ்வுலகை நீத்து என்மைந்தனிருக்கு மிடம் சேருமாறு ஆசிர்வதிக்கக்கோருகிறேன். (நித்யாநந்த யோகிகளை நமஸ்கரிக்கப் போகையில் யோகிகள் தடுத்து),

நித்யா:—அம்மா! தங்கள் புத்திரனிடம் சேருமாறு இதோ ஆசிர்வதித்தேன். (ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு) வருந்தாதீர்கள். தங்கள் புத்திரனைச்சேர்ந்து விட்டீர்கள். (சந்யாசி உடையைக் களைந்துவிடுகிறார். எல்லோரும் கண்டு வியந்து நிற்கிறார்கள்.)

தேவகி:—(அரவிந்தனை உற்றுநோக்கி) ஹா! இது வென்ன! என் அகக்கண்ணால் காண்கிறேனா அல்லது புறக் கண்ணால் காண்கிறேனா?

அரவிந்தன்:—அம்மா! இனி துயரம் வேண்டாம். நான் தான் சங்கள் அருமைமகன். நமக்குவந்த கஷ்டமெல்லாம் இறைவனருளால் இரவியைக்கண்ட பனிபோல் போய்விட்டது. அதோ ஆதித்தனும் உதயமாகும் வேளையாய்விட்டது. அப்பா! நமஸ்கரிக்கின்றேன். இப்பொழுது என்னை ஆசீர்வதிப்பதே சிறந்த கைம்மாறு ஆகும். (சரசரைப்பார்த்து) சரசரே! உம்மாலன்றோ எந்தாய் தந்தையரைக் கண்டேன். (பத்மநாபரும் தேவகியும் அரவிந்தனை ஆகிங்கனஞ்செய்து கொள்கிறார்கள்)

இருவரும்:—குமரா! எங்கள் வயிற்றில் பாலைவார்த்தையே.

அரவிந்தன்:—என்னருமைத் தாய்தந்தையரே! நான் உங்கள் அனுமதியின்றி ஒரு காரியம் செய்துவிட்டேன். அதற்கு என்னை மன்னித்து அனுமதியளிக்கக் கோருகிறேன்.

இருவரும்:—அப்பா! அப்படிப்பட்ட காரியம் என்ன செய்துவிட்டாய்! இத்தனை நாள் எங்களை விட்டுப் பிரிந்து எங்கிருந்தாய்?

அரவிந்தன்:—அம்மா! கடவுளருளினால் கானகத்தில் ஒரு கன்னியைக் கண்டு காதலுற்று இருவரும் மனமொத்து கடிமணம் செய்து கொள்வதாய் வாக்குறுதி செய்து கொண்டோம். அதை நிறைவேற்றாமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தேவகி:—என்னாருயிர்ச் செல்வா! மெத்த சந்தோஷம். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலாயிற்று. எங்கே உன் காதலி? நாம் பார்ப்போம்.

அரவிர்தன்:—அம்மா! நம்மரண்மனையிலேனே தான் இருக்கிறாள்.

தேவகி:—வா, போய் பார்ப்போம்.

(எல்லாரும் போகிறார்கள்.)

மூன்றாவது களம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அங்கம்.

இடம்: பத்மபுரி அரண்மனை.

காலம்: காலை.

(அனேக அரசர்கள் நிறைந்த சபையில் அரவிந்தனுங்
மோஹனாவும் சிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்தபடி பிரவேசம்.)

பத்மநாபர்:—சபையோரே! ஈசனது அருளால் மலை போல வந்த கஷ்டங்கள் பனிபோல நீங்கிவிட்டன. எனக்கு வயதாகிவிட்டபடியால் என் மைந்தனுக்குப் பட்டாபிலேஷ்கள் செய்வ ஏற்பாடாயிருக்கிறது. அதோடுகூட அவன் காட்டி லலைந்தபோது ஒரு கன்னியைக்கண்டு அவளை மணப்பதாக வாக்களித்திருப்பதால் அவ்விவாகத்தையும் இப்பொழுதே நடத்தலாமென்றிருக்கிறேன். நீங்கள் இக்காரியத்தை நடப்பித்துத் தம்பதிகளை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்.

குணசேனன்:—(தனக்குள்) நான் இம்மணப்பெண்ணைக் காணும் போதெல்லாம் மோஹனவின் நினைவு வருகின்றது. ஐயோ! சித்ராங்கியின் வலையிற் சிக்கி என்கண்மணியை உயிருடன் இழந்துவிட்டேன். நான் ஏன் இங்குவந்தேன்? ஹா! என் மோஹனவின் மனத்தின்படி, செய்திருந்தால் இங்

வித விவாகமஹோத்சவம் நடத்தியிருப்பேனல்லவா? உம். பாவையுமிழந்த பாவியானேன். (தலைகுனிந்தவண்ணம் கண்ணீர் விடுகிறான்.)

சபையோர்:—பத்மநாபரே! தாங்கள் அடைந்த துன்பமெல்லாம் ஒழிந்ததற்கு நாங்கள் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம். தங்கள் குமாரர் எப்படிப் பிழைத்துவந்தாரென்பதைக் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறோம். இந்தப் பெண்மணி எந்த அரசனது மகளோ, அதையும் தெரிவிக்கக் கோருகிறோம்.

பத்ம:—ஆ ஆ! அப்படியே. (அரவிறந்தனைப் பார்த்து) மைந்தா! நீ பிழைத்துவந்த வரலாற்றைச் சபையோருக்கு உரைப்பாய்.

அரவிறந்தன்:—ஐயனே! அப்படியே சொல்கிறேன்.

ராகம்: பூரிகல்யாணி.

சாற்றவேன் கேளீர்	சபைநிறைந் தோரே!
சுற்றரசர் கப்பம்	தண்டிவரத் தந்தை
சென்றநாள் நாலாய்த்	திரும்பிவரக் காணேன்
என்றனைப் பிரஜைகள்	எகமாயழைக்க
காட்டினில் விலங்கைக்	கனவேட்டை யாட
வீட்டைநான் விட்டு	விரைந்துடன் சென்றேன்
என்றனை மல்லர்	எளிதினில் மாய்க்க
வந்தனர் அருகில்	வன்புடன் ஒளிந்தேன்.
பின்னர் யான்தப்பிப்	பெரியதோர் சாதுவின்
அடியினில் பணிந்தே	அணிந்தேன் காஷாயம்.

ராகம்: வஸந்த.

வழியறியாமல்	மணங்கிநான் படுத்தேன்.
பொழுதும் புலர்கையில்	பாம்புப்பிடாரன்
பாடியே வந்தனன்	பரப்புடனெழுந்தேன்.

தூடி வந்தெனையடைந்
அணிகல மூட்டடையை
வனத்திலலைந்தேன்
மனத்திற் கினியதாய்
பாடலைச் கேட்டுப்
சென்று நான் அவளைச்
என்றன் படத்தை
தூயில் புரிந்திருந்தான்
மையல்கொள் யானும்
நிற்கையில் மாது
சர்க்கரைப் பந்தலில்
செப்பியே என்தன்

துணவுதா வென்ன
ஆளித்தே என்கி
வருந்தியே நின்றேன்
மங்கை டொருத்தியின்
பண்புட னருகில்
சிறப்புடன் கண்டேன்
ஏந்திக் கையினில்
தூடியிடை யாது
மனமது வாடி
நெளிவுடன் விழித்துச்
தேன்பொழிந் தென்னச்
சேயடி பணிந்தான்.

ராகம் - மோகனம்.

ஒப்பியே இருவரும்
சிற்பில சேதியும்
நெறுநெறு வென்று
கலிங்க தேசத்தைக்
வலிமையாய்ச் சாதுடை
தரித்துடன் சென்றே
சரசனல் அறிந்தே
மன்னனைக் கொல்ல
பின்னரே யாங்கள்
சொந்தபர் நகரைச்
தந்தையைச் சிறையினில்
தாயினை வருத்தும்
தீயென விழித்துச்

ஒருமித்து நடக்கையில்
செவியில் படநான்
நெறித்துப் பற்களைக்
கடுகவே யடைந்து
வாகுட னிருவரும்
தகவலாய் யாவும்
சமர்த்தனாய் யானும்
மனத்தினி லெண்ணிப்
பொள்ளென வெழுந்தென்
சுறுக்கென வடைந்து
தவிக்கவே வைத்துள்ள
தறிதலைக் கலிங்கனைத்
செறுத்துடன் கொன்றேன்.

ராகம் - மத்யமாவதி.

தாயுந் தந்தையும்
மாயவ னருளால்
புதல்வனைக் கண்டதும்

தருணத்தி லொன்றாய்
மகிழ்வுடன் சேர்ந்துதம்
புகழ்வுற உவந்தனர்

பதமலர் யானும்
மற்றுள செய்திகள்
சுத்தமா யறிவீர்
பூவையும் தனது
நன்குற மொழிவாள்

பண்புடன் பணிந்தேன்
மாண்புற நீவீர்
தூய தாள் பணிந்தேன்
பூர்வ வருத்தாந்தம்
நற்குணீர் கேண்மின்.

சபையோர்:—மெத்த ஆச்சரியம். “கெடுவான் கேடு
கினைப்பான்” என்பது கவிங்கனுக்கே பொருந்தியது.

ஐயசீலன் :—(பரபரப்புடன் பிரவேசித்து) ஆ! இள
வரசே! உம்மை மணக்கோலத்தோடு காணும் பாக்கியத்தைப்
பெற்றேனே! (அரவிந்தனைத் தழுவிக் கொள்கிறான்)

மோஹன:—

ராகம் - மால்கோஸ்.

புகலுவேன் கேளீர்
சகலமும் படைத்த
இனையவள் மொழியால்
பெரியதேரர் கொடுமை
இனையவள் தன்னுடை
சனையாமல் பெண்ணைத்

புண்ணியர் காள்! நீர்
சந்தர்ப்புரி மன்னர்
ஈன்ற சேய்தன்னைப்
பண்ணினார் பெண்ணை
எழில் மருகனுக்கே
தரவேண்டு மென்றாள்.

ராகம் - ரீதிகொளள்.

பேதைக் கியாண்டு
சூதுகள் தெரிந்தாள்
மகிழ்வுட னிருவரும்
பகிரங்க மாகப்
சாணக்கியனை நீ
பாணிக்ர கணம்
என்றுதான் பணிந்தே

பதினா ருதலின்
சூக்தமமா யறிந்தாள்
மங்கைபால் வந்து
பலமொழி கடிந்து
சந்தோஷமாகப்
பண்ணவே வேண்டும்
வகிஞர் இருவரும்.

ராகம் - பைரவி.

அன்றுதான் பேதை
கண்ணில் நீர்வடியக்
வனத்தினில் சென்று

அனையிழந் தவன்போல்
கலங்கியே நந்த
வருந்துங் காலதன்

மனத்தினைக் கவர்ந்த
மோகமும் கொண்டாள்
யின்னவள் வனத்தினிற்
மன்னனைக் கண்டே
சாகசஞ் செய்தாள்
மாலையானிடேன்
தந்தையச்சொல்லாத்
விந்நதயாய் முடிக்க

ராகம் - அசாவேரி.

பேதையும் தனது
பாதையீ தென்று
வீட்டினை விட்டு
காட்டையடைந்தாள்
கோரமாய்ச் சிறையில்
வீரலகூடாயின்
கள்ளர் கைநின்றும்
மெள்ளவே வனத்தை
மரப்பொந்து தன்னில்
பரப்புடனன்று
உணவென வெண்ணி
கணப்பொழுதுள்ளே
மன்னனின் படத்தை

ராகம் - சுருட்டி.

தன்னிறை யழிந்தே
பின்னரம் மன்னன்
பிரியமாய் நிற்கப்
மன்னனைக் கண்ட
அன்னவன் பாதத்
இருவரும் மனமொத்
பரிவுடனறிந் துளீர்
குணசேன னீன்ற
மணமாலையின்னை

மன்னனைக் கண்டாள்
முற்றிலும் களித்தாள்
பெயர்ந்துடன் வந்து
மகிழ்வுடன் எதிரிங்
சாணக்கியனுக்கு
மன்னிப்பீ ரென்றாள்
தட்டியம் மணத்தை
வேலையுஞ் செய்தார்.

ப்ராணனை மாய்க்கப்
பாதிநிசி தனில்
விரைவினிற் சென்று
கள்ளர் வசமானாள்
கொடுமைகன்பட்டு
வியனராள் தன்னால்
கடுகவே தப்பி
மீண்டும் அடைந்தாள்
மருவிய மூட்டையைப்
பாவையும் எடுத்து
ஊக்கமாய்விழ்க்கக்
கன்னியம் மூட்டையில்
மாண்புறக் கண்டாள்.

தருணியும் துயின்றாள்
பெய்வளைக் கெதிரில்
பெரிதும் மகிழ்ந்தாள்
மங்கையும் மகிழ்வுடன்
தன்புடன் பணிந்தாள்
தேகியச் செய்தி
பணிவுடன் பணிந்தேன்
குமரியா னின்ற
மன்னனுக் கிடுகிறேன்.

(மோஹன மாலையை அரவிந்தன் கழுத்திவிடுகிறான்.)

சபையோர்.— ஆ, ஆ! வெகு ஆச்சரியம். ஜயவிஜயீபவ.

குணசேனன்:—(பரபரப்புடன் எழுந்து) ஆ! என் கண்மணி மோஹன! என் வயிற்றில் பாலை வார்த்தாயே. (மோஹனவைத் தழுவி முத்தமிடுகிறான்.) பத்மநாபரிடமிருந்து பத்திரிகை வந்தபோதே என் மனதில் ஒருவித உற்சாகம் உண்டாயிற்று. ஆயினும், நான் உன்னை மறுபடியும் உயிரோடு காண்பேனென்று கனவிலும் கருதவில்லை.

மோஹன:—அப்பா! சித்தி எங்கே?

குண:—கண்ணை! உன்னைக் கெடுக்க நினைத்த காதகிகாலவசமானாள்.

மோஹன:—ஐயோ! சித்தி! போய்விட்டாயோ? என் தந்தைக்கு அந்திய காலத்தில் துயரத்தை வைத்துவிட்டாயே. (கண்ணீர் விடுகிறான்.)

குண:—(மோஹனவைப் பார்த்து) என் செல்வமே! உன்னை அல்லல்படுத்திய சித்திராங்கிக்காகவோ அழுகிறாய்? நம்மைப் பிடித்த சனி அன்றோடு ஒழிந்தது.

சாகரிகா:—(விதூஷகருடன் பிரவேசித்து) அம்மணி! தங்களை மறுபடியும் காணும்படியான பாக்கியம் பெற்றேனே! (தழுவிக் கொள்கிறான்.) அம்மா! ஏன் கண்ணீர் விடுகிறீர்கள்?

விதூ:—ஆ! இளவரசியம்மா! தங்கள் திருமண ஆமவடை சாப்பிட நல்ல புண்யஞ்செய்து வந்துவிட்டேன். (குணசேனனைப்பார்த்து) மஹாராஜா! நமஸ்காரம்.

மோஹன:—என்னருமை சாகரிகா! சிற்றன்னை இறந்து விட்டாளாம். அதுதான் வருத்தமாயிருக்கிறது.

சாகரிகா, விதூஷகர்:—ஹா! அப்படியா! ப்ரபோ! என்ன கஷ்டம்?

குண:—விதூஷகரே! அச்சித்திராங்கி இறந்ததா விசனம் என்கிறீர்? உம்மாலல்லவோ உண்மை யறிந்தேன். ஈசனது அருளால் என் மோஹனவைக்கண்டு களித்தேன்.

விதூ:—இளவரசியம்மா! அன்று நந்தவனத்தில் “மன் மதனைக்கண்டு மங்கைமோஹம் கொண்டு” என்று பாடினீரே. அம்மன்மதன் இவர்தானே?

சாக:—அம்மணி! உங்கள் மனோபிஷ்டம் ஈசனது அருளால் நிறைவேறமென்று நான் சொன்னது பளித்துவிட்ட தன்றோ?

சபையார்:—மகாராஜாவே! நேரமாய்விட்டது. முகூர்த்தம் நெருங்கிவிட்டது. பட்டாபிஷேகமாகலாம்.

பத்ம:—குழந்தைகள்! இருவரும் சிம்மாசனத்தில் அமருங்கள். (இருவரும் சிம்மாசனத்திலமரப் பத்மநாபர் தன்கிரீடத்தை அரவிந்தனுக்குச் சூட்டி, கையில் செங்கோலைக் கொடுக்க எல்லோரும் ஆசி கூறுகிறார்கள்.)

குண:—சபையாரே! நானும் பத்மநாபரும் அக்யந்த சிநேகிதராயிருக்கிறபடியால் ஈசவரனே எங்களுக்குச் சம்பந்தம் செய்துவைத்தார். இச்சபையிலேயே என் மகுடத்தை என் புதல்விக்குச் சூட்டுகிறேன். (மகுடத்தை மோஹனாவுக்குச்சூட்ட எல்லாரும் வாழ்த்துகிறார்கள்.)

விதூ:—நானும் ஆமவடையினிடம் அதிக பிரியமாயிருக்கிறபடியால் என்னையும் இவ்விவாகத்தில் ஆமவடை தின்ன ஈசன் கூட்டிவைத்து விட்டார். (எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள்.)

பத்ம:—சபையோர்கள்! நான் எடுத்த ஜன்மம் இன்று தான் ஸபலமாயது. இப்பொழுது என் கண்மணிகளைக் கண்டுகொடுக்கும் ஆனந்தம் எனக்கு இந்திரபகவி கிடைத்தது போலிருக்கிறது. இவ்வளவுக்கும் காரணமான என்மைந்தன் அரவிந்தனுக்கு இன்றுமுதல் “இந்திரவீரன்” என்று நாமம் சூட்டுகிறேன்.

இந்திரவீரன்:—சபையோர்கள்! நான் இங்கு ஒரு அகிசயத்தைக் கண்டேன். கலிங்கனது மர்மங்களை எனக்குச் சொல்லி உதவிசெய்த சாசருக்கு என்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யலாமென்று யோசித்திருந்தேன். என் எண்ணத்திற்கு அனுகூலமாய் ஒருவஸ்து சேர்ந்தது. என்னருமைக் காதலியின் தோழியின் கண்ணும் சாசரின் கண்ணும் ஒன்றே

டொன்று பேசுவதைக் கண்டேன். ஆகையால் அவ்விருவருக்கும் இங்கேயே மணம் செய்வித்துக் கலிங்க நாட்டை அவருக்கு முடிசூட்டவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சபையோர்:—மெத்த சந்தோஷம்.

(சாகரிகா சரசனுக்கு மாலையிட, பத்மநாபர் களிங்கனது மகுடத்தைச் சரசனுக்குச் சூட்டுகிறார்.

எல்லோரும் வாழ்த்துகிறார்கள்.)

சபையோர்:—சிரோரத்னங்களே!

விநூஷகர்:—ஐயையோ! அவர்கள் மூவருக்கும்தான் சிரசிருக்கிறதோ? நாமெல்லாம் தலையில்லாத முண்டமா?

சபை:—(நகைத்து, இந்திரவீரன், மோஹன, சரசர் மூவரையும் பார்த்து)

மன்னவன் வலிசெங் கோலினு லன்றி
வாளினால் சேனையா வில்லை,
நன்னெறி வழுவா மன்னவன் நனக்கு
நாடெல்லாம் பேரா ணுலகின்
மன்னுயி ரெல்லா மவன்படை யன்னேன்
மனமெலா மவனுறை பீடம்
இன்னதன் மையினு லரசளிப் பவனை
யிகல்செயுந் தெறுநரு முளரோ?

என்னும் நீதிநூலின்படி அரசுபுரிந்து நீழிகாலம் வாழ் வீராக.

விநூ:—நான் ஒரு நீதிநூல் சொல்லிவிடுகிறேன். பிறகு ஆலத்தி யெடுக்கலாம்.

சபையோர்:—அப்படியே, சீக்கிரம் சொல்லும்.

விநூ:— மன்னனுக்கழகு மனுநீதிவழுவல்
அமைச்சர்க்கழகு சமைத்துவைத்தல்
பணியோனுக்கழகு பிணியோடிருத்தல்
மறையவற்கழகு நிறையப்புசித்தல்
புலவற்கழகு கலகம்விளைத்தல்
பண்டிதற்கழகு மண்டையையுடைத்தல்
பெண்டிர்க்கழகு சண்டைபிடித்தல்
வைசியற்கழகு வேசியர் வீடு

குடிகளுக்கழகு	குடங்கள் குடித்தல்
வீரருக்கழகு	வெறுமையிருத்தல்
தறவியர்க்கழகு	சிறுமியர் வீடு
பாடகர்க்கழகு	படுத்தாமே யழுதல்
பத்தினிக்கழகு	பதியையுதைத்தல்
இவ்விதமாக	இருப்பாரானால்
சரியான நாக	சொர்க்கம் கிடைக்குமே.

சபையோர்:—விதூஷகரே! பேஷ்; பேஷ். நீதினால் வெகு அழகா யிருக்கிறது. (எல்லோரும் விலாப்புடைக்க நகைக்கிறார்கள்.)

பத்ம:—சபையோர்கள்! நேரமாகிறது. தம்பதிகளுக்கு ஆலத்தி யெடுத்து விட்டுப் போஜனத்திற்குப் போவோம்.

சபையோர்:—

(“ஆப்ரியாநி” மெட்டு.)

மங்களம் இந்திர வீரராஜர்க்கும்
மோஹனாங்கி தேவிக்கும்
எங்கும் புகழ் பெற்று வாழ்க
வந்தல் சரச ராஜர்க்கும்
சாகரிகா தேவியர்க்கும்
சகலருக்கும் மங்களம்
பத்மநாபர் தேவகிக்கும்
பார்புகழ் குணசேனர்க்கும்
எத்திசையோர்கள் புகழ்
என்றும் சுபமங்களம்.

விதூ:—சபையோர்கள்! இதோ நான் ஒரு சிறிய மங்களம் பாடுகிறேன்.

ஷெ மெட்டு.

மங்களம் மோஹனாங்கிதேவிக்குத்
தின்கலாம் ஆமவடை
வெண்கலம் குசக்கலம் அதற்குமேல்
மணிமங்கலம்

எங்கள் எம்பராழ்வார் ஏள்ளி
யிருக்கும் மதரமங்கலம்
ஆனிவரையில் அறுப்பறுத்துக்
கட்டிவைப்பது நெற்களம்
மாரகழிமழை தன்னிலே
போர்த்துக்கொள்வது தம்பளம்
கல்யாண வீடுதன்னில்
பொரிப்பதுமே அப்பளம்
ஆமவடை மோர்க்குழம்பு
வைப்பதுமே கங்காளம்.

ஆ! என் அதிருஷ்டமே, அதிருஷ்டம். நான் உள்ளே
போகவேண்டியதுதான் அடி. ஆமவடை காத்துக்கொண்டி
ருக்கும். வாயில் ஜலம் ஊறுதப்பா. (குதிக்கிறான்; எல்
லோரும் நகைக்கிறார்கள்.)

பத்ம:—சபையோர்கள்! எல்லோரும் எழுந்திருங்கள்.
போஜனத்திற்குப் போவோம். (எல்லோரும் எழுந்திருக்கி
றார்கள்.)

(நாடக பாத்திரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஈசனைத்
துதி செய்கிறார்கள்.)

கல்லார்க்கும் கற்றவார்க்கும் களிப்பருளுங் களிப்பே!
காணார்க்கும் கண்டவார்க்கும் கண்ணளிக்குங் கண்ணே!
வல்லார்க்கு மாட்டார்க்கும் வரமளிக்கும் வரமே!
மதியார்க்கு மதிப்பவார்க்கும் மதிக்கொடுக்கு மதியே!
நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நடுநின்ற நடுவே!
நார்களுக்கும் சார்களுக்கும் நலங்கொடுக்கு நலமே!
எல்லார்க்கும் பொதுவில்நடம் இடுகின்ற பரமே!
என்னாசிரியான்புகழும் இசையுமணிந் தருளே!

(மலர்மாரி போய்ப்புது சிரை விழுதல்.)

இந்திர மோஹன முற்றிற்று.

சுபம்!

சுபம்!!

சுபம்!!!

வக்கீல் ஏ. நடேசுப்பிள்ளை அவர்களால் இயற்றப்பட்டவை.

கல்யாணி.

இஃது நன்னிலம் வக்கீல் நடேசுப்பிள்ளையால் எழுதப்பட்டது. இவர் இதனுள் வியாஜ்யங்களையும், உலகவிவகாரங்களையும் எடுத்து வெகு விளக்கமாக விவரித்திருக்கின்றார். இதுவன்றி, வேசியால் நேரிடும் இழிவும் கஷ்டமும் இதன்கண் நன்கு விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தர்மசொத்துக்களைப்பலவாறு மனம்போபடி செலவிட்டுத்தாம் என்ற பெரும் அகம்பாவத்தில் மூழ்கியிருப்பவர்களைக் கண்டித்தும் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆகலான், இதை ஆண்பெண் இருபாவாரும் வாசிக்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும்.

விலை அணை 12.

பவளத்தீவு

அல்லது

சுந்தரவரதராஜன்.

இது கற்பனைக் கதைகள் எழுதுவதில் பிரக்யாகி பெற்ற ரொயினால்ட்ஸ் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. அதை தமிழில் மொழிபெயர்த்து எளிய நடையில் படிக்க மிக ஆச்சரியமாகவும், துக்கரமாகவும் படிப்போர் மனதைக் கவரக்கூடியதாகவும் இருக்கும். இரண்டு பாகமும் ஒரே பையிண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

விலை ரூ. 1 8 0

திருவண்ணவேணி (அச்சில்)

ஸ்ரீ நடராஜதத்துவம்.

ஒரு புதிய தமிழ் நூல்.

இதில் நடராஜதத்துவம், விபூதி மகிமை, உருத்திராக்ஷ மகிமை, யஞ்சாக்ஷ ரகசியம், ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்தி அபிக்ஷேக பூஜா உற்சவாதிகள் அடங்கியவை.

விலை அணை 0 8 0

திரிபுரசுந்தரி அண்டு கம்பெனி,

2, காண்பாக் தெரு, திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை,